

ΒΙΒΛΟΣ ΙΕΡΑ, Η ΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ.

ΠΕΡΙΕΚΩΝ

Τριάκοντα καὶ ἕξ, εἰς διαφόρους Ἀγίους Ἱεροὺς

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥΣ ΚΑΝΟΝΑΣ.

ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΕΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Εἰς διαφόρους Ἀγίους, ὧν αἱ σωζόμεναι Ἀκολουθίαι εἰσὶν
ἀπελείς.

ΝΕΑΣ ΙΕΡΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ Εἰς ΤΙΝΑΣ ΑΓΙΟΥΣ.

ΜΕΓΑΛΥΜΑΡΙΑ

Εἰς διαφόρους Ἀγίους, Τροπάρια, διορθώσεις Τροπαρίων καὶ
Κοντάκια,

Ὅν τὰ μὲν συνεγράφησαν, τὰ δὲ διωρθώθησαν χάριν εὐλαβείας,
καὶ πρὸς ὠφέλειαν καὶ οἰκοδομὴν τῶν Πιστῶν

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Διήρηται δὲ ἡ Βίβλος εἰς Μέρη ἢ Τόμους δύο, ἐκδοθεῖσα
δαπάνῃ τοῦ Συντάκτου.

—❧—
ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ε. ΚΑΓΙΟΛ.

—❧—
1863.

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ιδιόχειρον ὑπογραφὴν μου, θεωρεῖται ὡς ἐκ τυποκλοπίας προερχόμενον, καὶ καταδιώκεται κατὰ τοὺς νόμους.

τὸ ἄρχειον
 ἱερουργίαν Ἀγάπης ἐς Ἀσκητικὴν
 γιγνίσαν ἐς τὸν ἐν χριστῷ ἀσ-
 κασμὸν ἐναρξάν καὶ δι-
 μένον ἐν τῇ ἱεροποιίᾳ
 Μανουὶ Μαρμαρίν.
 Ἄρχην. Πάτριος Μαννης.

Τοῖς Ὀσιωτάτοις Ἱερεῦσι καὶ λοιποῖς Ὀρθοδόξοις.

Παντελὴς ἔλλειψις, κατὰ τόπους, παρακλητικῶν εἰς διαφόρους Ἀγίους Κανόνων, καὶ ἡ ἀνάγκη ἀναπληρώσεως ἔλλειπόντων Τροπαρίων εἰς Ἀκολουθίας ἐορταζομένων τινῶν Ἀγίων, παροραθέντων ἴσως παρὰ τῶν ἀειμνήστων ἐκείνων Ἱερῶν Ὑμνογράφων, καὶ τὸ ἀναρμόδιον τοῦ ψάλλειν τοὺς Πιστοὺς, ἐπικαλουμένους τὴν βοήθειαν καὶ προστασίαν Ἀγίου τινός, ἀλλ' ἀντ' ἄλλων μέλη, προερχομένης πάντως τῆς ἀταξίας ταύτης, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῶν τοιούτων ταῦτα πάντα καὶ ἡ φιλάθλων καὶ φιλακολούθων τινῶν εὐσεβῶν. Κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν ἐπίμονος ἀπαίτησις, παρεκίνησάν με, ὅπως, κατὰ τὸ ἐνόν μοι, ἀναλάβω τὴν σύνταξιν καὶ ἔκδοσιν τοῦ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟῦ μου τούτου ΚΗΠΟΥ, ἐμπεριέχοντος ἀληθῶς ἄνθη ὑμνωδιῶν ποικίλα τε καὶ εὐώδη, ὧν ἐκ τῆς μυστικῆς εὐωδίας εὐφραίνονται καὶ ἀγαλλονται αἱ τῶν εὐσεβῶν ψυχαί, ὁδηγούμεναι εἰς εὐσέβειαν, καλλονὴν τῶν ἡθῶν καὶ σωτηρίαν. Ἀλλ' οἶδα καλῶς ὅτι, πολλοὶ τῶν παιδείᾳ κεκοσμημένων, καὶ μάλιστα τῶν ἐξησκημένων εἰς τὸ εἶδος τῆς ὑμνογραφίας, ἐπικρίνειν μέλλουσι τὸ παρόν μου σμικρὸν φιλοπόνημα, καὶ ἴσως εὐρήσουσι καὶ ἐλλείψεις τινάς, καὶ πιθανόν, κατηγορήσουσί μου, ὡς τολμήσαντος ἀναλαβεῖν ἀνεβρύθιαστος χαρκατῆρα συντάχτου ὑμνογραφιῶν. Παρακαλῶ ὁμως ταπεινῶς, ἵνα μέτριοι γίνωνται καὶ ἐπιεικεῖς εἰς τὰς κρίσεις αὐτῶν καὶ ἐπικρίσεις, καὶ μὴ φρονήσωσί ποτε, ὅτι πρὸς ἐπίδειξιν τὸ δυσχερὲς τοῦτο καὶ ἐπίπονον ἀνεδέχθην ἔργον, ἀπαγε! οὔτε γὰρ τοιαύτης οἵσεως ἰδέα ποτὲ κατέσχε με, οὔτε τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς τὸ τοιαῦτα συντάττειν ἱκανότητα κέκτημαι. Καθότι καὶ ἐλάχιστος πάντων εἰμὶ, καὶ χρεῖαν διδασκαλίας ἔχω καὶ ὑπαγορεύσεως ἀνωτέρων μου. Ἀλλ' ἐτόλμησα τὸ στάδιον

τοῦτο διαδραμεῖν, ἕνεκα τῆς ἐπιμόνου, ὡς προεῖπον, παρακινήσεως φιλακολούθων τινῶν εὐσεβῶν, καὶ διὰ τὸ ἄπειρον σέβας, ὅπερ ἔχω πρὸς τοὺς εὐαρεστήσαντας τῷ Κυρίῳ Ἀγίους, προσέτι δὲ καὶ διὰ τὸν πολὺν ζῆλον καὶ τὴν ἄκραν φροντίδα μου ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐν ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις εὐταξίας.

Συγγνώτωσάν μοι τοίνυν αἱ εὐμενεῖς ψυχαὶ τῶν ἀναγνώστων καὶ ἐπικριτῶν τοῦ παρόντος Πονήματος, διὰ τὸ τολμηρὸν τῆς προθέσεως, καὶ συγκαταβατικαὶ καὶ ἐπιεικεῖς ἐν ἅπασι γενόμεναι, εὐαρεστηθήτωσαν ἀποδεχθῆναι εὐμενῶς τὸ παρὸν Πονημάτιον, μηδὲως εἰς τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ ἐνορῶσαι, ἀλλ' εἰς τὸ πρόθυμον τῆς ψυχῆς μου, καὶ εἰς ἣν κέκτημαι ἔφασιν, ἵνα καὶ γὰρ ὁ μικρότερός ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πατρός μου ἀναδειχθῶ, ὅσον ἐνεστί μοι, ἐπωφελὴς πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς μου, ἐξαιρέτως δὲ πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον, εἰς ὃν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰμι κατατεταγμένος. Εἴθε δὲ, (ἐκ μέσης ψυχῆς εὐχομαι), ἀναφανείη ἕτερός τις κρείττων ἐμοῦ καὶ πράξει καὶ θεωρήσῃ, πρὸς σύνταξίν τε καὶ ἔκδοσιν ἑτέρων τινῶν γλαφυροτέρων, εὐφραδεςτέρων καὶ τεχνικωτέρων μελῶν, συντεινόντων τῇ Ἐκκλησιαστικῇ τάξει, ἵνα οὕτως ὠφελήσῃ ἀρκούντως τοὺς στερουμένους τοιαύτης ἕξεως.

Ἐρρώσθε δὲ οἱ ἀναγινώσκοντες καὶ ψάλλοντες ἐν Κυρίῳ, κατὰ τὸν διπλοῦν ἄνθρωπον, ὑπερευχόμενοι καὶ ὑπὲρ τοῦ συντάξαντος καὶ ἐκδόντος, ἐν ταῖς πρὸς Κύριον ὑμῶν εὐχαῖς.

Ἐν Ταττούλοις τῇ 30 Σεπτεμβρίου 1863.

Ταπεινοῦ Ἐπισκόπου

† Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΕΝ Τῷ ΔΕ Τῷ ΠΡΩΤῷ ΤΟΜῳ.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛ.	Εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.	Σελίς	1
»	» Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν.	»	7
»	» Ματρῶν καὶ τὴν Χιοπολίτιδα.	»	12
»	» Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφόθεον.	»	18
»	» Δημήτριον τὸν Μυροβλύτην.	»	23
»	» Κοσμᾶν καὶ Δαμιανόν.	»	30
»	» Ἀρχαγγέλ. Μιχ. καὶ Γαβρ.	»	36
»	» Μεγαλομάρτυρα Μηνᾶν.	»	42
»	» Σεραφεῖμ Ἰωάν. καὶ Βαρβ.	»	48
»	» Τὸν Ἱεράρχην Νικόλαον.	»	54
»	» Ἱεράρχην Σπυρίδωνα.	»	60
»	» Ἱερομάρτ. Ἐλευθέριον.	»	66
»	» Πρωτομάρτ. Στέφανον.	»	72
»	» Πρόδρομον Ἰωάννην.	»	78
»	» Σεβ. Ἐπίσκοπ. Σάββαν.	»	84
»	» Μέγαν Ἀντώνιον.	»	90
»	» Μέγαν Ἀθανάσιον.	»	96
»	» Μάρτυρα Τρύφωνα.	»	104
»	» Θεοδόχον Συμεών.	»	109
»	» Ἱερομάρτ. Χαράλαμπον.	»	115
»	» Τύρωνα Θεόδωρον.	»	121
»	» Τίμιον Σταυρόν.	»	127
»	» Τροπαιοφ. Γεώργιον.	»	133
»	» Τὴν Νεομάρτυρα Ἀργυρῆν.	»	139
»	» Περθενομάρτ. Εἰρήνην.	»	144
»	» Τὸν Ἱερομάρτ. Θεράποντα.	»	150

5.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛ. Εἰς Κωνσταντῖνον καὶ Ἑλένην. Σελ. 156

»	»	» Τὸς ΙΒ' Ἀποστόλους.	» 162
»	»	» Τὴν Μεγαλομάρ. Κυριακὴν.	» 169
»	»	» » Πανεύφημον Εὐφημίαν.	» 174
»	»	» » Ἀθληφόρον Μαρίναν.	» 180
»	»	» Τὸν Θεοβίτην Ἥλιαν.	» 185
»	»	» » Ἱερομάρτ. Φωκᾶν.	» 192
»	»	» Τὴν Ὅσιομάρ. Παρσκευήν.	» 198
»	»	» Τὸν Ἱαματικὸν Παντελεήμονα.	» 203
»	»	» Τὸς Δώδεκα Ἀναργύρους.	» 209

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ εἰς διαφοροὺς Ἀγίους. » 214

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ

ΤΟΜΟΣ Α'.

71.

« Πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ, πιστεύοντες λήψετε. »
ΜΑΤΘΑΙΟΣ. ΚΑ'. 22.

« Προφθάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν ἑξομολογήσει καὶ ἐν ψαλμοῖς. »
ΔΑΒΙΔ. ΨΑΛΜ. γιδ'. 2

« Μὴ αἰσχυνηθῇς ὁμολογῆσαι τὰς ἀμαρτίας σου, ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ ἐν ἀνθρώπῳ Θεοῦ. »
ΣΕΙΡΑΧ.

Τῷ Μουσῶν ἡγέτῃ καὶ κλεινῷ Ἱεράρχῃ Ἀγίῳ Ἀργυρουπόλειως Κυρίῳ Κυρίῳ ΣΕΡΑΦΕΙΜ,
Δείγμα σεβασμοῦ καὶ φιλίας ἀλήκτου ἀνατίθεται
Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ

τουτὶ τὸ Ἰάμβειον.

Ζῆθι, κλεινὲ Ἀρχιθύτα πατρίδος
Τεῆς, Ταταύλων καλλιτέκνοιο χθονός·
Σεμνὸν Σεραφεῖμ ἀγλάϊσμ' Ἐκκλησίης.
Μολπῆσι γὰρ θ' ὕμνοισι σοῖς μελιρρύτοις,
Θεὸν, Μέδονθ' ἱλασόμεσθ' ὁσημέραι,
Τῶν ἀμπλακημάτων τε ἴσχομεν λύσιν.

ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Εὐμενέως, Πάτερ ἀγλαέ, ταυτὶ δέχοιο, ἅπερ Σοί,
Ἦσεν Θεόδωρος, τέχμαρ ἑῆς φιλίης.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ ΣΩΤΗΡΑ ΤΕ ΚΑΙ ΘΕΟΝ

ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπῆριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ Ἰησοῦ μου πολυέλεε Σῶτερ, ἐκδυσωπῶ σε ταπεινῶς, Ἰησοῦ μου, τῶν ἐγκλημάτων ῥῦσαι με καὶ κάθαρον, ψυχὴν μου τὴν τάλαιναν, μολυσμῶν οὖσαν πλήρη, καὶ σῶσον Πολυεύσπλαγχνε, τοῦ πυρὸς τῆς Γεέννης, ἵνα θαρρόντως, Σῶτερ Ἰησοῦ, δοξολογῶ σε καὶ δοξάζω σωζόμενος.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν....
Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν ἔχων Ἀκροστιχίδα

Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Θεὸν σέβω. Σεραφεῖμ.

ὠδὴ Α'. Ἦχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διεδεύσας.

Ἰησοῦ γλυκύτατε τῆς ἐμῆς, ψυχῆς τῆς δυστήνου σὺ θεράπευσον, Ἰησοῦ, τραύματα δεινὰ, καὶ ἀμαρτίας, ὦ Ἰησοῦ, τοῦ σοῦ δούλου ἐξάλειψον.

Ἡ· θελον, γλυκύτατε Ἰησοῦ, Κρουνοῖς τῶν δακρύων πλημμελήματα τὰ ἐμὰ, ἐκπλῦναι, Χριστέ, ἀλλ' ἀπατᾷ με ὁ πονηρὸς, οὐ τῶν δόλων με λύτρωσαι.

Σὺ Σῶτερ τοῦ σύμπαντος, Ἰησοῦ, ῥῦσαι τὸν σὸν δούλον ἐκ παγίδων τοῦ πονηροῦ, καὶ ποιήσον μέτεχον τῆς δόξης τῆς Οὐρανίου, Ἰησοῦ μου γλυκύτατε.
Θεοτοκίον.

Ολη, Κόρη, οὔσα ὅλη καλή, ὅλη φασφόρος, Θεοφόρος τέ και λαμπρά, λάμπρυνον τὰ ὄμματα ψυχῆς μου, και φωτοφόρον με ὅλον ἀπέργασαι.

ὥδὴ Γ'. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Υπόδεξι δέομαι, ὦ Ἰησοῦ μου, τὸν δοῦλόν σου, και σῶσόν με νῦν παθῶν και κινδύνων, και Γεέννης ἀπάλλαξον.

Νῦν σῶσον τὸν δοῦλόν σου, ὦ Ἰησοῦ μου γλυκύτατε, και τῆς σκληρᾶς καταδίκης ῥῦσαι, τῆς ἐν κρίσει, Φιλάνθρωπε.

Χριστέ μου τὸν δοῦλόν σου, ἐν κατανύξει βοῶντά σοι, νόσων δεινῶν και θλίψεως πάσης, Ἰησοῦ μου, διάσωσον.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι με τὸν ἄσωτον, μόνη Πανάχραντε, δέομαι, σὰς μητρικαῖς πρεσβείαις, κινδύνων και παντοίων κακώσεων.

ὥδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ιησοῦ μου γλυκύτατε, πάθη τὰ δεινά μου θεράπευσον, και τοῦ δράκοντος ἐξάρπασον τῶν χειρῶν, Χριστέ μου, τὸν οἰκέτην σου.

Σὺ Φιλάνθρωπε Κύριε, τῆς ἀπεγνωσμένης ψυχῆς μου πέφυκας, Ἰησοῦ μου ἀπολύτρωσις, διὸ πάσης θλίψεως με λύτρωσαι.

Τὸν καιρὸν ὃν μοι δέδωκας, Σῶτερ Ἰησοῦ μου, κατεδαπάνησα εἰς παράνομα, και δέομαι, ὡς Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἀνακάλεσαι.

Θεοτοκίον.

Ολοφύρομαι, Πάνχγνε, φέρων κατάνοῦν τὰ πολλὰ μου πταίσματα· διὸ δώρησαί μοι ἄφεςιν, δέομαί σου, Κόρη, ταῖς πρεσβείαις σου.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Νῦν ὁλοσχερῶς, Ἰησοῦ μου τὸν πανάθλιον, κατατυραννοῦσί με πάθη δεινά· διὸ κραυγάζω, Ἰησοῦ μου, σὺ διάσωσον.

Τῶν ἀσθενειῶν, Ἰησοῦ μου, σὺ ἀπάλλαξόν, τὸν ἐν τῇ σκέπῃ

σου προστρέχοντα, ὦ Ἰησοῦ μου, και κινδύνων ἐλευθέρωσον.

Οὐχ ἥμαρτέ ποτε, Ἰησοῦ μου, ἄλλος, εὐσπλαγγνε, ὡς ἐγώ, Χριστέ μου, ὁ ἄθλιος· διὸ σὺ σῶσον και κολάσεως ἐξάρπασον.

Θεοτοκίον.

Νῦν Ναοὺς Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ Λόγου σκηνώσαντος, δεῖξον εὐσπλαγγνως, ὦ Παρθένε Ἀγνή, τοὺς τῇ θερμῇ ἐγκαυχωμένους προστασίᾳ Σου.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτὴρ.

Θεράπευσον, Ἰησοῦ, ψυχῆς τὰ ὄμματα δέομαι, τυφλώττοντα τοῦ οἴκτροῦ, Θεέ μου, και φώτισον θεῖα σου λαμπρότητι, ἵνα ἀνυμνῶ σε, Ἰησοῦ μου πολυέλεε.

Ελέησόν με, Σωτὴρ, τὸν ἄσωτον και τακαίπαρον, γλυκύτατε Ἰησοῦ, και ῥῦσαι κακώσεως και νόσων τὸν δοῦλόν σου, και τῶν τοῦ Βελιάρ τεχνασμάτων με ἀπάλλαξον.

Οπάθει χαλεποῖς ἐγκυλινδούμενος πάντοτε, γλυκύτατε Ἰησοῦ, πρὸς σέ καταφεύγων νῦν, ζητῶ τὴν ἀνάβρωσιν· Σὺ δέ, Ἰησοῦ μου, ὡς Σωτὴρ αὐτὴν μοι δώρησαι.

Θεοτοκίον.

Νεκρὰν ἀπέργασαι νῦν τὴν ἐτι ζῶσαν, Πανάσπιε, κακίαν μου, και ψυχῆς τὴν νέκρωσιν ζώωσον, ὡς ζωῆς γεννήσασα χορηγὸν τὸν θεῖον, ἵνα πόθῳ μεγαλύνῳ σε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, γλυκύτατε Ἰησοῦ μου, τοὺς ὑπὸ τὴν θεῖαν σκέπην σου καταφεύγοντας, και δώρησαι ἀμαρτιῶν τὴν συγγνώμην.

και Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει· εἶτα τὸ Κοντάκιον ἤχος Β'.

Γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὁ τὸν Ἄσωτον σώσας, και τὴν Πόρνην προσδεξάμενος, Ἰησοῦ μου, και τὴν Αἰμάρρουν ἀφῆ ἱασάμενος, κάμνε, Ἰησοῦ μου γλυκύτατε, τὸν ἄσωτον, οἰκτεῖρον και ῥῦσαι ἐκ πάντων τῶν βιωτικῶν πειρατηρίων και θλίψεων, και σῶσον, εὐεργέτα Ἰησοῦ, ὡς φιλάνθρωπος.

Εἶτα τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Ἐσθμειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου Σου Κύριε.

Στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων. . . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐγένετο ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς Ἀναλήψεως αὐτοῦ. (Ζήτει Αὐγούστου 16).

Δόξα. Πάτερ Λόγε Πνεῦμα, Τριάς ἡ ἐν Μονάδι. . . .

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβεσίαις. . . .

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἰησοῦ γλυκύτατε, τῶν Ὁρθοδόξων τὸ κλέος, Ἰησοῦ μακροθύμε, Ἰησοῦ μου, σῶσόν με τὸν οἰκέτην σου, Ἰησοῦ, ῥῦσαί με ἀσθενείας πάσης, Ἰησοῦ μου ὠραιότατε, τὸν προσιόντα σοί, καὶ πρὸς σέ, Σωτὴρ καταφεύγοντα, καὶ μόνος ὡς φιλάνθρωπος, τῆς χειρὸς τοῦ δράκοντός με ἐξάρπασον, παθῶν καὶ κινδύνων, Σωτὴρ μου Ἰησοῦ, ἐλευθερῶν, καὶ τοῖς θεσμοῖς σου προσέχειν με, Ἰησοῦ, ἀξίωσον.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παιδες Ἑβραίων.

Σῶτερ τοῦ Κόσμου, Ἰησοῦ μου, τὸν ἀναίσθητον καὶ ἄσωτον, οἰκτίρμον, κατοικτείρησον νῦν καὶ λύτρωσαι Γεέννης, ὅπως ἄει δοξάζω σε, ὡς Σωτῆρα, Ἰησοῦ μου.

Ἐχων μυρίας ἀμαρτίας, οὐ τολμῶ, Ἰησοῦ μου, ἀναβλέψαι, καὶ ἰδεῖν Οὐρανοῦ τὸ ὕψος ἐκ τοῦ φόβου· διὸ βοῶ διάσωσον τὸν οἰκτρὸν, ὦ Ἰησοῦ μου.

Βέηλον νοῦν, ὦ Ἰησοῦ μου, περιφέρων, θερμῶς ἀναβοῶ σοί· τῆς ψυχῆς μου, Χριστέ, τοὺς μώλωπας καθάρας, ἐκ τοῦ βυθοῦ με λύτρωσαι τῆς κακίας, Ἰησοῦ μου. Θεοτοκίον.

Ω Παναγία Θεοτόκε, Ἰησοῦν τὸν γλυκύτατον τεκοῦσα, τοὺς ὑμνοῦντάς σε νῦν, περισώζαι λιταῖς σου, ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ κινδύνων ἀδοκήτων.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Σὲ Ἰησοῦ μου, ἐκδυσαπῶν ὡς τὴν πόρνην, σὺ ἀπῆλλαξας πολλῶν ἐγκλημάτων, οὕτως, Ἰησοῦ μου, κάθαραι τὴν ψυχὴν μου

Ἐν ψυχοφθόροις περιπεσών, Ἰησοῦ μου, ἀτοπίας πρὸς σέ καταφεύγω· ἐγειρόν με σῶσον, γλυκύτατε Θεέ Μου.

Ῥῦσαι, ὦ Σῶτερ, τῇ τοῦ Σταυροῦ σου δυνάμει, τὸν προστρέχοντα πρὸς σέ τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ ἀλόγων πάντων παθῶν ἀπάλλαξόν με. Θεοτοκίον.

Αχραντε Κόρη, λύσον δεσμὸν τῶν κακῶν μου, τῇ στοργῇ με συνδέουσα τοῦ Λόγου, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, καὶ σῶσον με λιταῖς σου.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Φιλάνθρωπε, σὸν δοῦλον, τὸν υπερβεβηκότα ταῖς ἀτοπiais Τελώνη καὶ Ἄσωτον, σὺ ὡς Θεός, Ἰησοῦ μου οἰκτίρμον, σῶσόν με.

Εὐωνύμου μοίρας, γλυκύτατέ μου Σῶτερ, τὸν σὸν οἰκέτην ἀπῆλλαξον δέομαι, καὶ τὴν σὴν ἄφραστον δόξαν ἰδεῖν ἀξίωσον.

Ἰησοῦ Σωτὴρ μου, πάσης ἐπηρείας δαιμονικῆς τὸν σὸν δοῦλον διάσωσον, καὶ ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων με ἐλευθερώσον. Θεοτοκίον.

Μεμολυσμένον ὄντα τὸν νοῦν μου, Παρθένε, ταῖς ἀμαρτίαις, σὺ μόνη Ἀμόλυντε, ἐκλιπαρῶ, ἀποκάθαραι ταῖς πρεσβεσίαις σου.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Ἰησοῦ, Ἰησοῦ Σωτὴρ μου, τῆς ψυχῆς μου τὰς χαλεπὰς, ἰάτρευσον νόσους, Θεέ μου Ἰησοῦ μου, καὶ σῶσον Ἰησοῦ μου τὸν σοὶ προστρέχοντα.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Ἰησοῦ, δέξαι τὸν σὸν δοῦλον, ὑπεράγαθε Ἰησοῦ· σῶσον, μὴ παρίδης τὸν ἄσωτον, Θεέ μου, οἰκτίρμον Ἰησοῦ μου εὐσπλαγγχε Κύριε.

Τοὺς τετειγισμένους τῷ σῶ Σταυρῷ, καὶ ἐγκυχωμένους τοῖς σαῖς Πάθεσιν, Ἰησοῦ, στήριζον ἐν πέτρᾳ, Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου, καὶ σῶσον, Ἰησοῦ μου, ὡς ὑπεράγαθος.

Σὺ εἰ, Ἰησοῦ μου, ὁ φωτισμός, τῆς οἰκτρᾶς ψυχῆς μου, φῶς τοῦ Κόσμου, ὦ Ἰησοῦ, σὺ λάμπρυνον ταύτην τῇ θεαυγεῖ φωπὶ σου, καὶ ῥῦσαι αἰωνίου, Χριστέ, κολάσεως.

καὶ Θεοτοκίον Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπᾶριον Ἦχος Β'.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν, Ἀγαθὲ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν Χριστέ ὁ Θεός. κτλ.

Ἡ τὸ παρὸν, ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἀειδήμου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκουμένων Ἦχος Β'.

Ελχόμενόν σε, Κύριε, πρὸς τὸ πάθος τοῦ σταυροῦ, ὁρῶντες προσκυνοῦμέν σου τὴν ἄχραντον μορφήν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Βουλῆσει γὰρ ἠυδόκησας σαρκὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον σου ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ. Δόξα, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτῆρ· δόξα, Πανάγαθε, τῇ μακροθυμίᾳ σου· δόξα πικροβασίλει, τῇ συγκαταβάσει σου.

καὶ Θεοτοκίον Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν...

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Σῶσαι τὸ σὸν πλάσμα βουληθεὶς, τῆς Οἰκονομίας τὸ ὄντως μέγα Μυστήριον, χαίρων ἐξεπλήρωσας, ὦ Ἰησοῦ Ἀγαθὲ, καὶ τιμῇ ἐξηγόρασας τὸν σύμπαντα Κόσμον Αἵματος τιμίου σου, Χριστέ γλυκύτατε· ὅθεν σοῦ δεόμεθα πιστεῖ, στήριζον ἡμᾶς Ἰησοῦ μου, ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, Ὑπεράγαθε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τοὺς ἁγίους Θεοπάτορας

ἸΩΑΚΕΙΜ καὶ ΑΝΝΑΝ.

Τῆς τοῦ ἀργυροπολέως Σεραφεῖμ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπᾶριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ἸΩΑΚΕΙΜ τοῦ θαυμαστοῦ καὶ τῆς Ἀννης, τῶν παραδόξως τὴν Παρθένον τεκόντων, πιστεῖ ἡμεῖς δεόμεθα κραυγάζοντες· ῥύσασθε Προπάτορες τοῦ Σωτῆρος ἐκ νόσων, θερμαῖς ὑμῶν δεήσεσι, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, καὶ ταῖς γαστρὶ ἐχούσαις γυναιξί, τὴν εὐτοκίαν ταχέως δωρήσασθε.

Δέξα. καὶ Νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν.

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστοιχίδα

Τοὺς Σοὺς Γονεῖς, Πάναγνε, λιγαίνω πόθω.

ὦδὴ Α'. Ὑγρὰν διαδεύσας.

Τοὺς ἀξιοθέντας τεκεῖν ἐν γῇ, τὴν ὑψηλοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, Ἰωακείμ καὶ Ἀνναν τοὺς ἐνθέους, ἐκδυσωπεῖν ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσωμεν.

Ολοτρόπιω νέυσει πρὸς τὸν Θεὸν, προσέχοντες ὄντως οἱ Προπάτορες τοῦ Χριστοῦ, ἐκήτησαν φύσεως τοῖς νόμοις, τὴν Θεοτόκον, ἣν δυσωπεῖν οὐ παυσόμεθα.

Ὑπερτέραν ζῶντες ἤδη ζῶν, ἐν ἀφάρτῳ βίῳ, ἱκετεύσατε τὸν Θεόν, Ἰωακείμ καὶ Ἀννα παρασχεῖν μοι, τῷ τεθλιμμένῳ χαρὰν ὑπερκόσμιον.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπὰ, αἰτῆσαι σὸν Τόκον θανά-

τῶσαι, ὦ Μαριάμ, καὶ νεκρόν με ὄντα ἁμαρτίαις, ἀναζωῶσαι
ὡς φύσει φιλόνητος.

ὥδῃ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Στειρεύουσα, Ἐνθεε, τεκεῖν ὡς Κτίστην ἱκέτους, οὕτω καὶ
νῦν δυστοκίας πάσης τὰς ἐγκύους ἀπάλλαξον.

Ὁ χάριν τὴν ἔνθεον, τεκεῖν πλουτίσας Θεόπαιδα, Ἰωακείμ
πρέσβευε Κυρίῳ, λυτρωθῆναι κινδύνων με.

Υμνοὺς νῦν προσάξωμεν, πρὸς τοὺς Θεόπαιδα τέξαντας, Ἰ-
ωακείμ καὶ Ἄνναν τὴν Θεῖαν, καὶ πιστῶς μακαρίσωμεν.

Θεοτοκίον.

Σὲ πλουτοῦντες στήριγμα καὶ προστασίαν, Πανάχραντε, τῶν
πειρασμῶν καὶ δεινῶν παντοίων, ἐκλυτρούμεθα τάχιον.

ὥδῃ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Γηθυσύνως γεραίρομεν, καὶ πιστῶς νυνὶ ἱκετεύσωμεν τοῦ
Σωτῆρος τοὺς Προπάτορας, ἵνα λυτρωθῶμεν πάσης θλίψεως.

Οἱ Σωτῆρος Προπάτορες, Ἄννα καὶ Ἰωακείμ οἱ Θεόληπτοι,
αὐτῷ δέησιν προσάξατε, πάσης ἡμᾶς ῥύσασθαι κακώσεως.

Νεκρωθέντα με πταίσμασι, καὶ δεινοῖς παντοίοις ἐξαναστή-
σατε, Θεοπάτορες Πανένδοξοι, καὶ εἰς ἀφθαρσίαν ὁδηγήσατε.

Θεοτοκίον.

Εν δεινοῖς ἁμαρτήμασι, τὴν ψυχὴν μολύνας ὁ ἄθλιος, πρὸς
τὴν σκέπην σου, Θεόνυμφε, καταφεύγω λύσιν ἐξαιτούμενος.

ὥδῃ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἰθυον ἄει, ξυνωρὶς Θεομακάρισε, πρὸς τὰ τοῦ Κυρίου προσ-
τάγματα, πάντα μου βίον, καὶ πρὸς φῶς με καθοδήγησον.

Σώφρονι ζωῇ ἐλλαμφθέντες, Θεοπάτορες, πάντας σωφρο-
νεῖν ἀξιώσατε, καὶ καθαρότητος πληρώσατε.

Πάντας, Ἀγαθοὶ, ἀγαθότητος στειρεύοντας, θεῖω φάγγει ἡ-

μᾶς λάμψατε, ὡς παρθενίας τὸ ἐγλαῖσμα γεννήσαντες.
Θεοτοκίον.

Ἀσπιλε Θεὸν ἡ τεκοῦσα τὴν καρδίαν μου, μολυνθεῖσαν πά-
θεσι σὺ ἁγίασον, ἁγιωτέρα τῶν Ἀγγέλων οὐσα, Πάναγνε.

ὥδῃ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Νενεκρωμένον τὸν νοῦν ἐκ τῶν κακῶν μου, Θεόληπτοι, ὑ-
μῶν πρεσβείαις θερμαῖς, ἤδη ἀναστήσατε, καὶ πάσης με ῥύσα-
σθε, θλίψεως καὶ νόσου, καὶ δεινῶν τοῦ πολεμήτορος.

Ἀπόθου, ὦ ταπεινὴ μου ψυχὴ, φορτία δυσβάστακτα ἁμαρ-
τιῶν, καὶ Χριστοῦ Προπάτορσι βόησον ἄει ἐνισχύειν σε, τὸν φόρ-
τον βαστάζειν τοῦ Χριστοῦ τὸν ἐλαφρότατον.

Γενοῦ μοι καταφυγὴ, ὦ Ξυνωρὶς ὑπερθαύμαστε, τῶν Προ-
πατόρων Χριστοῦ, καὶ θεῖα ἀντίληψις τῇ πασχούσῃ δούλῃ σου,
ὑπὸ δυστοκίας, ἧς ἀπάλλαξόν με δέομαι.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦντες καὶ πειρασμοῖς δεινοῖς ἄει συνεχόμενοι, Παρθενο-
μήτορ Ἀγνή, πρὸς σὲ καταφεύγομεν, καὶ πίστει βοῶμέν σοι
ῥῦσαι τοὺς σοὺς δούλους περιστάσεων καὶ θλίψεων.

Διάσωσον Ξυνωρὶς θεῖα τῶν Θεοπατόρων, Ἰωακείμ καὶ Ἄν-
νης ἡμᾶς ἀπὸ θλίψεων, καὶ νόσων, ταῖς ὑμῶν ἱκεσίαις.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει καὶ εὐθὺς τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Ὡς μέγιστοι δύο ἀστέρες ἠνέγκατε τὴν Αὐγὴν ὄντως τὴν
πάμφωτον, τὴν τῷ κόσμῳ τὸν μέγαν ἥλιον ἐξανατείλασαν·
διὸ σὺν Αὐτῇ Αὐτὸν ἱκετεύσατε, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα Θεόφρονες,
σωθῆναι τοὺς πίστει ὑμᾶς γεραίροντας.

Εἶτα τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Ὡμωσε Κύριος τῷ Δαβὶδ βοήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν.
Στίχος. Ἀγαλλιᾶσθε Δίκαιοι ἐν Κυρίῳ. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος· οὐδεὶς λύχνον ἄψας, καλύπτει αὐτὸν σκεύει. . .
(Ζήτει Δεκεμβρίου 9).

Δόξα. Ταῖς τῶν Θεοπατόρων πρεσβείαις. . . .

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . . .

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν προσόμοιον

Ἦχος Πλ. Β'. **Μεταβολὴ τῶν ὀλιβομένων.**

Μεταβολὴ παντός κινδύνου, ἀπαλλαγὴ παντοίων νόσων ὑπάρχουσα Δυὰς εὐλογημένη, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, σώσατε πόλιν καὶ λαὸν, ταῖς Ὑμῶν ἐνθέρμοις ἱκεσίαις, πρὸς τὸν ἐκ Παρθένου γεννηθέντα, ἐκ πάσης ἀσθενείας καὶ θλίψεως.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὥδὴ Ζ'. **Παῖδες Ἑβραίων.**

Ελέους οἱ τέξαντες τὴν βρύσιν, ὦ Προπάτορες Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου, ταῖς πρεσβείαις Ὑμῶν, παύσατε ψυχῆς νόσον, τοῦ πρὸς ὑμᾶς προσφεύγοντος, καὶ τὰ πάθη τῆς καρδίας.

Λάμψει, Προπάτορες Σωτῆρος, τοῦ Υἱοῦ τῆς Θεόπαιδος Μαρίας, καταυγάσατε νῦν ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων, καὶ τὴν ὑμῶν πανήγυριν μετὰ πόθου ἐκτελούντων.

Ιδε, Ἰωακείμ θεόφρον, τὴν ἀσθένειαν ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας, καὶ ἐχθρῶν τῶν δεινῶν, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, ῥῦσαί με ταῖς πρεσβείαις Σου, ἵν' αἶε σὲ μακαρίζω.

Θεοτοκίον.

Γένος, Παρθένε, ὀρθοδόξων, συνεχόμενον κινδύνους τε καὶ νόσοις, σοὶ προστρέχει θερμῶς, καὶ πίστει ἀνακράζει, σῶσόν με παναμώμητε, παναγίαις σου πρεσβείαις.

ὥδὴ Η'. **Τὸν Βασιλέα.**

Απεγνωσμένῳ, ὦ Ξυνωρὶς μακαρία, ἐκ τοῦ πλήθους παθῶν τῶν ψυχοφθόρων, βίου ἐναρέτου γενοῦ μοι ὁδηγία.

Ιλεον, Ἄννα, τὸν Σωτῆρα γενέσθαι, ταῖς πασχούσαις αἶε ἐκδυσώπει, καὶ τῆς δυστοκίας αὐτὰς ἐλευθερώσαι.

Νοσούντων πάντων, Θεοπάτορες θεῖοι, ἱατροὺς Ὑμᾶς ἀναγνωρίζων, πίστει κατατρέγω ὑμῶν τῇ προστασίᾳ.

Θεοτοκίον.

Ως ὀρθοδόξων ἡ ἀντίληψις, καὶ βοήθεια, ἔλπις τε καὶ σκέπη, τὸν σὺ προσφυγόντα σκέπασον ὦ Παρθένε.

ὥδὴ Θ'. **Κυρίως Θεοτόκον.**

Παρθένου τῆς Πανάγνου Γεννήτορες ὄντες, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην ὑμῶν, Πανένδοξοι, δεινῶν παντοίων λυτρωθῆναι καθικετεύσατε.

Οικτεῖρατε, Πατέρες τῆς Ἀειπαρθένου, ὡς συμπαθεῖς ἐμὲ τὸν ἀκάθαρτον, καὶ λαμπηδόνων φωτὸς τοῦ θεοῦ ἐμπλήσατε.

Θεὸν τὸν σαρκωθέντα, Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύειν μὴ παύσητε, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων, καὶ νόσων καὶ θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Ω Θεοτόκε Κόρη, σῶσον τὸν σὸν δοῦλον, καὶ ἐκ κινδύνων καὶ νόσων ἀπάλλαξον, ταῖς μητρικαῖς σου χρωμένῃ πρεσβείαις, Ἀσπιλε.

Ἀξιὸν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοὶ, Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν ταύς Προπάτορας τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἐξ ἐπαγγελίας καὶ τῆς φύσεως νόμοις, τεκόντας τὴν Παρθένον καὶ Θεομήτορα.

Σώσατε, Προπάτορες τοῦ Χριστοῦ, τὰς ἐγγυμονούσας, καὶ λυτρώσατε, ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν, δυστοκίας καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, ὡς παρῶρησιαν ἔχοντες πρὸς τὸν Κύριον.

Πρεσβεύσατε, Θεόληπτοι, τῷ Χριστῷ, ῥυσθῆναι ἐκ νόσων καὶ παντοίων ἀμαρτιῶν, τοὺς πίστει τιμώντας τὴν σεπτὴν ὑμῶν μνήμην, καὶ δοῦναι εὐτοκίαν πάσαις ἐπίτεξιν.

Καὶ τὸ, **Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.**

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Β'.

Τῶν δικαίων Θεοπατόρων, Κύριε, τὴν μνήμην ἐορτάζοντες, δι' αὐτῶν σὲ δυσωποῦμεν. Σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Ἰεσοὺς μετάνοεῖ αἰετῶς.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, προσκυνούντες τὴν ἁγίαν Εἰκόνα ψάλλομεν τὸ παρὸν
Προσόμιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Δεῦτε φιλοδίκαιοι πιστῶς, δεῦτε οἱ Ὁρθόδοξοι πάντες συν-
βορτάσωμεν, τὴν σεπτὴν πανήγυριν τῶν Προπατόρων Χριστοῦ,
καὶ συμφώνως ὑμνήσωμεν αὐτοὺς, ἐκδοῶντες· ῥύσασθε, Θεόλη-
πτοι, ἡμᾶς ἐκ θλίψεων, νόσων καὶ πολλῶν ἐγκλημάτων, καὶ
λιταῖς ὑμῶν εὐτοκίαν πάσαις ταῖς ἐπίτεξι δωρήσασθαι.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΕΤΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΣΙΑΝ ΚΑΙ ΜΗΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΜΑΤΡΩΝΑ ΤΗΝ ΧΙΟΠΟΛΙΤΙΔΑ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ
τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΤΗΝ τὸν Νυμφίον Ἰησοῦν ἀγαπήσασαν, καὶ διαλάμψασαν
ὁσίαις ἐν πράξεσιν, ἀνευφημοῦντες κράζωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς,
Ματρῶνα Θεόληπτε, ταῖς ἐνθέοις σου ῥῦσαι, λιταῖς, ἐκ περιστά-
σεων ἀδοκῆτων καὶ νόσων· καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι δεινῶν,
τοὺς προσκυνούντας τὴν θείαν εἰκόνα σου.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν ἔχων ἐν τοῖς Θεοτοκίοις Ἀκροστιχίδα
ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὥδῃ Α'. ἦχος πλ. Δ'. Ὑγράν διοδεύσας.

Συνούσα Οὐρανίαις ταῖς στρατιαῖς, ὅσια Ματρῶνα καὶ χο-

ρεύουσα σὺν αὐταῖς, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε, πρεσβεῖαις ταῖς
ἱεραῖς σου ἄει διαφύλαττε.

Προξενούσα ὄφελος τοῖς Πιστοῖς, ἐπέστη ἡ μνήμη, σοῦ Μα-
τρῶνα ἡ εὐκλεῆς, ἐν ᾗ σε θερμῶς παρακαλοῦμεν, μνήσθητι, μή-
τερ, ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Τοῦ Δεσπότη εὖοσμον καὶ σεπτὸν σκεῦος ἀνεδείχθης ἔκκα-
θάρασα τὴν ψυχὴν· Ματρῶνα, διὸ τὸν σὸν οἰκέτην, τῆς δυσωδίας
παθῶν με καθάρισον. Θεοτοκίον.

Συνέχομαι κινδύνοις καὶ πειρασμοῖς, καὶ πρὸς σὲ Παρθένη,
καταφεύγων ἐπιζητῶ, τὴν λύσιν αὐτῶν καὶ σωτηρίαν· διὸ λιταῖς
σοῦ τὸν δοῦλόν σου οἰκτεiron.

ὥδῃ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Σθένει τῆς πρεσβείας σου, παθῶν τὸν κλύδωνα κόπασον, καὶ
πρὸς ζωῆς, Ματρῶνα, λιμένα, τοὺς σοὺς δούλους ἐνόρμισον.

Ω Ματρῶνα πάνσεμνε, Μοναζουσῶν ὥφθης καύχημα· διὸ
κάμῃ διάγειν σωφρόνως καὶ ἀγνῶς καταξίωσον.

Νέκρωσον, πρεσβεῖαις σου, φθοροποιὰ πάθη ἐνδοξε, καὶ τῶν
δεινῶν συμφορῶν με ῥῦσαι, ὦ Ματρῶνα Θεόληπτε. Θεοτοκίον.

Εχων τὴν ἐλπίδα μου εἰς σὲ Πανάσπιλε Δέσποινα, ὄλην,
παθῶν καὶ κινδύνων ῥῦσαι, τὴν ψυχὴν μου πρεσβεῖαις σου.

ὥδῃ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ταῖς ῥάνισι κατάρδευσον, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, Ματρῶνα
ἐνδοξε, χερσωθείσαν τὴν καρδίαν μου, καὶ καρποφορεῖν αὐτὴν
ἀξίωσον.

Πρὸς Χριστὸν διαμειναί μου τὰς τῆς διανοίας βάσεις ἀξί-
ωσον καὶ δαιμόνων τὴν ἐπήρειαν ἀπ' ἐμοῦ, Ματρῶνα, τάχει ποί-
ησον.

Ρωμαλαῖον τὸ φρόνημα, ἔχειν ἐν δεινοῖς με, Ματρῶνα πρέ-
σβευε, πρὸς Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον τὴν ἐλπίδα ἀναθέμενον.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι, Μῆτερ, τὸν δοῦλόν σου ἐκ τῶν κατεχόντων δεινῶν με θλίψεων· ἐπὶ σοὶ γὰρ ἀνατίθημι πᾶσαν τὴν ἐλπίδα, Ἀειπάρθενε.
ὥδὴ **Ε'**. Φώτισον ἡμᾶς.

Νεῦσον ταῖς ἡμῶν ἱκεσίαις, Πανακήρατε, καὶ τυραννούσης νόσου λύτρωσαι, τοὺς σὲ τιμῶντας ὦ Ματρῶνα καὶ μακαρίζοντας.

Πρέσβευε Χριστῷ, ὦ Ματρῶνα θεοδόξαστε, δωρήσασθαι ἄφεσιν καὶ συγχώρησιν ἁμαρτιῶν, τῷ προσφυγόντι ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Τῶν Μοναζουσῶν, ὦ Ματρῶνα, οὓσα καύχημα, τοῖς μετὰ πόθου σὲ γεραίρουσι, τῶν ἱαμάτων τὰ χαρίσματα χορήγησον.

Θεοτοκίον.

Αχραντε ἡμῖν τοῖς οἰκέταις σου χορήγησον, τοῖς κατεχομένοις ὑπὸ τῶν θλίψεων, τὴν σωτηρίαν μεσιτείας σου πρὸς Κύριον.

ὥδὴ **ΣΤ'**. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ισάγγελον ἐπὶ γῆς πολιτεῖαν, ὡς διήνυσας, Ματρῶνα, θυμουῖσα, τὸν δι' ἡμᾶς γεννηθέντα ἀφράστως, οὕτω καὶ με διανύσαι ἀξιώσον, σωφρόνως καὶ Ἀγγελικῶς τὴν ζωὴν, ταῖς θερμαῖς σου δεήσεσιν.

Οϊκτρός εἰμι τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων, δαπανήσας, ὦ Ματρῶνα, τὸν πλοῦτον, ἐν μιαραῖς πράξεσιν ἀσωτείας, καὶ ἀγαθῶν σωτηρίων στερήσεσι· προσέρχομαι σοὶ οὖν πιστῶς, καὶ βοῶ σοι, πρεσβείαις σου, σῶσόν με.

Τοὺς δούλους σου, ὦ Ματρῶνα θεόφρον, ἐλευθέρωσον λιταῖς σου ἐκ νόσων, καὶ πειρασμῶν, ἐμπρησμοῦ καὶ κινδύνων, καὶ αἰφνητοῦ θανάτου ἐξάρπασον· λιμὸν λοιμὸν τε καὶ σεισμόν, ἐξ αὐτῶν ὅσον τάχει ἀπέλασον.

Θεοτοκίον.

Φυγάδευσον ἐκ τῆς ἀθλίας σαρκός μου, τὴν ἀνίατον ἀσθενειαν, Κόρη, καὶ τῶν δεινῶν ἀλγηδόνων με ῥῦσαι, καὶ θεραπέ-

αν τελείαν μοι δώρησαι, καὶ σῶσόν με τὸν ἐπὶ σοὶ πεποιθότα ταῖς θεαῖς πρεσβείαις σου.

Διάσωσον ἐκ νοσημάτων ἡμᾶς ποικίλων, Ματρῶνα, καὶ ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων πρεσβείαις σου, τοὺς σοὶ προστρέχοντας καὶ τιμῶντάς σε πόθῳ

καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει· εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ιατρείας ἄμισθον καὶ παραδόξων θαυμάτων, ἡ Εἰκὼν σου δεῖκνυται, Πηγὴ, Ματρῶνα, θεόφρον· πάντες οὖν οἱ προσιόντες αὐτῇ ἐν πίστει, ἱάσιν ψυχῶν ἀρύονται καὶ σωμάτων, καὶ βοῶσι γηθοσύνως· Χαίρε Κυρίου ὁσία ἐνδοξε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι. . .

Στίχος. Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ. . .

Εὐγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ὡμοιωθὴ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. . . (Ζήτηι Σαββάτῳ ιζ').

Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς ὁσίας. . .

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις. . .

Στίχος. Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. **Ὅλην ἀποθέμενοι.**

Πόθῳ εὐφημοῦμέν σε, ἐνδοξε μῆτερ Ματρῶνα, ἐτησίως μέλποντες ἐν Ναῷ ἀγίῳ σου καὶ γεραίροντες, τὴν σεπτὴν μνήμην σου καὶ τοὺς σοὺς ἀγῶνας, καὶ τὴν θείαν προσκυνούντες σου καὶ χαριτόβρυτον Εἰκόνα δεόμεθα, πρόστῃ, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς πάσης θλίψεως, ταῖς πρὸς τὸν Θεόν σου ἐντεύξεσι, δεινῶν τε παντοίων, καὶ νόσων καὶ κινδύνων καὶ φθορᾶς, καὶ πάσης ἄλλης κακώσεως, ἡμᾶς τοὺς οἰκέτας σου

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὥδὴ **Ζ'**. Παιδες Ἑβραίων.

Ωσπερ ἐτήρησας, Ματρῶνα, καθαρώτατον τὸν βίον σου καὶ θεῖον, οὕτως ἤδη καὶ ἀξίωσον διάγειν ἐν σωφροσύνῃ πάντοτε, ταῖς ἐνθέρμοις σου πρεσβείαις.

Κόσμον ψευδῆ καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ, ὡς κατέλειψας ἐνθέρῳ πεποιθήσει, ὦ Ματρῶνα σεμνὴ, καὶ δὴ τὸν ἀχρεῖον, φρονεῖν τὰ ὑπερκόσμια, καταξίωσον εὐχαῖς σου.

Φέγγει τῆς θείας φρυκτωρίας, ὦ Ματρῶνα σεμνὴ ἀεὶ αὐγαζομένη, τοὺς τιμῶντάς σε νῦν φωτίζεις μελωδοῦντας· Εὐλογητός εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας Θεοτοκίον.

Εμμονον ἔχων τὴν κακίαν, καὶ δουλούμενος ἀτόποις συνηθείαις, εὐσπλαγχνία τῇ σῇ, προστρέχω ἀνακράζων· σῶσόν με σῶσον, Πάναγνε, μητρικαῖς σου ἱκεσίαις.

ὥδὴ **Η'**. Τῶν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

Τῶν ἰδρώτων οἱ ὄμβροι, ὦ Ματρῶνα, παθημάτων ξηραίνουσι τοὺς ὄμβρους, καὶ τὰς ψυχὰς ἀρδεύουσι τῶν πίστει σε ἀνυμολογούντων, καὶ ἀσπαζομένων τὴν θείαν σου Εἰκόνα.

Ω Ματρῶνα θεόσοφε, ἀφθόνως τῇ ψυχῇ μου τὴν σωτηρίαν δίδως· ὡς γὰρ ὅσα ἔχεις πρὸς τὸν Κύριον πολλὴν παρρησίαν· διὸ μὴ παρίδης τοὺς πίστει σε τιμῶντας.

Ολὴ τῇ αἰγλῇ τῆς Τριάδος συγγραθεῖσα καὶ τῷ φαεινοτάτῳ ἐνηδομένη φέγγει τῆς θεότητος, πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην σου, Ματρῶνα, φωτὶ τῷ θείῳ λάμπων. Θεοτοκίον.

Ισχυρότατον ὄπλον, σὲ Παρθένε, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, καὶ πάντων τῶν δυσχερειῶν καὶ νόσων ἐκλυτρούμεθα, φεύγομεν δὲ πάντα αἰρέσεων σάλον, καὶ τοῦ Σατὰν τοὺς δόλους.

ὥδὴ **Θ'**. Κυρίως Θεοτόκον.

Ιδεῖν Χριστοῦ τὴν δόξαν, ὄντως τὴν ὡραίαν, καὶ ἀπολαῦσαι, Ματρῶνα, ἱκέτευε αὐτῆς, τὸν πίστει σε πόθῳ ἀεὶ γεραίροντα.

Τὴν σὴν θερμὴν προσθείαν ἔχων, ὦ Ματρῶνα, τῶν δυσμε-

νῶν οὐ προοῦμαι τὴν κάκωσιν, καὶ πᾶν δαιμόνων τὰ φοβερά μηχανήματα.

Πυρὶ τῶν σῶν ἀγώνων καύσασα, Ματρῶνα, τὰς παρατάξεις δαιμόνων, κατάρδυσον τῆς εὐσεβείας σταγόσι τοὺς σὲ γεραίροντας. Θεοτοκίον.

Μαρία, σωτηρίας λιμένα σε εἰδότες, τῇ παναχράντῳ σου σκέπῃ προστρέχομεν, καὶ ἐκ κινδύνων ῥυσθῆναι σὲ ἱκετεύομεν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Εχοντες Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ἐνδοξε Ματρῶνα, ὡς προπύργιον ἔχυρόν, προσφεύγομεν ταύτῃ ἐν πᾶσι τοῖς κινδύνοις, καὶ ἐκ παντοίας βλάβης ἀπολυτρούμεθα.

Χαίροις ὁ τῆς Χίου θεῖος βλαστὸς, χαίροις βακτηρία καὶ ἰατρεία τῶν τυφλῶν, χαίροις τῶν Παρθένων ὡράισμα, Ματρῶνα, καὶ πάντων Ὁρθοδόξων τὸ ἀγαλλίαμα.

καὶ Θεοτοκίον **Π**ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Α'.

Μονάσασα θεαρέστως ἐνκρέτως ἐδίωσας καὶ χάριν ἱαμάτων ἐχομίσω, Ματρῶνα Θεόληπτε· θαυμάσια γὰρ τελέσασα φοβερά καὶ Μοῖνῃ συγκροτήσασα ἱεράν, προσενηνόχας Χριστῷ τῶν σωζομένων πλυθὺν, Πανόλβιε· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Θεῷ· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἑθός.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πόθῳ θερμοτάτῳ καὶ στοργῇ, τοὺς σὲ εὐφημοῦντας, Ματρῶνα, καὶ ἀναμέλποντας, ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου ἐκ πάσης θλίψεως, συμφορᾶς καὶ κακώσεως, ὅπως ἐτησίως Μνήμην τὴν πανῆρον ἐπιτελῶμένην σου, ὕμνοις ἐγκωμίων καὶ κρότοις, καὶ τὴν ἱεράν σου Εἰκόνα, πίστει τε καὶ πόθῳ ἀσπάζώμεθα.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΝ ΙΑΚΩΒΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τόν Κύριον εἰσάκουσον. Εἶτα τόν Θεόν Κύριον· καί
 τόν Τροπύριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΤΟΝ κατὰ σάρκα συγγενῇ τοῦ Σωτῆρος, καί τῆς Σιών
 Ἱεραρχίας τόν βάθρον, ἀνευφημοῦντες ἅπαντες κραυγάζομεν
 πιστῶς ἅγιε Ἰάκωβε, μή ἐλλείπῃς πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς
 Κύριον, τῶν ἐν πίστει τιμῶντων, τὴν παναγίαν μνήμην σου αἶψι,
 ἵνα ῥυσθῶμεν ποικίλων κακώσεων.

Δόξα. καὶ Νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν.

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν ἔχων Ἀκροστιχίδα

Σὲ τὸν Θεάδελφον αἶψι πόθῳ λιγαίνω, Μάκαρ.

ὥδὴ Α'. Ἦχος Πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Σὲ Θεῷ προσάγομεν πρεσβευτήν, Ἰάκωβε μάκαρ, ἐκδυσώ-
 πησον οὖν θερμῶς, δοῦναι τοῖς ἐν πίστει σε τιμῶσι, τὴν αἰ-
 νίαν ἡμῖν ἀπολύτρωσιν.

Ἐπὶ γῆς ἰσαγγελον ἀληθῶς πολιτείαν ἔσχεις, καὶ Ἁγίων
 ἐν Οὐρανοῖς σκηνώσας, Ἰάκωβε, χορεΐαις, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Θεὸν
 καθικέτευσεν.

Τοὺς μνήμην, Ἰάκωβε, εὐλαβῶς, τὴν σὴν ἐκτελοῦντας, ἀ-
 πολύτρωσαι τῶν δεινῶν κινδύνων καὶ νόσων, σαῖς πρεσβεΐαις,
 λοιμοῦ λιμοῦ τε καὶ πάσης κακώσεως. Θεοτοκίον.

Ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος, Μαριάμ, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ ἐγένετο
 ἀληθῶς ἄνθρωπος ἐκ σοῦ ἀνερμηνεύτως, ἵνα λυτρώσῃ ἐξ Ἄδου
 τὸν ἄνθρωπον.

ὥδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Νῦν πρὸς τὸν Παντάνακτα ἀνυψωθείς καὶ πυρσοῦμένος ταῖς
 παρ' αὐτοῦ, Μάκαρ, φωταυγείαις, σαῖς λιταῖς ἡμᾶς φώτισον.

Θερμῶς, ὦ Ἰάκωβε, σὲ ἱκετεύομεν, πρόφθασον, ῥῦσαι ἡμᾶς
 ἱεραῖς εὐχαῖς σου, ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων.

Ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, μάκαρ Ἰάκωβε, ἅπανα τῶν εὐσεβῶν
 χαίρει ἡ χορεία, λυτρουμένη τῶν θλίψεων. Θεοτοκίον.

Ἀγνή Παναμώμητε, ἡ τὸν Σωτῆρα γεννήσασα, ταῖς σαῖς
 λιταῖς, παθῶν τυραννίδος τοὺς σοὺς δούλους ἀπάλλαξον.

ὥδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Δεχθείς, Μάκαρ Ἰάκωβε, ἐν ψυχῇ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος,
 τὰς ἐλλάμψεις τοῖς τιμῶσί σε, σαῖς λιταῖς, αὐτοῦ νῦν ἐξαπόστειλον.

Ἐπιλάμψεω γέγονας, ὥσπερ δεκτικός Θεοῦ, ὦ Ἰάκωβε,
 οὕτω δώρησαι τοῖς δούλοις σου, φωτὸς ἐμπλησθῆναι ταῖς πρε-
 σβεΐαις σου.

Λυτρωτήν σε γινώσκοντες, πίστει τε καὶ πόθῳ σὲ ἱκετεύο-
 μεν, τοὺς τιμῶντάς σε, Ἰάκωβε, νόσων σαῖς πρεσβεΐαις ἐλευ-
 θέρωσον. Θεοτοκίον.

Φῶς τεκοῦσα, Πανάχραντε, τοῦ Πατρὸς τὸν λόγον, θείαις
 πρεσβεΐαις σου, τὴν ψυχὴν μου φωταγώγησον, τὴν δεινὴν σκο-
 τόμειν διώκουσα.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὀλβον, Ἀγαθὲ, ἐπουράνιον αἰώνιον, ἀπὸ τῶν προσκλήρων
 εὖρες, Ἰάκωβε, ἐν ᾧ τρυφῶν ὑπὲρ ἡμῶν καθικέτευσεν.

Νῦν, ὦ Ἱερὲ Ἀδελφόθεε, τὸν Κύριον καθικέτευσεν δωρήσασθαι
 ἡμῖν εἰρήνην, καὶ δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ἀπαντες πιστοὶ, ὦ Θεάδελφε, κεκτῆμεθα καταφυγὴν καὶ
 ἀντίληψιν· διὸ θάρρουντες τῇ σῇ σκέπῃ καταφεύγομεν.

Θεοτοκίον.

Εκ γαστρὸς τῆς σῆς ἀναλάμψης τῆς Θεότητος ἡλίου, Παρθένη, τοὺς ἐν σκιᾷ φθορᾶς τε καὶ θανάτου ὄντας ἐφώτισε.

ὥδὴ **ΣΤ'.** Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ιλάσθητι τοῖς οἰκτροῖς, Θεάδελφε ἀγιώτατε, καὶ ὕμνον ἱκετικὸν Κυρίῳ προσάγαγε ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε, καὶ παθῶν, Θεόπτα, νῦν τὸν τάραχον διάλυσον.

Πλουσίως λάμπων φωτὶ ἐπουρανίῳ, Θεάδελφε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις αἰεὶ τὰς θείας δεχόμενος τῆς Τριάδος χάριτας, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Ολβιος, Μάκαρ, ὡς σὺ ἐκλήθης ὄντως καὶ δίκαιος, οὕτω θεόπτα, τοὺς σὲ ἐν πίστει γεραίροντας ὀλβίους ἀπέργασαι καὶ δικαιοσύνης λαμπηδόσι φωταγωγήσον.

Θεοτοκίον.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ἡκαθαιρέτις ὑπάρχουσα, τῆς ἀφαρσίας πηγὴν τεκοῦσα τὸν Κύριον, Παρθένη Πανάχαρτε, ἀγνῶς καὶ σωφρόνως τοὺς σοὺς δούλους ζῆν ἀξίωσον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, ὦ Ἀδελφότες Μάκαρ, τοὺς τὴν σὴν μνήμην πιστῶς ἐορτάζοντας, καὶ αἰτεῖ πταισμάτων τὴν λύσιν.

καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχαρτε.

Ὁ ἱερὺς μνήμονεός. Εἶτα τὸ Κοντάκιον. ἤχος Β'.

Τὸν πρῶτον τῆς ἀγίας Σιών Ἱεράρχην, τὸν θεσπέσιον Θεάδελφον Ἰάκωβον, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς ἐτησίαις, εὐφημοῦντες οἱ πιστοὶ ἀνακραῖζωμεν· δώρησαι Ἀδελφότες, τοῖς δούλοις σου πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς θείαις σου ἐντεύξεσι, κινδύνων ἀδοκῆτων καὶ θλίψεων.

Εἶτα τὸ Προκείμενον.

ἤχος, δ'.

Εἰς πᾶσιν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ. . . .

Στίχος. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ ἐδίδασκε τοὺς ὄχλους κτλ. (Ζῆτει Β'. τῆς Ζ'. ἐβδ).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Θεαδέλφου... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν προσόμοιον.

ἤχος πλ. ε'.

Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ομοφρόνως ἅπαντες πιστοὶ Σιών τῆς ἀγίας, Ἱεράρχην πρῶτιστον, τὸν σεπτὸν Ἰάκωβον ἀνυμνήσωμεν· οὗτος γὰρ ἅπασαν πλάνην ἐξήλεγξε, καὶ τὸ αἷμα τὸ πανόσιον αὐτοῦ ἐξέχεεν ὑπὲρ Ἰησοῦ τοῦ παντάνακτος. Τούτῳ οὖν προσερχόμενοι, πρέσβευε ῥυσθῆναι, Θεάδελφε, προσείπωμεν πίστει, ἐκ θλίψεως καὶ πάσης ἀπειλῆς τοὺς τὴν σὴν μνήμην γεραίροντας καὶ σὲ μακαρίζοντας.

Τὸ. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ.

ὥδὴ **Ζ'.** Παῖδες Ἑβραίων.

Ωσπερ, Ἰάκωβε, ἐδείχθεις ἀστραπὴ φωτὸς τοῦ Τρισηλίου, φρυκτωροῦσα βροτοὺς καὶ πλάνης ῥυομένη, οὕτως ἡμᾶς ὁδηγήσον εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας.

Λῦσον, Θεόπτα, τὰς πειράς μου τῶν πταισμάτων, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις· ὡς ἀήττητος γὰρ Ἀπόστολος καὶ Μάρτυς, πρὸς τὸν Σωτῆρα κέκτησαι παρρησίαν, Ἱεράρχα,

Ινα σεφάνων Οὐρανίων, ἐπιτύχωμεν οἱ δούλοι σου, Θεόπτα, ἐκδυσώπει Θεὸν τὸν Κύριον τῆς δόξης, Ἰάκωβε θεσπέσιε, καὶ τῆς μοίρας τῶν Ἀγίων.

Θεοτοκίον.

Γένος βροτῶν, ὦ Θεοτόκε, χειμαζόμενον τῶν θλίψεων τῷ σάλῳ, καὶ προστρέχον εἰς σὲ, τρικυμιῶν, λιταῖς σου, ῥῦσαι καὶ καθοδήγησον εὐφροσύνης εἰς λιμένα.

ὥδὴ **Η'.** Τὸν Βασιλέα.

Αὐλον αἰγλήν τῆς παναγίας Τριάδος, σὺ Θεόπτα, θεώμενος διςώπει, τοῦ ἀπαλλαχθῆναι σοὺς δούλους ἐκ κινδύνων.

Ιεραρχίας μύρω χρισθεῖς, Ἱεράρχα, τὸν Σωτῆρα δωρήσασθαι δυσώπει, τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσι χάρισιν τῶν πταισμάτων.

Νομοθεσίαις ταῖς τοῦ Σωτῆρος προσέχειν, ἡμᾶς πάντας ἀξίωσον, λιταῖς σου, Ἰάκωβε μάρτυς προστάτα Ὁρθοδόξων.
Θεοτοκίον.

Ως θεία δρόσος ἐωθινή, Θεοτόκε, νῦν ἐνστάξουσα ἡ σὴ εὐφροσύνη, χάριν σου σθενύνει παθῶν, τῶν σὲ ὑμνούντων.

ὦδὲ **Θ**. Κυρίως Θεοτόκον.

Μνήσθητι, Θεόπτα, ὡς συμπαθεῖς σὼν δούλων, ἐν Οὐρανῷ τῷ Θεῷ παριστάμενος, καὶ τῶν δεινῶν ἡμῖν λύσιν ταχέως δώρησαι.

Απαύστως τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε, Θεόφρον, ὑπὲρ τῶν πίστει ὑμνούντων, Ἰάκωβε, τὴν παναγρίαν σου μνήμην, καὶ ῥῦσαι θλίψεων.

Κῆρυξ ὥσπερ, Μάκαρ, ὠφθης ἀληθείας, οὕτως ἡμᾶς τοὺς τοὺς τιμῶντάς σε δώρησαι, μεγαλοφώνως κηρύττειν τὰ θεῖα δόγματα.

Αγάλλονται δεόντως, πάντες Ἱεράρχαι, ἐν τῇ σὴ μνήμῃ, Ἰάκωβε ἐνδοξε· οἷς συμπρεσβεύων Θεῷ σοὺς δούλους περισώζει.
Θεοτοκίον.

Ρανίσιν οἰκτιρμῶν σου ἀπόπλυνον τὸν ῥυτίδα τῆς ταλαιπώρου ψυχῆς μου, Θεόνυμφε, τὰς τῶν παθῶν ἀναβλύσεις μου ἀναστέλλουσα.

Τὸ ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνέρια

Λύσιν τῶν πταισμάτων μου παρασχεῖν, Ἰάκωβε Μάκαρ, τὸν Σωτῆρα ἐκδυσωπῶν μὴ παύσῃ, καὶ νόσων τὴν ἴασιν ποικίλων, δωρῆσαι τῷ δεόντως δοξολογοῦντί σε.

Θεάδελφε Ἰάκωβε, καὶ Χριστοῦ Μαθητὰ καὶ Μάρτυς, ἰκετεύομέν σε πιστῶς ῥῦσαι σαῖς πρεσβεσίαις ἡμᾶς ἀπὸ πικντοίων, ἀσθενειῶν, κινδύνων καὶ πάσης θλίψεως.

Καὶ τὸ, **Π**ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τριτάτην. Καὶ τὸ Τροπᾶριον. Ήχος Δ'.

Ως τοῦ Κυρίου Μαθητῆς, ἀνεδέξω Δίκαιε τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς Μάρτυς ἔχεις τὸ ἀπαράτρεπτον, τὴν παρόρησιν ὡς Ἀδελφός-θεος, τὸ πρεσβεύειν ὡς Ἱεράρχης. Ἰκέτευε Χριστὸν τὸν Θεόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ Προσόμιον.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Δεῦτε τὸν Ἀπόστολον Χριστοῦ, δεῦτε Ἱεράρχην τὸν Θεῖον καὶ Ἀδελφόθεον, πάντες εὐφημήσωμεν καθικετεύοντες· ὦ Ἰάκωβε πάνσοφε, ῥῦσαι ταῖς λιταῖς σου, πάσης ἡμᾶς θλίψεως, καὶ περιστάσεως νόσων καὶ δεινῶν ἀδοκῆτων, ἵνα σε ἀεὶ ὡς προστάτην καὶ στεφάνον ὑπέρμαχον δοξάζωμεν.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ

ΜΥΡΟΒΑΝΤΗΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Εὐλογητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπᾶριον Ήχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΕΝ τῷ πανσέπτῳ καὶ ἀγίῳ Ναῷ σου συναθροισθέντες οἱ Πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐκλιπαροῦμεν πόθῳ σε, Δημήτριε, ῥῦσαι ταῖς πρεσβεσίαις σου πειρασμῶν καὶ κινδύνων, ὅπως μεγαλύνωμεν, τοὺς σεπτούς σου ἀγῶνας, οὓς περ ὑπέστης στεφάνως ὑπὲρ Χριστοῦ, στεφανηφόρε ὀπλίτα Δημήτριε.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. **Οὐ σιωπήσωμεν....**

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸν αἰείωτον Δημήτριον σέβω.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις, Σεραφεῖμ.

ὥδὴ Α'. ἤχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν δισδεύσας.

Τὸν πάντων Δεσπότην καὶ ποιητὴν ἰλέωσαι, Μάρτυς, ἐλεῇ-
σαί με καὶ δεινῆς ἐπηρείας, Μάκαρ, ῥύσασθαί με, τὸν προσφυ-
γόντα πιστῶς ἐν τῇ σκέπη σου.

Ο παῖσμάσι στενούμενος χαλεποῖς, καὶ πλήθει κινδύνων,
πιεζόμενος ἐκβοῶ. Δημήτριε Μάκαρ, πρόστηθί μοι, τῆς συνε-
χούσης ἀνάγκης καὶ λύτρωσαι.

Νομίμως ἀθλήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀνυστακτος φύλαξ ἐχαρί-
σθης Χριστιανοῖς· γενήθητι σκέπη καὶ προστάτης, τῶν προσ-
φυγόντων σοι, θεῖε Δημήτριε. Θεοτοκίον.

Σὺ σώζουσα πάντας τοὺς γηγενεῖς, αἰετὶ κινδύνων λυτρου-
μένη τῶν χαλεπῶν· σῶζε νῦν ἐκ βλάβης σοὺς οἰκέτας, κατα-
κρατούσης ἡμᾶς, Θεοσύμφευτε.

ὥδὴ Γ'. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Ανωθεν τοῖς δούλοις σου, τὴν σὴν βοήθειαν δώρησαι, σώζων
ἡμᾶς, Δημήτριε Μάκαρ, ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων.

Εντιμος γεγένησαι, τὸ τοῦ Χριστοῦ τιμῶν ὄνομα· διὸ βοῶ
λύτρωσαί με πάσης ἀσθενείας, πρεσβείαις σου.

Ιάματα ἄφθονα, ἡ σὴ Εἰκὼν ἀναβρύουσα, παντοδαπὰς παύει
τῶν ἀνθρώπων, ἀσθενείας, Δημήτριε. Θεοτοκίον.

Επίσκεψαι Ἀχραντε, νοσηλευόμενον δοῦλόν σου, καὶ τῆς
δεινῆς ἀλγυθόνης ῥύσαι, καὶ παντοίας με θλίψεως.

ὥδὴ Δ'. Εἰσακκήκοα Κύριε.

Φωτοφόρε Δημήτριε, ὀλισθήσας πάθει κατενήμεγμαι·
ἐγειρόν με κατακείμενον ἐν βυθῷ κακίας καὶ ἀπογνώσεως.

Ω Δημήτριε κέκτημαι, σὲ φρουρόν μου θεῖον καὶ καταφύγιον
πρόστηθί μοι μὴ παρίδης με ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου καὶ σω-
σόν με.

Τῶν Μαρτύρων τὸ καύχημα, τὸν ἐμὸν προστάτην σε, ὦ
Διμήτριε, δυσωπῶ μὴ καταλίπης με, ἐκ δεινῶν καὶ νόσων ἀ-
πολλύμενον. Θεοτοκίον.

Ρῶσιν δίδου μοι, Δέσποινα, καὶ τὴν σηπεδόνα ψυχῆς μου
ἐξήρανον, καὶ κινδύνων με ἐξάρπασον, καὶ τῆς κατεχούσης ἀ-
πογνώσεως.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ο υἱὸς τῆς ἡμέρας, ὥφθης ἐν καρδίᾳ σου ἔχων φῶς ἄδυτον,
δι' οὗ σκοτομήνη τῆς ἀπάτης μειοῦται καὶ ἅπασι, δαδουχεῖται
γνώσις θεοῦ φωτός· διὸ βοῶ σοι φώτισόν με, Δημήτριε ἐνδοξε.

Νοερῶς ἱκετεύω, σὲ νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, Δημήτριε ἐνδοξε·
ἐν παντί με τόπῳ καὶ καιρῷ ἱκεσίαις σου φύλαξον, ἀπὸ πά-
σης βλάβης, νόσων παντοίων καὶ κινδύνων, τὸν εἰς σὲ τὴν
ἐλπίδα μου θέμενον.

Δεσμευθεὶς ἀρρώστια, τῇ ἐπισκοπῇ τῇ σῇ ταύτης νῦν λέ-
λυμαι· τῶν φρικτῶν δὲ πόνων κουφισμὸν ὑπέδεχθην ἀδόκητον
ὑπὲρ ὧν δοξάζων εὐχαριστῶ καὶ μεγαλύνω τὴν θερμὴν σου πρε-
σβείαν, Δημήτριε. Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Κόρη, ὅλον με μορφοῦται ἐκ σοῦ ὁ Πλάστης
ὃν αἰεὶ δυσώπει, οἰκτειρῆσαι λαὸν ἀμαρτάνοντα, καὶ λυτρώσαι
Κόσμον, νόσων δεινῶν καὶ πάσης βλάβης, τὸν εἰς σὲ, Θεοτόκε,
ἐλπίζοντα.

ὥδὴ ΣΤ'. Τὴν θέτην ἐκχεῶ.

Ηγίασέ, ὦ Δημήτριε Μάρτυς, σὲ ὁ Πάνσοφος Θεὸς, ὃν δυσώ-
πει, ἀγιασμὸν τοῖς σοῖς δούλοις ἐκπέμψι, καὶ φωτισμὸν καὶ
πταισμάτων τὴν λύτρωσιν· προστάτης γὰρ παρὰ Θεοῦ, ἐδωρή-
θης ἡμῖν ἀκαταίσχυντος.

Μακάριον ἀρεταῖς με ὑπάρχειν, πολυπόθητε εὐδόκητον
Μάρτυς, σὲ δυσωπῶ τὸν καλόν μου προστάτην, καὶ πίστει κρά-
ζω σοι, Μάκαρ Δημήτριε· γενήθητί μοι βοηθὸς καὶ παντοίας
ἀνάγκης με λύτρωσαι.

Η πάνσεπτος καὶ ἁγία Εἰκών σου τοῦ νοός μου θεραπεύει τὰ πάθη, σωματικὰς ἀλγηδόνας τε πύει καὶ τῶν Δαιμονίων ἐπήρειαν, Ἄγιε· δεῖξόν με οὖν ταῖς σαῖς λιταῖς τῶν δεινῶν τούτων πάντων ὑπέρτερον. Θεοτοκίον.

Φάνηθι νῦν ἐν κινδύνοις προστάτης, χαριτόβρυτε Ἄγια Παρθένε, τῷ ταπεινῷ καὶ ἀχρεῖῳ σου δούλῳ, καὶ θεραπείαν τοῖς νόσοις μου δώρησαι, καὶ κόπασον τὸ χαλεπὸν, τῶν παθῶν μου κλυδώνιον δέομαι.

Πρεσβεΐαις σου ἐκ περιστάσεως πάσης λύτρωσαι, Ἀθλοφόρε, τοὺς ἐπικαλουμένους σε Μάρτυς, Δημήτριε, καὶ ὑμνοῦντάς σου τὰ θαυμάσια ἅθλα.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Προστάτα τῶν Πιστῶν ἐτοιμότατε, καὶ ἰκέτα πρὸς Θεὸν ἀκατίσχυντε, μὴ παρίδης δούλων σου δέησεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον ὡς συμπαθὴς, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶν κραυγαζόντων σοι. Τάχυνον ὡς οἰκτίρμων, ἰκέτευσον τῷ Κυρίῳ, ὅπως ρυθθῶμεν τῶν δεινῶν, Δημήτριε ἐνδοξε.

καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Θκυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ. Τρίς.

Στίχος. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν...

Εὐγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα Μαθητὰς αὐτοῦ κτλ, (Ζήτει Νοεμβρίου 1).

Δόξ. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου πρεσβεΐαις...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχος. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός... Καὶ τὸ παρόν.

Ἦχος πλ. ε'. Μὴ ἐγκαταλίπης με...

Γνώμη ὀλισθήσαντα, καὶ δουλωθέντα τῷ πλάνῳ, ἀπάτη πανένδοξε, πρὸς τὴν ὑπερθαύμαστον προστασίαν σου, καὶ θερμὴν δέησιν, Δημήτριε Μάκαρ, κατατρέγω ὁ πικρὸς, δεσμοῦ με

λύτρωσε τῶν πειρατηρίων καὶ θλίψεων, καὶ σῶσόν με πρεσβεΐαις σου τῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων· ἵνα σὲ δοξάζω, καὶ πόθῳ ἀνυμῶ καὶ προσκυνῶ, τὴν σὴν Εἰκόνα πηγάζουσαν ἀπειρα ἰάματα.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὥδὴ Ζ'. Θεοῦ συγκατάδοσιν.

Τῆς πλάνης τὴν ἱσχύος μειῶν σὺ ὠφθης σαφῶς, Δημήτριε, διαυγέστατον ἄστρον, διὸ ψυχῇ μου γνώμη τυφλώττουσαν, θεογνωσίας φωτὶ καταλύμπρινον, ἀποδιώκων τῆς ἀγνωσίας ἀχλύν.

Ρανίδα ἰάσεων, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ δώρησαι, Ἄγιε, καὶ τὰ σώματος πάθη ταῖς ἰκεσίαις σου ἐξαφάνισον, ὦ ἀθλοφόρε Δημήτριε ἐνδοξε, ἵνα δοξάζω, τιμῶ καὶ ἀνυμῶ σε ἀεί.

Ιδοῦσοι πεπλήρωκε, τὰς ὑποσχέσεις Χριστὸς ὁ Κύριος πρὸς αὐτὸν ἀνυψώσας τῇ ἐκμιμήσει τῶν παθημάτων αὐτοῦ, ὃ παρεστώς νῦν, Δημήτριε, πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ὑμνολογούντων σε. Θεοτοκίον.

Ελέησον, Πάνχυε, τὸν πλέον πάντων ἀνθρώπων παύσαντα· οὐκ ἔστι γὰρ ὡς οὕτω παρώργησε τὸν ποιήσαντα, ζήσας ἀσώτως ὡς ἐγὼ ὁ ἄθλιος· διὸ βοῶ δωρεάν, Δέσποινα, σῶσόν με.

ὥδὴ Η'. Ἑπταπλασίως κάμινον...

Ο Ἀσωμάτων τάγμασι, καὶ Μαρτύρων στρατεύμασι θρόνῳ τοῦ Θεοῦ παρεστηκώς, Δημήτριε, καὶ δόξης καὶ χάριτος καὶ φωτισμοῦ πληρούμενος, λύσον τῶν ἡμῶν ἀμαρτημάτων τὸν ἱερόν τῶν πίστει προσκυνούντων τὴν σεπτὴν καὶ τιμίαν καὶ πλήρη χαρισμάτων ἁγίαν σου Εἰκόνα.

Νίκην λαβὼν ὁ δειλαῖος ἡδονῶν τῷ ἐκπτώματι, ἔρριμαι εἰς γῆν, θέαμα θρήνων ἀξίον, Παμμάκαρ Δημήτριε, νῦν ἐπ' ἐμὲ ἐπίβλεψον, δεῖξον ἐν ἐμοὶ τὴν τῶν θαυμάτων σου χάριν, βροτῶν ἰδέτω γένος, ὅτι σὺ μου προτάτης καὶ σώζεις ἐκ θανάτου τὸν σὺν ἀχρεῖον δούλον.

Σὺ Μαρτυρίου κάλλεσιν, ὦ Δημήτριε ἔνδοξε, κατεστολισμένος καὶ τοῖς ἁθλῶν στίγμασι, πορφύραν ἐξ αἵματος, ἐνδεδυμένος τῆς σῆς σφαγῆς, τῷ Θεῷ παρέστης σὺν Ἀγγέλων χορείαις καὶ τάξεσι Μαρτύρων, ὃν ἄει ἐκδυσώπει, κοσμήσαι σωτηρίου ἡμᾶς περιβολαίῳ. Θεοτοκίον.

Ιασον ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ παθῶν ῥῦσαι, Δέσποινα, πλήρωσον χαρᾶς πνευματικῆς τὸν δοῦλόν σου, τῷ κύκλῳ στεφάνωσον τῶν ἀρετῶν, Πανάμωμε, ἔμπλησον παντοίας δωρεῶν μετουσίας, καὶ μέτοχόν με δείξον Οὐρανῶν Βασιλείας· κἄν μου ὑπὲρ ἁξίαν τὸ αἰτηθῇ ὑπάρχη.

ὥδὴ **Θ'**. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ...

Εσκήνωσας ταῖς ἄνω θείαις Αὐλαῖς, τὸν μισθὸν ἀπολαύσας τῶν πόνων σου· πρόστηθι οὖν πάντοτε, θεόφρον, τοῦ σοῦ λαοῦ, τὴν Πόλιν ταύτην φύλαττε, σῶζε τοὺς προστρέχοντάς σοι πιστῶς, καὶ βράβευσον εἰρήνην, πάσῃ τῇ Οἰκουμένῃ, κἄμοῦ τοῦ σοῦ ἱκέτου μέμνησο.

Βραβεῖων λαμπροτάτων ἀξιωθείς, ἐκ Θεοῦ, Ἀθλοφόρε Δημήτριε, ἀποσοβεῖς Δαίμονας καὶ νόσους παντοδαπάς, καὶ πειρασμούς καὶ θάνατον, πᾶσι τὰ αἰτήματα χορηγῶν· διὸ κἄμοι παράσχου εἰρήνην καὶ υἱείαν, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

Ως ἔχων ἀναφαίρετον θησαυρὸν, τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, Δημήτριε, ὁ σεβαστὸς καὶ θεῖος Ναός σου πάντας Πιστοὺς, καταπλουτίζει πάντοτε ταῖς τῶν χαρισμάτων διανομαῖς. Διὸ κἄγῳ τῶν θείων τύχοιμι δωρεῶν σου, ὁ προσφυγὼν τῇ θείᾳ σκέπῃ σου. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε ἐπιτυχεῖν, τῆς τρυφῆς Παραδείσου ἀξίωσόν, τὸν ἐπὶ γῆς μόνην σε ἐλπίδα μετὰ Θεὸν, μόνην πρεσβείαν ἔχοντα, μόνην προστασίαν, μόνην ἰσχύιν. Διὸ μὴ ὑπερίδης τολμῶντα ταῦτα λέγειν, Δέσποινα σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου.

Ἀξίον ἔστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Φοῦρει τοὺς τιμῶντάς σε Ἀθλητὰ, καὶ εὐσεβοφρόνως προσκυνοῦντας τὴν σὴν Μορφήν, καὶ ῥῦσαι κινδύνων καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, Δημήτριε τρισμάκαρ, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἡ καλλονή, ὅντως Ἀθλοφόρε Μυροβλύτα, καὶ τῶν Πιστῶν, λιμὴν τε καὶ τεῖχος, προστάτης τε καὶ σκέπη, Δημήτριε Παμμάκαρ, σκέπε τοὺς δούλους σου.

Φύλαττε σοὺς δούλους, ὦ Ἀθλητὰ Μάρτυς Μυροβλύτα, τοὺς τιμῶντάς σε εὐλαβῶς, πιστεῖτε καὶ πόθῳ τελοῦντάς σου τὴν Μνήμην, ἀπὸ παντοίας βλάβης καὶ περιστάσεως.

Δέξαι, ὦ Δημήτριε Ἀθλητὰ, λιτὰς τῶν σῶν δούλων, ἃς ἐκ στόματος ῥυπαροῦ, καὶ γλώττης βεβήλου, προσάγομεν αἰτοῦντες, ἁμαρτημάτων λύσιν ταῖς ἱκεσίαις σου. Θεοτοκίον.

Δέσποινα δυσώπει τὸν σὸν Υἱὸν ἀξίους γενέσθαι Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, τοὺς πίστει τιμῶντας τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τοῦ θείου Δημητρίου τοῦ σοῦ θεράποντος.

Τὸ Τρισάγιον. Καὶ τροπάριον. Ἦχος Γ'. διαρθρωθὲν ὑπὸ τοῦ ἁγιωτάτου Νικολάου Λογάρου.

Μέγαν εὖρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σὲ ὑπέρμαχον ἡ Οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη τροποῦμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἐπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τὸν Νέστορα, οὕτως ἅγιε Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, καθελεῖν τὸ φρύαγμα τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἡμᾶς ἐνθαρρύναι καὶ ἐωρῆσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς.

Ἐν δὲ τῇ ἀπολύσει ψάλλεται τὸ παρὸν ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν...

Μάρτυς Ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἐν διαφοροῖς ἀνάγκαις, σῶζε πρεσβείαις σου, πάσης περιστάσεως ἀπολυτρούμενος καὶ διώκων ψυχόλεθρον, δεινὴν ἀθυμίαν, χάριν δὲ καὶ ἔλεος ἡμῖν αἰτούμενος, ὅπως ταῖς λιταῖς σου σωθέντες, χαίροντες γεγαίρωμεν πάντες, τοὺς σεπτοὺς ἀγωνιάς σου, Δημήτριε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΓΥΡΟΥΣ

ΚΟΣΜΑΝ ΚΑΙ ΔΑΜΙΑΝΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΕΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὴν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Ἐπεὶ τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ
τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

ΤΟΥΣ ἐκ Θεοῦ παρεληφότες τὴν χάριν, τοῦ ἰατροῦ εἶναι
ἀναργύρους τὰς νόσους, Δαμιανὸν τὸν ἑνδοξόν καὶ θεῖον Κο-
σμῆν, πάντες ἱκετεύσωμεν πρὸς αὐτοὺς ἐκβοῶντες· ῥύσασθε,
Ἀναργυροί, ἀδοκίμων κινδύνων, τοῦ μετὰ πόθου πάντοτε ὑμᾶς
ἀνευφημοῦντας πιστῶς καὶ γερχίροντας.

Αἶψα. καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσομεν...

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος Πλ. δ'. ἔχων Ἀκραπτιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις.
Σεραφεῖμ.

ὥδὲ Α'. Ἀρματηλάτην Φαράω...

Τοὺς τοῦ Θεοῦ δεδωρημένους χάριτι, πᾶσιν ἡμῖν ἀληθῶς,
Δαμιανὸν θεῖον καὶ Κοσμῆν τὸν ἑνδοξόν, τῶν εὐσεβῶν στηρίγ-
ματα, Ἰατροὺς Ἀναργύρους, ὑμνολογήσωμεν σήμερον, καὶ
πιστῶς αὐτοὺς ἱκετεύσωμεν.

Οἱ τοῦ βυθοῦ τῶν νοσημάτων κλύδωνι τρικυμιζόμενοι,
πάθεσι τε πλείστοις ἀεὶ χειμαζόμενοι, τῷ γαληνῷ προσέλω-
μεν τῶν σεπτῶν Ἀναργύρων λιμένι, χαίροντες σήμερον ὅπως
τῶν δεινῶν λύσιν λάβωμεν.

Ταῖς ὑπερφύτοις ἀρεταῖς ἐδείχθητε, θεῖοι Ἀναργυροί,
ἡγεμόντος ἁγίου Οἴκος τε καὶ Τέμενος· πηγὴν οὖν ἀνεξάν-
τλητον τὸν σεπτὸν τοῦτον Οἶκον, θείων ἰάσεων δείξατε πᾶσι,
ταῖς ὑμῶν ἐπισκέψεσι. Θεοτοκίον.

Σκέπη γενοῦ πρὸς τὸν βυθὸν με Πάναγνε, κατολισθήσαντα,
παθῶν ἀνοσιῶν, καὶ πρὸς Σὲ τὴν εὐσπλαγχνον, τὴν Θεοτόκον
Δέσποιναν, καταφεύγοντα πίστει, καὶ σὺ βοῶντα ἐν δάκρυσι
σῴσον με, Ἀγνή, ἱκεσταίαι σου.

ὥδὲ Γ'. Οὐρανίας Ἀψίδος...

Αναργύρων τῶν θείων σεπτῇ Δυᾶς λάμψεσι, σὺ κατα-
γασθεῖσα τῆς Τρισηλίου Θεότητος, τοὺς σοὶ προστρέχοντας
ῥῦσαι, εὐχαίαι σου, κινδύνων καὶ τῇ αἰγλῇ φαίδρυνον θείων
ἰάσεων.

Συνημμένοι χορεῖαις Ἀγγελικαῖς, Πάνσεπτοι, καὶ Θεοῦ
τῷ θρόνῳ περιχαρῶς παριστάμενοι, τοὺς ὑμᾶς μέλλοντας,
καὶ τῇ ὑμῶν ἀντιλήψει πίστει προσπελάζοντας, δεινῶν λυ-
τρώσατε.

Τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων τὰς ἀρρώστιας, Ἀναργυροί πάντων
τῶν προθύμως νῦν προσιόντων ὑμῖν ἰάσασθε, διασκεδάζοντες καὶ
τῶν παθῶν τὴν ὁμίχλην, ταῖς θερμαῖς πρὸς Κύριον ὑμῶν δεήσεσι.
Θεοτοκίον.

Εὐσυμπάθητον μόνῃ Θεὸν Σωτῆρα κηύσασα, Δέσποινα τοῦ
Κόσμου, τοῦτον ἀεὶ καθικέτευσ, βίον πρὸς κρείττονα τὸν ἀγαθ-
τοῖς μερίμναις, δεινῶς κυλινδούμενον, βαδίζειν πάντοτε.

ὥδὲ Δ'. Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον...

Ἀπαστράπτοντες θαύμασιν, οἱ κλεινοὶ Ἀναργυροί, τῶν ἰά-
σεων, ἡμᾶς αἰγλῇ καταυγάζουσι, καὶ τὰ σκότος λύουσι τῶν
παθῶν ἡμῶν.

Ἐκ Θεοῦ ἀνεδείχθητε, εὐκλεεῖς Ἀναργυροί, ἱατροὶ παθῶν,
ὅθεν πάντας ἐπισκέψασθε τοὺς θερμῶς τῇ σκέπῃ ὑμῶν πρὸς
στρέχοντας.

Ῥῶσιν θείαν μοι βράβευσον, καὶ τῶν λυπηρῶν τὴν ἀνάψυξιν,
ὦ Δυᾶς ἀειμυχρίστε, Ἀναργύρων θείων, ταῖς προσδεαίαις σου.
Θεοτοκίον.

Ῥῶσιν ἄνοσον δίδου μοι, καὶ πάθη ἀνίατα καταπράυνον,
ἐκσπλαχνίας τῇ μοτώσει σου, ὡς Θεὸν τεκοῦσα ἀπειρόγαμε.
ὥδὴ Ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω...

Ταῖς σεπταῖς λαμπηδόσι, σαφῶς δαδουχούμενοι πάντας
φωτίζετε, παθῶν καὶ δαιμόνων καὶ κινδύνων τὸ σκότος διώκον-
τες, καὶ τὴν ῥῶσιν πᾶσιν, ὑμῖν τοῖς πίστει τε καὶ πόθῳ προ-
σιούσι, δωρεῖσθε, Ἀναργυροί.

Τοῖς νοσοῦσι τὴν ῥῶσιν, παθῶν καὶ κινδύνων τὴν ἀπολύ-
τρωσιν, ἐπιχορηγοῦντες ἀναργύρως, Ἀναργυροὶ ἑνδοξοί, ὥφθη-
τε προστάται μετὰ Θεόν, τοῖς εὐσεβέσιν, ἀντιλήπτορές τε καὶ
πρόμαχοι.

Ὡς θεόρρυθμοι βρύσεις, τοῖς Πιστοῖς πηγάζετε ὕδωρ ἰάσεων,
τῆς ψυχῆς τὰς νόσους καὶ τοῦ σώματος παύοντες, Ἅγιοι, διό
καὶ τῶν πίστει ὑμᾶς τιμώντων ἀσθενείας καὶ τὰ πάθη, λιταῖς
ἡμῶν πλύνετε. Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Κόρη, Χερουβειμ ὑπερτέραν εἰδώς σε, Πάν
σεμνε, τῆς ψυχῆς μου πάθη, τὰ δυσώδη θεράπευσον δέομαι,
καὶ πυρός με ῥῶσαι τοῦ φοβεροῦ, σαῖς ἱκεσίαις, καὶ πρὸς βίον
ὁδήγησον ἀφθαρτον.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Κοσμᾶς καὶ Δαμιανός, οἱ τῶν βροτῶν ἀντιλήπτορες, καὶ
εὐεργέται σεπτοί, πιστῶς εὐφημήσθωσαν ἱεροῖς ἐν ἁσμασι
καὶ γὰρ ἀενάως ἀναργύρως θεραπεύουσιν.

Ἀμπέλου τῆς νοητοῦ, ὡς ὄντες θεῖα βλαστήματα, τῶν
ἱαμάτων ἡμῖν οἶνον ἐνσταλάξατε πληροῦντες Ἀναργυροί, τοὺς
ἐν κατηφίᾳ, εὐφροσύνης τε καὶ τέρψεως.

Τὰ θράση τῶν δυσμενῶν καὶ τῶν παθῶν τὰ μιάσματα, ὦ
Ἰατροὶ εὐκλέεις, σοφῶς ἀπελαύνοντες, ἐφαπλοῦτε ἅπασι, τοῖς
ἐν τοῖς κινδύνοις, τὴν ἐπίσκεψιν, λιταῖς ὑμῶν. Θεοτοκίον.

Φωστήρων τὸν ποιητὴν καὶ παντὸς Κόσμου κυήσασα, σαρ-

κός μου τοὺς φοβεροὺς ἰάτρευσον μώλωπας, καὶ ψυχῆς τὰ
τραύματα, καὶ τὰς ἁμαρτίας σὺ ἐξέλειψον, Πανάχραντε.

Διάσωσον, Δυὰς σεπτὴ φωταγωγῶν Ἀναργύρων, ἀπὸ τῶν
νόσων, κινδύνων καὶ θλίψεων, τοὺς γεραίροντας τὴν ὑμῶν θείαν
Μνήμην.

καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἴτα τὸ Κοντάκιον. ἤχος Β'.

Οἱ τὴν χάριν λαβόντες τῶν ἱαμάτων, ἐφαπλοῦτε τὴν ῥῶσιν
τοῖς ἐν ἀνάγκαις, Ἰατροὶ θαυματουργοὶ ἑνδοξοὶ ἀλλὰ τῇ ὑμῶν
ἐπισκέψει καὶ τῶν πολεμίων τὰ θράση καταβάλλετε, τὸν Κό-
σμον ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασι.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον ἤχος Δ'.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Στίχος. Προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου...

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα
Μαθητάς αὐτοῦ κτλ. (Ζήτηι Νοεμβρ. 1).

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀναργύρων Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με. Καὶ τὸ προσόμιον.

ἤχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην εἰσοκίσασα ἐν ἑαυτῇ τὴν Τριάδα, ξυνωρὶς ἡ πᾶν
σεπτος, Κοσμᾶς καὶ Δαμιανός οἱ ἀοίδιμοι, ὡς μαστοὶ προχέ-
ουσι τῶν θαυμάτων ρεῖθρα, καὶ τὴν φλόγα τῶν παθῶν ἡμῶν
πίστει δροσίζουσιν, ἀχρύσας τὴν ῥῶσιν δωρούμενοι, καὶ βρώ-
μασιν ἐκτρέφουσι θείοις τοὺς πιστοὺς τῶν ἰάσεων ἀπαντες οὖν
τούτους ὑμνήσωμεν πιστῶς καὶ εὐσεβῶς, χαρμονικοῖς μελωδή-
μασιν, ὡς Θεοῦ θεράποντας.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κτλ.

ὥδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας...

Ἀναργύρων τῶν θείων, τὴν πανίερν Μνήμην Πιστοὶ γε-
ραίροντες, δεόμεθα τῆς θείας αὐτῶν ἐπαπολαῦσαι, ἀρρώγης
τε καὶ χάριτος, καὶ οἱ νοσοῦντες δεινῶς ταχείας ὑγείας.

Ρωστική τοῦ πανσέπτου Πνεύματος τῇ χάριτι ἐνδυναμούμενοι, τὴν ῥῶσιν ἀσθενοῦσι, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανὲ συμπαθῶς χορηγήσατε, καὶ τοῖς τιμῶσιν ὑμᾶς δωρήσασθε ὑγίαν.

Τῶν σεπτῶν Ἀναργύρων ὁ Νχὸς ὠραιώθη πολλοῖς ἐν θαύμασιν, ἐν ᾧ τῶν προσιόντων ἐν πίστει καὶ ἐλπίδι, αἱ ἀσθένειαι παύουσι, καὶ τῶν δαιμόνων φρικταὶ ἐπήρειαι ἡττῶνται. Θεοτοκίον.

Εὐσπλαχνία σου λύσον, τὸν δεσμὸν τῶν κακῶν μου καὶ ψυχικῶν μολυσμῶν, συνδέουσα στοργῇ με, Θεοῦ τοῦ γεννηθέντος, ἐκ νηδύος σου, Ἀχραντε, καὶ ταῖς θερμαῖς σου λιταῖς, οἰκτιρόν με καὶ σῶσον.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Υμνοῖς ἐνθέοις τὴν φωτοφόρον Δυάδα, ἀνυμνήσωμεν ἀπαύστως, βοῶντες· φωτισμοῦ τοῦ θεοῦ μετὰδος ἡμῖν πᾶσιν.

Ρώμην ὑγείας τῆς ψυχῆς ἐμποιοῦντες, τοῖς Πιστοῖς, καὶ τῶν σωματικῶν ἰάσθε πάθη, τῇ δεήσει ὑμῶν, καὶ ἀσθενείας.

Δυὰς ἡ θεία ἐν Οὐρανῷ θείας δόξης ἐντροφῶσα, τοῖς προστρέχουσι πίστει, αὐτῆς τῇ Εἰκόνι ἰάσεις δαψιλεύει.

Θεοτοκίον.

Νόσων παντοίων, ἐπιβουλῶν καὶ κινδύνων, τὸν σὸν δοῦλον καὶ παθῶν ἐξελοῦ με, Δέσποινα, λιταῖς σου, ἵνα σε μακαρίζω.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς ἐν ἀνάγκαις πάντας καὶ ἐν ἀσθενείαις, ὡς Ἱατροὶ τῶν νοσοῦντων σωτήριοι, λιταῖς ὑμῶν ταῖς ἀγίαις κινδύνων ῥύσασθε.

Δυάδα τὴν ἀγίαν, πᾶσι χορηγοῦσαν, εὐχαῖς αὐτῆς, τὰς ἰάσεις καὶ χάριτας, ὑμνολογήσωμεν πόθῳ καὶ μακαρίσωμεν.

Πρεσβείαις ὑμῶν θεαῖς, νόσων καὶ κινδύνων, καὶ πειρασμῶν καὶ δαιμόνων λυτρώσασθε, Δαμιανὲ καὶ Κοσμᾶ, Ἀναργυροὶ ἐνδοξοί. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, ἡ Θεὸν τεκοῦσα, νόσων παντοίων, δεινῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς σὲ τιμῶντας διάσωσον, ταῖς πρεσβείαις σου.

Τὸ ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια

Ανύστακτον, Ἀναργυροί, τῆς ψυχῆς, ἔχοντες τὸ ὄμμα, πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐντολῶν, πάντας τοὺς ὑπνοῦντας δειναῖς ἐν ἀσθενείαις, πρὸς εὐρωστίαν ὄντως αὐτοὺς ἐγείρατε.

Ως ὄντες, Ἀναργυροὶ Ἱατροὶ, ἀμπέλου τῆς θείας, βλαστοὶ ὄντως ἀειθαλεῖς, οἶνον ἱαμάτων, κεράννυτε νοσοῦσι, καὶ εὐφροσύνης πάντα Κόσμον πληρώσατε.

Θεότητος δόξη, ᾧ Ἱατροὶ, καταγλαίσθεντες, τὴν ψυχὴν μου τὴν ἀλαμπῇ, καταφωτισθῆναι ποιήσατε, ὡς θεοὶ τῶν ἀσθενῶν σωτήρες, ταῖς θεαῖς λάμψετε.

καὶ Θεοτοκίον. **Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.**

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον, ἤχος Πλ, Δ'.

Ἁγιοὶ Ἀναργυροὶ καὶ Θαυματουργοί...

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, καὶ τῇ προσκυνήσει τῆς ἀγίας Εἰκόνης, ψάλλομεν τὸ παρόν.

Προσόμιον ἤχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Δεῦτε ὀρθοδόξων ἡ πληθὺς, δεῦτε εὐσεβούντων ὁ δῆμος ἀνευφημῶμεν, τοὺς σεπτοὺς Ἀκέστορας, τοὺς ἀναργύρους ἀεὶ, τοῖς νοσοῦσι τὴν ἴασιν, παθῶν σωτηρίαν, εὐσπλαγγχνῶς παρέχοντες, καὶ λύσιν τῶν δυσχερῶν, πάντων τοὺς μεγίστους προστάτας, πάντων βοηθοὺς μετὰ Κτίστην, πάντων ἀντιλήπτορας Θεόφρονας.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΓΑΒΡΙΗΛ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τόν, Κύριε εὐλόγησον. Εἶτα τόν, Θεός Κύριος, καί
τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΤΟΥΣ Πρωτοστάτας Οὐσιῶντων αὐλῶν, καὶ καταυγάζοντας
ἐν τῇ πᾶσιν Κτίσιν, τῆς Τρισηλίου δόξης καὶ Θεότητος, ἀπαν-
τες τιμήσωμεν, Ἀρχαγγέλους τοὺς θείους, πρὸς αὐτοὺς κραυ-
γάζοντες ἐν ψυχῇ τεθλιμμένη· ὦ Ταξιάρχαι αὐλῶν Οὐσιῶν,
πάσης ἡμᾶς περιστάσεως ῥύσασθε.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ. ...

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀποστολὴν κατ' Ἀλφάβητον.

ὥδὴ Α'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Αγίων Ἀγγέλων ὡς ἀρχηγοί, καὶ τῆς Θεοπτίας ἀπολαύ-
οντες τηλαυγῶς, τὸν Ἀγαθοδότην καὶ Σωτῆρα ὑπὲρ ἡμῶν
καθικετεύσατε.

Απαύστως δεξάζουσί σε πιστῶς Ἀσωμάτων δῆμοι, ἐνη-
δόμενοι κάλλει σῷ, καὶ τῇ ἀκορέστῳ αἰγλῇ, Σῶτερ· αὐτῶν
προσεύχαις ἡμᾶς κατοικτεῖρησον.

Βιαιοῖς κρατούμενοι πειρασμοῖς, ὑμῖν ὡς προστάταις κα-
ταφεύγομεν οἱ Πιστοί· Ἀρχάγγελοι θεοί, τὸν Δεσπότην νῦν
ἐκτενῶς ἐκδυσωπήσατε. Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι, Παρθένε, καταφυγὴ, λιμὴν τε καὶ τεῖχος καὶ
προστάτις, ἢ τὸν Θεὸν ἐν σαρκὶ τεκοῦσα, Θεομήτορ, τὸν λυ-
τρωτὴν καὶ Πανοικτίρμονα.

ὥδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Δωρεαῖς πολυτρόποις, Ἀγγελικῶν τάξεων, οἷα Ταξιάρχαι,
κοσμούμενοι, Ἀρχιστράτηγοι, καθωραΐσατε, τὰς τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας, θεϊκαῖς λαμπρότησι, ταῖς προστασίαις ὑμῶν.

Δωρεᾶς με ἀγίας, ὡς συμπαθεῖς Ἀγγελοι, νῦν καταξιῶσαι
τὸν εὐσυνπάθητον δυσωπήσατε· τρόπους ἀσπλάγχχνους γὰρ
καὶ μοχθηροὺς κεκτημένον, μετανοίας τρόποις με ἀνακαλέσατε.

Εὐδοκίας ἐν ὅπλῳ τῷ τῶν Πιστῶν πλήρωμα, δόξης Οὐρα-
νίου τῷ κάλλει νῦν στεφανούμενοι, ἐκ περιστάσεως, ὡς εὐ-
κλεεῖς παραστάται τοῦ Θεοῦ, λυτρώσασθε, θεοὶ Ἀρχάγγελοι.
Θεοτοκίον.

Ζωῆς τῆς ἀκηράτου θεῖα σκηνὴ γέγονας, μόνη ἐξ αἰῶνος
φανείσα, Παρθενομῆτορ, Ἀγνή· διὸ Πανάμωμε τὸν ἐν σκιᾷ
τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ὁδήγησον νῦν με, προσεύχαις σου.

ὥδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Η Δυὰς ἡ πρωτεύουσα τῆς τῶν Ἀρχαγγέλων νῦν ὁμηγύ-
ρεως, τοὺς προστρέχοντας τῇ σκέπῃ σου, ἐκ παντὸς κινδύνου
ἐλευθέρωσον.

Θεωροὶ τῆς λαμπρότητος τῆς Θεαρχικῆς καὶ Ἀγαθοδό-
τιδος, Ἀρχιστράτηγοι, ὑπάρχοντες, δούλους τοὺς ὑμῶν δει-
νῶν λυτρώσασθε.

Ιεραῖς ἐν δεήσεσιν εὖροιμι ὑμᾶς συλλήπτορας, Ἀγγελοι,
τὴν ψυχὴν μου ἐνισχύοντας, καὶ τὸν λογισμόν μου καταυγά-
ζοντας. Θεοτοκίον.

Ιερῶς σε δεξάζουσι τὰ τῶν Ἀσωμάτων θεῖα στρατεύ-
ματα, Θεομήτορ Πανακῆρατε· τὸν γὰρ Κτίστην τούτων ἀπε-
κύνησας.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Κύκλω τοῦ Θεοῦ παρεστῶτες, Ἀρχιστράτηγοι, καὶ ταῖς

ἐκεῖθεν πηγαζούσαις αὐγαῖς λελαμπρυσμένοι, τοὺς ὑμῶν οἰ-
κέτας διασώσατε.

Λύτρωσιν ἡμῖν δωρηθῆναι ἱκετεύσατε, τὸν Δεσπότην καὶ
Θεὸν ἡμῶν, ὡς παραστάται τῆς βροτῶν ἀπολυτρώσεως.

Μύστας τῆς σεπτῆς καὶ ἀρρήτου, Σῶτερ δόξης σου, τοὺς
Ἀρχιστρατήγους ὑπέστησας· τοὺς σοὺς οὖν δούλους δι' αὐτῶν
νῦν διαφύλαξον. Θεοτοκίον.

Μύρον μυστικὸν ὀνομάζομέν σε, Πάναγνε, ὡς γεννήσασα
Θεὸν ἐν σαρκί, τὸν τὰ εὐδὴ ἀναβρύοντα χαρίσματα.

ὡδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησίν μου...

Νῦν θρόνῳ τῷ φοβερῷ παρίστασθαι ἀκλινῶς ἀξιωθέντες,
Θεόπται, καὶ τοῦ φωτὸς τῆς Ἀγίας τριάδος ἐπαπολαύειν πρε-
σβεύσατε Ἀγγελοι, ῥυθῆναι ἐκ τῶν πειρασμῶν, τοὺς τῇ σκέ-
πῃ ὑμῶν καταφεύγοντας.

Ἐηράνατε τῶν παθῶν σηπεδόνα, καὶ τῶν νόσων κοπάσατε
τὸν σάλον· σὺν τούτοις δέ, ὦ Ἀρχάγγελοι θεῖοι, καὶ τὰ τῆς
Πίστεως σκάνδαλα παύσατε, καὶ ῥύσασθε πάντας ἡμᾶς, ταῖς
λιταῖς ὑμῶν, πάσης αἰρέσεως.

Οἱ ἅγιοι Ταξιάρχαι Ἀγγέλων, παρεστῶτες εἰσαὶ τῇ
Τριάδι, καὶ τῶν φρικτῶν καὶ ἀρρήτων αὐτόπται, ὡς ὄντες,
πάντας, Ἀρχάγγελοι, ῥύσασθε, κινδύνων τε καὶ πειρασμῶν,
ταῖς ὑμῶν ἱκεσίαις δεόμεθα. Θεοτοκίον.

Ὁ ἔμψυχος τοῦ Σωτῆρος θάλαμος, ὁ λαμπραῖς τῆς Παρθε-
νίας ἀκτίσι, φωτοειδῶς ὥσπερ κρίνος ἐκλάμπων, τῆς ἀκαν-
θώδους ἐν μέσῳ συγχύσεως, ἡ Πάναγνος καὶ εὐπρεπῆς, Θεο-
τόκος Παρθένος δοξάζεται.

Πρὸς τὸ Διάσωσον...

Ἐκ νόσων καὶ ἐκ παντοίων κινδύνων ῥύσασθε Ταξιάρχαι,
τοὺς πιστῶς τελοῦντας ὑμῶν τὴν Σύναξιν, ὡς φύλακες Ὁρ-
θοδόξων καὶ προστάται.

καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.
Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει· εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος β'.

Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ, Λειτουργοὶ θείας δόξης, τῶν ἀν-
θρώπων ὁδηγοὶ καὶ Ἀρχηγοὶ Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν
πρεσβεύσατε, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχι-
στράτηγοι.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ Πνεύματα, καὶ τοὺς
Λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Στίχος. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ
ἀκούει. (Ζήτει Νοεμβ. 8).

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀσωμάτων, Οἰκτίρμον, προστασίαις...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβεσίαις...

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. ε'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Παύσατε τὴν ἔφοδον, ὦ Πρωτοστάται Ἀγγέλων, Μιχαὴλ
θαυμάσιε, Γαβριὴλ θειότατε, τῶν αἰρέσεων, καὶ ταχὺ σώσατε
ἐκ νόσων παντοίων, καὶ τὸν σάλον διαιρέσεων καταπραΰνατε,
καὶ κινδύνων ῥύσασθε καὶ τῶν θλίψεων, λιταῖς ὑμῶν, Ἀρχάγ-
γελοι, πάντας τοὺς ὑμᾶς ἀναμέλποντας, καὶ τῇ θεῇ σκέπῃ
ὑμῶν προσπεφευγότες εὐλαβῶς, καὶ τῶν δεινῶν τῆς κολάσεως,
θεῖοι Νόες, σώσατε.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὡδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας...

Πολυποίκιλον χάριν, Ἀρχιστράτηγοι θεῖοι, ὑμῖν δεδωρῆται
ὁ πάντων εὐεργέτης, οὗ νῦν τὴν Ἐκκλησίαν διασώσατε ψάλ-
λουςαν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρώμη τοῦ Παντεπόπτου δυναμούμενοι, πάντα τῆς γῆς τὰ

πέρατα, τρανῶς περισκοπεῖτε, καὶ πάντας τοὺς ἐν πίστει περισώζετε ψάλλοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σὺν Ἀγίοις Ἀγγέλοις τῶν Πιστῶν αἱ χορεῖαι δεῦτε τιμήσωμεν, τὴν αἰσίον ἡμέραν τῆς μνήμης ἐκτελοῦντες τῶν Θεοῦ Ἀρχαγγέλων πιστῶς, καὶ ἐκδοῦντες αὐτοῖς, ῥύσασθε Θεοτοκίον, ἡμᾶς νόσων.

Σωτηρίας λιμένα, Θεοτόκε Παρθένε, σὲ νῦν γνωρίζοντες, τοῦ βίου τοὺς κινδύνους ἐκφεύγομεν καὶ ἱάλας, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ὦδὴ **Η'.** Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς παραστάτας καὶ ὑμνωδοὺς τῆς ἀφράστου Ἀρχαγγέλου δόξης σου προσδέχου, σὲ νῦν δυσωποῦντας, ὑπὲρ ἡμῶν, Παντάναξ.

Υμνοὺς ἀπαύστους, ὦ Ἀρχάγγελοι θεῖοι, τῷ Θεῷ προσφέροντες τῶν ὅλων, μέμνησθε τῶν πίστει ἡμᾶς ὑμνολογούντων.

Φῶτα, ὦ θεῖοι Ἀρχιστράτηγοι, ὄντες τῆς θεότητος, παραχαλοῦμεν πάντας, φωτὸς Οὐρανοῦ ἐμπλήσατε καὶ δόξης. Θεοτοκίον.

Φαινοτάταις σου ἀστραπαῖς, Θεομήτορ, τοὺς πιστῶς εἰδότες σε φαιδρύνεις, τὴν τιμιωτέραν τῶν Οὐρανίων Νόων.

ὦδὴ **Θ'.** Κυρίως Θεοτόκον.

Χορείας Ἀσωμάτων, νῦν τὴν Ἐκκλησίαν, δι' ἀρετῆς μνημονεύον τὴν σὺ λάμπρυνον, περιτειχίζων, Παντάναξ, αὐτὴν Ἀγγέλοις σου.

Ψυχῶν τὴν σωτηρίαν, Θεοῦ Ταξιάρχαι, πᾶσιν ἡμῖν τοῖς τιμῶσι δωρήσασθε, τὴν φαιδροτάτην ὑμῶν καὶ θείαν πανήγυριν.

Ως φύλακας τοῦ Κόσμου καὶ τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ Ἀρχιστράτηγοι θείων δυνάμεων, ῥύσασθε νόσων ἡμᾶς καὶ κακώσεων. Θεοτοκίον.

Ως Λυκαυγὲς ὡς ὀρθὸς πᾶσι τοῖς ἐν σκότει ἐξανατείλασα, Ἀχραντε, πρέσβευε Χριστῷ, φωτίσαι τοὺς πίστει αἱ ὑμνοῦντάς σε.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Σκέπε, φρούρει, φύλαττε σαῖς λιταῖς, Ἀρχάγγελε θεῖε, Ἀστραπόμορφε Μιχαήλ, τοὺς πίστει σε τιμῶντας καὶ γεραίροντας πόθῳ, ὡς πρῶτον τῶν Ἀγγέλων καὶ Ἀρχιστράτηγον.

Σὺ πάρεσο προστάτης πᾶσιν ἡμῖν, ἐν παντὶ τῷ βίῳ καὶ ἐν ὥρᾳ τῇ φοβερᾷ τοῦ πικροῦ θανάτου, βοήθει θεῖε Νόε, Ἀρχάγγελε Κυρίου Μιχαήλ ἀξιῶμνυτε.

Ξυνωρίς αἰοῖδιμε, καὶ Δυὰς αἴυλε καὶ θεία, διασώσατε τοὺς πιστῶς, ἡμᾶς εὐφημοῦντας, ἐκ παντοίων κινδύνων, Ἀρχάγγελοι Κυρίου Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ.

Αρχάγγελοι, Ἀγγελοι καὶ Ἀρχαί, Δυνάμεις καὶ Θρόνοι, Κυριότητες, Σεραφίμ, σεπταὶ ἐξουσίαι. καὶ Χερουβίμ οἱ θεῖοι, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν Κτίστην καθικετεύσατε. Θεοτοκίον.

Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν Οὐρανῶν καὶ καθαρωτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας, τὴν Δέσποιναν τοῦ Κόσμου ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τὸ Τρισάγιον. Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'.

Τῶν Οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγοι, δυσωποῦμεν...

ὁ ἱερὺς μνημονεύει.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν...

Δεῦτε ἐν ὧδαῖς Πνευματικαῖς, Νόων Ἀσωμάτων τῶν θείων Ἀρχιστρατήγους κλεινοὺς, πόθῳ ἀνυμνήσωμεν πρὸς αὐτοὺς λέγοντες· Μιχαήλ ὑπερένδοξε καὶ Γαβριήλ θεῖε, σώσατε, Πανάγιοι, τοὺς Ὁρθοδόξους ἡμᾶς, νόσων τε παθῶν καὶ κινδύνων, ταῖς λιταῖς ὑμῶν, θεῖοι Νόες, καὶ πρὸς τρίβους σωτηρίας ὁδηγήσατε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΕΛΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΜΗΝΑΝ.ΤΗΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΑΡΙΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΕΦΑΛΗΝΕΩΣ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Ἐτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ
τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς...

Τῷ Ἀθλοφόρῳ οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, δεῦτε προσπέσωμεν
ὁμοῦ ἐκδοῦντες, οἱ ἀμαρτήμασι βαρούμενοι σὺν δάκρυσι· σπεύ-
σον πανχοῖδιμε, Ἀθλητὰ τοῦ Κυρίου, σαῖς πρὸς τὸν Οἰκτίρμο-
να ἱκεσίαις, θεόφρον, παντὸς κινδύνου, νόσων χαλεπῶν, Μητῇ
Παμμάκαρ, ἀπάλλαξον ἅπαντας. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ μετὰ δέους ἐμφρόνως, πάντες προσδράμωμεν
κραυγάζοντες πόθῳ, Ὑπεραγία Δέσποινα Πανύμνητε, ῥῦσαι τῷ
ἐλέει σου, ἀδοκῆτων κινδύνων, πάσης περιστάσεως, καὶ κολά-
σεως τάχος, καὶ τῆς πανώλους λύμης Ἀγαθῇ, Εὐλογημένη
Μαρία Θεόνημπε.

Ο Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τὸ δὴ πόθῳ σοὶ νῦν Ἰωάννης ἄγει.

ὦδὴ Α'. ἦχος Πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ...

Ταῖς πρὸς Χριστὸν σου ἱκεσίαις, Ἄγιε Μητῇ πανεύφημε,
ῥῦσαι ἡμᾶς τάχος τῶν δεινῶν καὶ θλίψεων, καὶ πάσης περιστά-
σεως, καὶ νοσήματος μάκαρ· σὲ γὰρ προστάτην κεκτήμεθα,
πρὸς Θεὸν, Πανεύφημε ἅπαντες.

Ὁλβιος πέλεις παρρησίαν κτώμενος, πρὸς τὸν Χριστὸν, Ἀ-
θλητὰ· δώρησαι σοῖς δούλοις, τὰς αἰτήσεις τάχιστα· πίστει γάρ
σοι κραυγάζουσιν, Ἀθλοφόρων τὸ κλέος, Μητῇ Μαρτύρων ἁ-
γλαίσμα, ῥῦσαι τοὺς πιστοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Δόξης ἐνθέου, ἱεῖρας λαμπρότητος εἰς τὰ Οὐράνια, ἀξιωθείς
μάκαρ, λάμψει τῶν ἀγώνων σου, παράσχου τοῖς ἱκέταις σου,
τὰ αἰτήματα Μάρτυς, ταῖς πρὸς Χριστὸν ἱκεσίαις σου, ἐνδοξε
Μητῇ ἀξιάγαστε. Θεοτοκίον.

Ἡ ὑπὲρ λόγον τὸν Θεὸν κηῖσασα, εὐλογημένη Ἀγνή, ἄνθος
δωρημάτων, Παρθενίας τέμενος, τοῦ Οὐρανοῦ ὑπέρτερε, Παρα-
δείσου τὸ κάλλος, τῶν Ἀσωμάτων εὐπρέπεια, ῥῦσαι τοὺς πι-
στῶς προσκυνοῦντάς σε.

ὦδὴ Γ'. Οὐρανία· Ἀψίδος...

Παροξύνας ἀμέτρως τὸν Λυτρωτὴν ἐνδοξε, πράξει μιρίοις
καὶ κακουργήμασι, νῦν περιπέπτωκα, δεινοῖς παντοίοις ὁ τάλας,
ἐξ ὧν με ἀπάλλαξον ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ὁ Θεὸς σε Παμμάκαρ τῶν Ἀθλητῶν καύχημα, ἔδειξεν ἐν
κόσμῳ προστάτην τῶν εὐφημούντων σε. Διὸ οἰκτείρησον ταῖς
πρὸς Χριστὸν σου πρεσβείαις, τοὺς πιστῶς τιμῶντάς σε, Μητῇ
θαυμάσιε.

Θαυμασίῳ σε μάκαρ, ὑπερυῶν ἐνδοξε, γνόντες αὐτουργόν
σε θεόφρον, πάντες οἰόμεθα πλουτεῖν σε Ἄγιε, πρὸς τὸν Χρι-
στὸν παρρησίαν, ὃν ἡμῖν ἰλέωσαι, Μητῇ αἰοῖδιμε. Θεοτοκίον.

Ὡς πανάμωμος Μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἀχραντε, ὡς ἀγιωτέρα
ἀπάντων τῶν ἁνῶ Δέσποινα, ὡς πάντων ἁγίσσα, Εὐλογημένη
Μαρία, ῥῦσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε Ἀειμκάριστε.

ὦδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε...

Σὺ με ἄει Ἄγιε τῶν περιστάσεων, σὺ κινδύνων, σὺ καὶ τῆς
κολάσεως, παντὸς κακοῦ καὶ τῶν δυσχερῶν, ταῖς πρὸς τὸν Δε-
σπότην ἀπάλλαττε ἱκεσίαις σου, Μαρτύρων ἡ λαμπρότης, Ὁρ-
θοδόξων τὸ κλέος, παρασχὼν τὰ αἰτήματα τάχιστα.

Ὁλοσχερῶς ἐπὶ τὴν σὴν Πανοῖδιμε, θεῖαν σκέπην σπεύδω
ὁ πανάσωτος, κράζων θερμῶς Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ῥῦσαι με
ἀνοίας καὶ τῆς δεινῆς περιστάσεως, Μητῇ πιστῶν προστάτα,

ταῖς λιταῖς πρὸς Χριστὸν σου· σὲ γὰρ ἔχω θερμὸν ἀντιλήπτορα.

Ινα πιστῶς, σὲ ἀνυμῶ Παμμακάριστε, μετὰ πόθου Ἀθλητῶν τὸ καύχημα, καὶ πᾶς πιστῶς σὲ ἀνευφημῇ, παράσχου ἀξίως ἡμῖν τὸν ἔλεον ἀνωθεν· πλουτεῖς γὰρ παρρησίαν, πρὸς Θεὸν οἷα Μάρτυς, ὀρθοδόξων τὸ κλέος θεόληπτε. Θεοτοκίον.

Νόες Ἀγνή, τῶν Ἀσωμάτων στρατεύματα, τῶν αὐλῶν τάγματα καὶ ἅπασαι τῶν Οὐρανῶν τάξεις ἀγαθῇ, σὲ ὑμνολογοῦσιν ὡς Βασιλίδα Οὐράνιον, μεθ' ὧν πᾶσα ἡ Κτίσις προσκυνεῖ σε Κυρία, τῇ ἐλέει σου πάντας οἰκτείρησον.

ὡδὴ **Ε'**. Ἵνα τί με ἀπόσω...

Υπὲρ ἥλιον μάκαρ, ἔλαμψας ἐν κόσμῳ ἀκτίσι τῶν ἔργων σου, καὶ θαυμάτων ὄντως, ταῖς ἐλλάμψεσι πλείστους ἐλάμπρυνας. Διὸ πάντες πόθῳ, σὲ εὐφημοῦμεν Θεοκῆρυξ, ταῖς λιταῖς σου Μηνᾶ ἡμᾶς φώτισον.

Νῦν σε πίστει καὶ πόθῳ, πάντες εὐφημοῦμεν, Μηνᾶ ἀξιάγαστε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, ἱεραῖς μεσιτείαις σου ἐνδόξε, ρύσαι τῶν κινδύνων, καὶ τῶν ἐχθίστων τῆς μανίας, ὡς προστάτης ἡμῶν ἀεισέβαστε.

Ιλασμὸν τῶν πταισμάτων, καὶ τῶν ἐνεστώτων κινδύνων Πανεύφημε, Ἀθλοφόρων κλέος, τοὺς πιστῶς σε τιμῶντας ἀπάλλαξον, ὡς θερμὸς προστάτης, καὶ βοηθὸς τοῖς ἐν ἀνάγκαις, Ἀθλητῶν ὠραιότης πανεύφημε. Θεοτοκίον.

Ω Μητρόθεε Κόρη, Πάναγνε Θεόνυμφε Θεοχαρίτῳτε, τάξεις Ἀσωμάτων καὶ Ἀγίων ἀπάντων συστήματα, σὲ ὑμνολογοῦσιν ὡς Βασιλίδα τῶν αἰώνων, τῇ ἐλέει σου οἰκτεῖρον ἅπαντας.

ὡδὴ **ΣΤ'**. Τὰ νέφη τῶν λυπηρῶν...

Ανύψωσον εὐσεβῶν κραταίωμα, τῇ ἐντεύξει σου Μηνᾶ πρὸς τὸν Κτίστην· σὺ γὰρ ἡμῶν ὁ προστάτης Παμμακάρι, καὶ σὲ ὑμνοῦμεν ἐν πίστει θαυμάσιε, ἀπάλλαξον πᾶσαν ἡμῶν ἀθυμίαν ἐν τάχει ἀείμνηστε.

Νοοῦντες τὴν πρὸς Θεὸν Πανθαύμαστε, παρρησίαν σου Μαρτύρων τὸ κλέος, πάντες πιστοὶ σὲ ὑμνοῦμεν ἐκ πόθου, ρύσαι ἡμᾶς συμφορῶν καὶ κακώσεων, λιταῖς σου πρὸς τὸν Λυτρωτὴν, παρασχὼν τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου.

Ναμάτων ζωοποιῶν τοῦ Πνεύματος, ἐμπλησθεῖν ἐντεύξει σου Μάκαρ, ἵνα καρποὺς ἀρετῶν ἐκβλαστῇσαι, Μηνᾶ θεόφρον, ἰσχύσωμεν ἅπαντες, τιμῶντές σου τὴν ἱεράν, καὶ σεβάσιμον Μάρτυς, ἀντίληψιν. Θεοτοκίον.

Η Πάνσεπτος τοῦ Θεοῦ Λοχεύτρια, ἡ Παρθένο Θεοτόκος Μαρία, τῇ πρὸς Θεὸν ἐκυτῆς παρρησίᾳ, τῶν δυσχερῶν ἀπαλλάττει τοὺς κρίζοντας· ὑμνοῦμέν σε μόνῃ Ἀγνῇ, Παναγίᾳ Θεόνυμφε Δέσποινα.

Διάσωσόν παντὸς κινδύνου τοὺς εὐφημοῦντάς σε Μάρτυς, ταῖς πρὸς Χριστὸν λιταῖς σου Ἀοίδιμε, παρρησίαν πρὸς Θεὸν κεκτημένος.

Αχραντε εὐλογημένη Μαρία, ἱκεσίαις Μηνᾶ τοῦ Ἀθλοφόρου, οἰκτείρησον τοὺς πιστῶς σε ὑμνοῦντας.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον

Προστασία τῶν Χριστιανῶν...

Προστασία τῶν ὑμνούντων σε Θεόνυμφε, ἱκεσίαις τοῦ Ἀθλοφόρου Πανάχραντε, μὴ παρίδῃς τοὺς προσκυνούντάς σε Ἀγνή, ἀλλὰ σπεῦσον μόνῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκβοώντων σοι τάχυνον Ὑπεραγία, πρόφθασον ἡ προστασία, ἡ ἀπαλλάττουσα ἀεὶ τῶν κινδύνων τοὺς τιμῶντάς σε.

καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον

Δίκχιος ὡς φοῖνιξ ἀνθίσει.

Στίχος. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εὐγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς ταῦτα ἐντέλλομαι κτλ. (Ζῆτει Ἀπριλίου 2).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν, ποιηθὲν ὑπο τοῦ
Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Ἦχος Πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι...

Τὸν ὑπεραβλήσαντα ἐν τῷ σταδίῳ γενναίως, Ὁρθοδόξων
σύλλογος, ἐν ὧδαίς καὶ ἄσμασιν εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ πάν-
τοτε, οὐ διαλείπει τοῦ πρεσβεῦειν πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως ἂν
λάβωμεν τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἄφεσιν. Τοῦτω οὖν προσερχό-
μενοι, πιστεῖ τε καὶ πόθῳ προσείπωμεν, Μάρτυς τοῦ Κυρίου,
Μηνᾶ ἢ τῶν Μαρτύρων καλλονὴ ὑπὲρ ἡμῶν μὴ ἐλλείποις σὺ,
πρεσβείας ποιοῦμενος.

Τό, Ὡσον ὁ Θεός τὸν Λόγον σου κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὡσον τὸ κλέος Ἀθλοφόρων, τοὺς τιμῶντάς σε Μηνᾶ Χρι-
στοῦ θεράπον, παρρησίαν γὰρ σὺ πλουτεῖς πρὸς τὸν Δεσπότην,
περιφρουρῶν τοὺς μέλποντας τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀνω χοροῖς τῶν Ἀσωμάτων, τὴν ὑπέρθεον ὑμολογῶν Τρι-
άδα, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν πιστεῖ σε τιμῶντων, δυσώπει Παμ-
μκάριστε λυτρωθῆναι τῶν κινδύνων.

Γένος τὸ βρότειον τιμᾶ σου τὴν ὑπέρφωτον καὶ ἑνδόξον ἡ-
μέραν, ἐν ὑψίστοις λαμπρῶς μετὰ τῶν Ἀσωμάτων, Τριάδα τὴν
ὑπέρθεον προσκυνῶν ἄει λατρεύεις. Θεοτοκίον.

Ἐχεις ὡς μήτηρ παρρησίαν, πρὸς τὸν Ὑψιστον τὸν σὸν
Υἱὸν Περθένη· ὑπὲρ πάντων ἡμῶν δυσώπει Παναγία, αὐτοῦ τὴν
ἀγαθότητα, οἰκτῆρῃσαι ἡμᾶς πάντας.

ὠδὴ Η'. Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

Ἰκετεύει Μηνᾶς ὁ Ἀθλοφόρος, σὲ τὸν πάντων Θεὸν καὶ
Βασιλέα, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστεῖ κραυγαζόντων σοι· Κύριε τῆς
δόξης οἰκτεῖρον τὸν κόσμον, ἀπείρω σου ἐλέει.

Ἀσωμάτων αἱ τάξεις καὶ Ἀγίων, δυσωποῦσι Χριστὸν τὸν
Βασιλέα, μετὰ Μηνᾶ τοῦ Θείου καὶ Θεόφρονος· Κύριε τῆς δό-
ξης, οἰκτεῖρον τὸν κόσμον, ἀπείρω σου ἐλέει.

Σὲ ὑμνοῦσιν Οὐράνιοι χορεῖται, τὸν Παντάνακτα ὡς Κύριον
τῆς δόξης, μετὰ Μηνᾶ Μαρτύρων τὸ ἀγλαίσμα· ὦ Τριάς Ἁγία,
φρούρει ἡμᾶς πάντας τῷ θείῳ σου ἐλέει. Θεοτοκίον.

Ἀπαν χεῖλος, πνοὴ καὶ πᾶσα Κτίσις, ἀνυμνεῖ σε τὴν ὄντως
Θεοτόκον, ὑπερφυῶς κηρύσσας τὸν Κύριον, τὸν Θεὸν τῶν ὅλων,
ὃ λατρεῖ Κτίσις εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὠδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ...

Τὸν πάντων Βασιλέα καὶ κραταῖον, ἱκετεύων μὴ παύσῃ
αἰοιδίμῃ ἐκδυσωπῶν, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε ἐκτενῶς, Μάρτυς
Μηνᾶ θεόπνευστε, καὶ ἐκδεχομένων ἄει πιστῶς, ἀντίληψιν τὴν
θείαν, τὴν σὴν Χριστοῦ θεράπων, καὶ εὐφημούντων σε ἀείμνηστε.

Ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους, Παμβασιλεῦ, τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου Κύ-
ριε, ὡς ἀγαθός, οἰκτεῖρον τὸν κόσμον σου κραταῖε, λιταῖς τοῦ
Ἀθλοφόρου σου, λύων τὴν κατήφειαν τὴν ἡμῶν, ὡς μόνος εὐ-
εργέτης, παρέχων εὐφροσύνην, καὶ αἰώνιαν ἀπολύτρωσιν.

Θεότης ἐνιαία ἡ φοβερά, Τρισυπόστατε Κύριε Ἀναρχε, μόνη
Θεὲ, Ὑψιστε Παντάρχα Παμβασιλεῦ, σὲ λιτανεύει κράτιστε, ἅπα-
σα ἡ Κτίσις ὡς πλαστοουργόν, Μηνᾶς τε ὁ γενναῖος, σὺν πᾶσι
τοῖς Ἁγίαις, καὶ Ἀσωμάτων τοῖς στρατεύμασι. Θεοτοκίον.

Ὡ Πάναγνε Μαρία Μήτηρ Θεοῦ, Σεραφεῖμ ἀνωτέρα Θεόνυμ-
φε, καὶ Χερουβιμ, πάσης Οὐρανόου τε στρατιάς· σὲ δυσωπεῖ
Πανάχραντε, μετὰ τῶν Μαρτύρων ὁ Παμφαῆς, Μηνᾶς ὁ Ἀθλο-
φόρος, οἰκτεῖρησον τὸν πιστεῖ, συνθέντα τάδε τὰ ἐφύμνια.

Τὸ ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάριον

Θαυμασίῳ πάντων σε ὁ Χριστὸς, ἀνέδειξε Μάρτυς, καὶ τε-
ράτων ὑπερφυῶν, αὐτουργὸν διὸ πιστεῖ τοὺς σὲ τιμῶντας, παν-
τὸς κινδύνου σῶζε, Μηνᾶ πανένδοξε.

Παρά τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Μηνᾶν τὸν Ἀθλοφόρον, σὺν τῷ σεπτῷ θείῳ Βικεντίῳ, καὶ
τὸν Βίκτορα ἐν ταύτῳ, τῆς Ὁρθοδοξίας τοὺς τρεῖς λαμπροὺς
φωστῆρας, καὶ τῶν Μαρτύρων κλέος, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Μη παύσῃ δεόμενος Ἀθλητὰ, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, ὑπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶς σὲ μακαρίζόντων, ὡς Μάρτυρα Κυρίου, ὡς ἔχων παρρησίαν, Μηνᾶ πανθαύμαστε.

Τοὺς μετ' εὐλαθείας τὴν ἱεράν, Εἰκόνα σου Μάρτυς, προσκυνοῦντας σαῖς πρὸς Θεόν, ἱεραῖς πρεσβείαις, φρουρῶν μὴ διαλείπης, τῶν Ἀθλοφόρων κλέος, Μηνᾶ τρισόλβιε.

Καὶ τὸ, **Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.**

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Δ'.

Ως τῶν Ἀσωμάτων συνόμιλον καὶ τῶν Ἀθλοφόρων ὁμόσκηνον, συνελθόντες ἐν πίστει, Μηνᾶ εὐφημοῦμέν σε, εἰρήνην τῷ Κόσμῳ αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ ἱερεὺς **Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός...**

Ἐν δὲ τῇ τέλει ψάλλεται τὸ παρὸν, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Πάντων προσδραμόντων Ἀθλητὰ, πίστει τῇ Θεῷ ἀντιλήφει τῆς προστασίας σου, Ἀθλοφόρε ἔνδοξε Μηνᾶ θαυμάσιε, προστατεύεις δωρούμενος αἰτήματα τάχος, ταῖς πρὸς τὸν Οἰκτίρμονα λιταῖς σου ἔνδοξε. Ὅθεν δυσωποῦμέν σε Μάκαρ, οἰκτεῖρον ἡμᾶς ἱκετεύων, Θεὸν τὸν Παντάνακτα αἰοῖδιμε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ
ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΒΑΡΒΑΡΑΝ.
ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Εὐλογητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τριάς Ἀγίων τηλαυγῆς καὶ φωσφόρος ἐξανатеύλασα σεπτῶς κατεφαίδρυνε, τὴν Ἐκκλησίαν σήμερον θαυμάτων βολαῖς. Ὅθεν ἑορτάζοντες τὴν σεπτὴν αὐτῶν Μνήμην, αἰτούμεν σε Σωτὴρ ἡμῶν, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσε ἡμᾶς ὡς ἐλεήμων Θεὸς καὶ φιλόκθρωπος.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις.

Τῇ Θεοτόκῳ...

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὥδῃ Α'. ἦχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Πολλοῖς συνεχόμενος τοῖς δεινοῖς, πρὸς σὲ καταφεύγω ἐλευθέρωσον Σεραφεῖμ, ἐμὲ τὸν οἰκέτην σου τῆς τούτων, ἐκλιπαρῶ δυναστείας καὶ μάστιγος.

Παθὼν με ταράττουσι προσβολαί. καὶ νόσοι παντοῖαι κατήκουσί με δεινῶς· σῶσόν με ἐν τάχει τούτων κράζω, σαῖς πρὸς τὸν Θεὸν Ἰωάννη ἐντεύξεσι.

Νοσοῦντά με νόσω τῆς λοιμικῆς, ἔνδοξε Βαρδάρχα, ταῖς ἐν θερμοῖς σου προσευχαῖς, σῶσόν με ὡς εὐσπλαγχνος ἐκ ταύτης, ἐκδυσωπῶ τὸν ἀχρεῖον οἰκέτην σου. Θεοτοκίον.

Σὺ εἰ, Παρθένε ἄσπιλε, τῆς ἐμῆς, διανοίας θάρρος, καὶ ἐλπίς μου τῆς ταπεινῆς ψυχῆς καὶ καρδίας ταλαιπώρου, σὺ εἰ τὸ φῶς, ἡ ζωὴ καὶ ἀνάστασις.

ὥδῃ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Προστασίαις σου θείαις, ὦ Σεραφεῖμ ἔνδοξε, ῥῥυσαί με ἐν νόσοις καὶ παντοῖαις κείμενον περιστάσεσι· καὶ γὰρ σε κέκτημι μετὰ Θεὸν ὡς σωτῆρα, ὁ προστρέχων πάντοτε πιστῶς τῇ σκέπῃ σου.

Ικετεύω σε πόθῳ τοὺς ψυχικοὺς μώλωπας, καὶ τὴν τῆς σαρ-

κός μου δεινὴν ἀσθενεῖαν ἴασαι, τῇ πρὸς τὸν Κύριον, ὦ Ἰωάννη θεόφρον, ἐκτενεῖ ἐντεύξει τε καὶ ἱκεσίᾳ σου.

Χαλεπὴ ἀσθενεία καὶ λοιμικοῖς πάθεσιν, ὅλως Ἀθλοφόρε δεινῶς πιεζόμενος, σὺ ἐλευθέρωσον ταῖς εὐπροσδέκτοις λιταῖς σου, Βαρβάρα πανένδοξε, ὅπως δοξάζω σε. Θεοτοκίον.

Ελεήμων ὡς Μήτηρ τοῦ Ποιητοῦ Ἀχραντε, ὡς ἀγιωτέρα ἀπάντων τῶν ἄνω Δέσποινα, ὡς πάντων Ἀνασσα, εὐλογημένη Μαρία, ῥῦσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε Ἀειμακάριστε.

ὥδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον, Σεραφεῖμ πανέδοξε καταπρά-
υνον, καὶ τὸν κλύδωνα κατεύνασον, τῶν ἀμαρτιῶν μου ταῖς πρε-
σβείαις σου.

Απολαύοντες πάντοτε, Ἰωάννη μάκαρ, τῶν δωρημάτων σου, τὸν δοξάσαντά σε Κύριον καὶ Θεὸν τῶν ὅλων μεγαλύνομεν.

Επὶ κλίνης με κείμενον, καὶ ὑπὸ λοιμώδους νόσου κατατη-
κόμενον, ὦ Βαρβάρα ἐξανάστησον, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα σου
ἐντεύξει. Θεοτοκίον.

Ρυπωθεὶς ὁ νεκρόζωος, πλείστοις ἀμαρτήμασιν, ἱκετεύω σε
ἔγχειρόν με ταῖς πρεσβείαις σου, Θεοτόκε μόνη Ἀειπάρθενε.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Εμπλησον χαρὰς Σεραφεῖμ ἐμὲ τὸν δοῦλόν σου, τὸν προσι-
όντα τῇ Εἰκόνι σου, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην θερμαῖς σου δεήσεσι.

Λύτρωσαί με νῦν Ἰωάννη ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ πάσης
νόσου καὶ Αἰρέσεως, καὶ τοῦ ἐχθροῦ τῶν παγίδων ἐξάρπασον.

Ιασαι ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀρρώσθηματα, ὦ Βαρβάρα Μάρ-
τυς Πανένδοξε, τῶν μετὰ πόθου καὶ πίστεως προσιόντων σοι.
Θεοτοκίον.

Αχραντε Σεμνὴ θείῳ ὕδατί με ῥάντισον, καὶ ταῖς λιθάσι
τοῦ ἐλέους σου, σταγόνες διδου τῶν δακρύων υετίζειν με.

ὥδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ...

Θανάτου τοῦ αἰφνηδίου ῥῦσαί με, καὶ ἐκ πάσης λοιμικῆς ἀ-
σθενείας, ὦ Σεραφεῖμ, τὸν ἐν πίστει καὶ πόθῳ καὶ κατανύξει
ψυχῆς προσιόντα σοι, καὶ πάντων τῶν σωματικῶν ἀλγηδόνων
με σῶσον πρεσβείαις σου.

Ως τεῖχος ἐν πειρασμοῖς στεῆρότατον, κεκτημένοι σε σοφὲ
Ἰωάννη, Αἰρετικῶν καὶ κινδύνων παντοίων, καὶ λοιμικῆς ἀσθε-
νείας λυτρούμεθα, ταῖς θείαις σου πρὸς τὸν Θεὸν καὶ θερμαῖς ἱ-
κεσίαις Πανόσιε,

Εν κλίνῃ τῆς ἀσθενείας κείμενος, καὶ ἐλπίδα υγιείας μὴ
ἔχων, σὲ δυσωπῶ ὦ Βαρβάρα θεόφρον, μὴ καταλείπῃς ἐμὲ ἀ-
προστάτευτον· ἀλλ' οἰκτερον ταῖς σαῖς εὐχαῖς, καὶ λοιμώδους
νοσήματος ῥῦσαί με. Θεοτοκίον.

Φωσφόρον σὺ τοῦ Δεσπότης σκῆνωμα, καὶ παλάτιον ὑπάρ-
χεις τοῦ Λόγου, καὶ λογικόν, τοῦ τῷ λόγῳ τὰ πάντα πεποιη-
χότος Χριστοῦ, ἐνδιαίτημα, Πανύμνητε Μήτηρ Θεοῦ, τὴν ἀ-
θλίαν μου ψυχὴν ἐλέησον.

**ΑΜνήμην ὑμῶν τὴν ἐνδοξὴν ἐορτάζοντας, ὡς θεοὶ Ἱατροὶ ἡμῶν
καὶ προστάται.**

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει· εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Τὴν χάριν τῶν θαυμάτων χομισάμενοι, παρέχετε τὰς ἰάσεις
τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καὶ λυτροῦσθε πάντα ἄνθρωπον λοιμικῆς νό-
σου πάντοτε. Διὸ τὰς Εἰκόνας ὑμῶν περικυκλοῦντες, μέλομεν
τὴν ὑμετέραν Μνήμην βοῶντες· λυτρώσασθε καὶ ἡμᾶς ἐκ τοῦ
λοιμοῦ καὶ κινδύνων, Πανένδοξοι Ἅγιοι, ταῖς θερμαῖς ὑμῶν
πρὸς Κύριον δεήσεσι.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Ἦχος δ'.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος...

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη...

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς, πᾶς ὅς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. (Ζήτηι Νοεμβ. 6). Δόξα. Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων. . .

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρόν.

Ἦχος πλ. 6'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην εἰσοκίσασα ἐν ἐαυτῇ τὴν Τριάδα, Τριάς ἡ αἰδίδημος, Σεραφεῖμ Βαρβάρα καὶ Ἰωάννης σεπτὸς, ὡς κρουνοὶ βλύζουσιν ἐκ πηγῆς νάματα ζωηφόρα τῶν ἰάσεων, ὧν τὰ Μορφώματα πάθη δι' ἀφῆς θεραπεύουσι, καὶ μόνα τὰ ὀνόματα νόσους ἐκ βροτῶν ἀπελαύνουσι, πάντων Ὁρθοδόξων ὑπάρχοντες λιμένες ἐν Χριστῷ, ὧ παρρησία πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν,

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας. . .

Τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου, Σεραφεῖμ εἰς ἀγάπην τελείαν μετὰστρεψον, τῇ θεῖα σου ἐντεύξει αὐτὸν καταπραΰνων, καὶ δωροῦμένος ἅπασιν, ὑγίαν τε σωματικὴν ψυχῶν τε σωτηρίαν.

Σωμάτων ἀσθενείας καὶ ψυχῶν μαλακίας, Πάτερ ἐξάλειψον ἐκ πάντων τῶν Εἰκόνι τῇ σῇ προσπελαζόντων, Ἰωάννη μακάριε, ταῖς πρὸς Θεόν σου εὐχαῖς, ἵνα σε ἀνυμνῶμεν.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ἐν τῷ μέσῳ Τυράνων Βαρβάρα ἐκήρυξας, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην, οὗ δέου ὑπὲρ πάντων τῶν κραυγάζόντων σοι, ἐκ τῆς δεινῆς λοιμικῆς ῥῦσαι καὶ σῶσαι πάντας.

Θεοτοκίον.

Εν λαγόσι σου Λόγον, καὶ Δεσπότην τῶν ὅλων, ἐκυοφόρησας, καὶ τρέφεις ἐκ μαστῶν σου, τὸν πᾶσιν εὐκαιρίας ἐτοιμάζοντα τράπεζαν. ὃν ἐκτενῶς, Ἀγαθὴ, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς προσπελάζοντας τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι, ἐκ παντοίων

νόσων καὶ κινδύνων, Σεραφεῖμ τρισμάκρ, ἀπάλλαξον εὐχαῖς σου.

Τῶν πειρασμῶν σὺ, ὦ Ἰωάννη παμμάκρ, καὶ τῶν νόσων καὶ κινδύνων με ῥῦσαι, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα θερμαῖς σου ἱκεσίαις.

Τῶν ἀλγηδόνων σὺ, θεῖω σθένει, Βαρβάρα, ἀνεδείχθης ἰατρεία τελεία, νόσου τε λοιμώδους καὶ πάσης ἄλλης βλάβης.

Θεοτοκίον.

Ἰλαθι, Κόρη, ὃν ἐν ἀγκάλαις βαστάξεις Παντεπόπτην Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, τοῦτον σὺν δυσώπει ῥυσθῆναί με πταισμάτων.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ροήν μου τῶν δακρῶν, δέξαι γαληνίως, καὶ ταῖς πρεσβείαις σου πάντα τοῦ σώματος, καὶ τῆς ψυχῆς Σεραφεῖμ, τὰ ἔλκη ἐκπλυνον.

Χαρὰς τῆς Οὐρανίου, Μάκαρ Ἰωάννη, ἐπαπολαύων ἀπαύτως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ μακαριζόντων σε.

Λιμὴν καὶ σωτηρίαν, ἡ θεῖα Εἰκὼν σου, τοῖς ἀσθενοῦσιν ὑπάρχει, Βαρβάρα ἔνδοξε, τὴν λοιμικὴν ἀρρώστιαν ἀποδιώκουσα.

Θεοτοκίον.

Μαρία ἐν πελάγει, τῷ τῆς ἀμαρτίας, καὶ τρικυμίαις παθῶν χειμαζόμενος, τῷ γαληνῷ σοι λιμένι προσφεύγω Δέσποινα.

Τὸ, Ἀξιὸν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Εν λοιμῷ σε ἔχομεν οἱ Πιστοὶ ἀκέστορα μέγαν, ἀντιλήπτωρα ἐν δεινοῖς, ἐν κινδύνοις ῥύστην, πρόμαχον ἐν ἀνάγκαις, ἐν πειρασμοῖς σωτῆρα, Σεραφεῖμ ἔνδοξε.

Τοῖς Ἀγίοις πᾶσι συμπαραεστὼς, θρόνῳ τῷ πανσέπτῳ, τοῦ Παντάνακτος καὶ Θεοῦ, Ἰωάννη Μάκαρ, μνημόνευε τῶν πίσει καὶ πόθῳ ἐκτελούντων τὴν σὴν Πανήγυριν.

Ἰάσεων χάριν παρὰ Θεοῦ, δεξαμένη ὄντως τοῦ ἴσθαι νόσους δεινὰς, τῶν προσερχομένων σοι, ὦ θεῖα Βαρβάρα, ῥῦσαι λοιμικῆς ἡμᾶς νόσου καὶ θλίψεων.

Σεραφεῖμ τὸν θεῖον σὺν τῷ κλεινῷ σοφῷ Ἰωάννῃ, καὶ Βαρβάραν νύμφην Χριστοῦ, τοὺς τῆς Ἐκκλησίας τρεῖς φαεινοὺς ἀστέρας, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις δοξολογήσωμεν. Θεοτοκίον.

Ψάλλομεν προθύμως σοι τὴν ὁδὴν, νῦν τῇ Παννυμνήτῳ Θεοτόκῳ χαρμονικῶς, μετὰ τοῦ Προδρόμου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, δυσώπει, Θεοτόκε τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Α'.

Τοὺς φαεσφόρους λαμπτήρας τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρξαντας, καὶ τὴν Οἰκουμένην τῷ πλήθει τῶν τεραστίων καταγλαΐσαντας· τοὺς ἀθλητάς τε καὶ κήρυκας τῆς Τριάδος, τοὺς Τρισυποστάτους Θεῷ λατρεύειν τοὺς πιστοὺς ἐκδιδάξαντας· Σεραφεῖμ τὸν ἀθλητικώτατον, Ἰωάννην τε τὸν ἡδύφθογγον, σὺν τῇ σεμνοτάτῃ Βαρβάρᾳ, καὶ ὄντως Νύμφῃ Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος, πάντες οἱ φιλέορτοι δεῦτε πιστῶς, συνελθόντες ὕμνοις τιμῆσωμεν. Αὐτοὶ γὰρ τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσιν.

Εν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Δεῦτε Ὁδοδόξων ἡ πληθὺς, θεῖον Σεραφεῖμ καὶ Βαρβάραν καὶ Ἰωάννην ὁμοῦ, ἅσμασι τιμῆσωμεν, τοὺς Χριστοκλήρυκας, τοὺς τὴν πλάνην πατήσαντας, καὶ νίκης λαβόντας ἀκήρατα στέφανα παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· οὐ περ παρεστῶτες τῷ θρόνῳ, νάμουςιν ἰάσεις, παντοίας, πᾶσι, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν ἑὸν ὕμνον, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Α'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

ΤΟΥ Ἱεράρχου τῇ πασέπτῳ Εἰκόνι, Πιστοὶ προσπέσωμεν αὐτῷ ἐκδοῶντες, οἱ ἁμαρτίας πολλὰς ἐγκλινδούμενοι, σπεῦσον ὦ Νικόλαε Ἱεράρχα Κυρίου, σαῖς πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον ἱεραῖς ἰκεσίαις, παντὸς κινδύνου λύτης καὶ φθορᾶς, καὶ δεινῶν νόσων ἀπάλλαξον ἅπαντας.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν....
Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν ταῖς Θεοτοκίαις.
ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὡδὴ Α'. ἦχος Πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραά...

Ταῖς προσευχαῖς σου Ἱερὲ Νικόλαε. ἐκδυσωπῶν τὸν Θεόν, τὸ σκοτεινὸν νέφος τὸ τῆς ἀθυμίας μου Παμμάχαρ διασχέδασον, θυμῆδ' ὑπάρχων καὶ εὐθυμίας ἀνάπλεως, τῷ Παμβασίλει παριστάμενος.

Ταῖς τῶν παθῶν με τρικυμίαις πάντοθεν περικυκλούμενον, καὶ λογισμῶν σάλῳ τὴν ψυχὴν δονούμενον, ἐπὶ λιμένα εὐδίου, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, ταῖς προσευχαῖς σου κυβέρνησον, ὅπως σὲ δοξάζω, Νικόλαε.

Τῶν Ἀποστόλων καὶ Ὁσίων σύσκητος ἀποδεικνύμενος, καὶ Θεϊκῆς αἵγλης πάντοτε πληρούμενος, τοὺς τὴν σεπτὴν σου σῆμερον προσκυνοῦντας Εἰκόνα, φῶτός μετόχους ἀνάδειξον, εὐχαῖς σου Παμμάχαρ Νικόλαε. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἐν σπλάγχνοις δεξαμένην Ἀχραντε, τὸ πῦρ τὸ ἄσκητον, ἐκδυσωπῶ πίστει, τῆς Γεέννης ῥύσαι με, καὶ τῆς ἀποκειμένης μοι, διὰ πλῆθος πταισμάτων, καλᾶσεως ἐλευθέρωσον, σοῦ ταῖς εὐπροσδέκτοις δεήσεσι.

ὡδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα

Ἰνα σε δοξάζωμεν καὶ σὲ πρεπόντως γεραίρωμεν, δίδου ἡ μῖν, Νικόλαε Μάχαρ, τὴν εἰρήνην πρεσβείαις σου.

Κόπασον, Νικόλαε, ταῖς σαῖς θερμαῖς παρὰ κλήσεσι, τὰς καθ' ἡμῶν ἐπανισταμένας, ἀσθενείας δεόμεθα.

Ρύσαι με Νικόλαε, περικυκλούμενον πάθεσι, καὶ πειρασμοῖς καὶ κινδύνους πλείστοις, ταῖς λιταῖς σου καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Εχω σε Πανάσπιλε βίου προστάτιν καὶ τείχος ἀρρήκτον· διὸ δεινῶν τοῦ ματαίου βίου, οὐ πτοῦμαι τὴν ἔφοδον.

ὦδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε...

Νόσοις πλείστοις Νικόλαε, καὶ πολλοῖς τοῖς πταίσμασι περιπέπτωκα, πρόφθασόν με ρῦσαι Πάνσεπτε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἱκεσίαις σου.

Ο ἁθώους τυγχάνοντας, νέους τρεῖς θανάτου ἀπαλλαξάμενος, σπεῦσον ρῦσαι με Νικόλαε, τὰς αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Κατακρίσεως ἄξιος, ζῶν ἐν ἀμελείᾳ εἰμὶ ὁ ἄθλιος, ταῖς λιταῖς σου ὦ Νικόλαε, μετανοίας ὄρωμ' με ὁδήγησον.

Θεοτοκίον.

Ρυπωθέντα με κάθαρν, καὶ νεκρωμένον με σὺ ἀνάστησον, Θεοτόκε ἀειπάρθενε, τὸν νεκροὺς ζώωσαντά κυήσασα.

ὦδὴ Ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω...

Ακλινεῖ διανοία, πρὸς τὸν Ἐπουράνιον ἀνῆλθες Κύριον, παρ' οὗ καὶ τὴν χάριν, τῶν μεγίστων θαυμάτων ἀπέληφας, Νικόλαε Μάκαρ· διὸ ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας, τῶν δεινῶν καὶ τῶν νόσων ἀπάλλαξόν.

Εν τῇ θεῇ σου Μνήμῃ, Ἱερέων Νικόλαε σύλλογος τέρπεται, καὶ Πιστῶν χορεῖται τῶν θαυμάτων τῶν σῶν ἀπολαύουσαι, ἐν χαρᾷ τρυφῶσι, καὶ ὡς εἰκός σε ἀνυμνοῦσι, καὶ προστάτην καλοῦσί σε μέγιστον.

Λαμπρυνθεὶς θεῖα αἴγλη, ὦφθη ἡ καρδία σου ὄντως Παράδεισος, τῆς ζωῆς τὸ ξύλον κεκτημένη ἐν μέσῳ, τὸν Κύριον ὃν δυσώπει Πάτερ, τοῦ Παραδείσου ἀπολαῦσαι, τῆς τρυφῆς καὶ τῆς δόξης τοὺς δούλους σου.

Θεοτοκίον.

Ανατίθηναι, Κόρη, πάσας ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας

μου· διὸ δυσωπῶ σε, μὴ παρίδῃς δεινῶς με ποντούμενον, συμφορῶν πελάγει, ἀλλὰ τὴν σὴν δίδου μοι χεῖρα, ὡς τῷ Πέτρῳ ὁ Υἱός σου, καὶ σῶσόν με.

ὦδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Χειμάζει μὲν τῶν κινδύνων ὁ σάλος, οὐκ ἰσχύει δὲ βυθίσαι με Μάκαρ· σὲ γὰρ ἀεὶ Κυβερνήτην πλουτήσας, πρὸς γαληνὸν τὸν λιμένα ἰθύνομαι, καὶ φθάνω μέχρις οὐρανοῦ, διὰ σοῦ Ἱεράρχα Νικόλαε.

Ιλάσθητι τοῖς σοῖς δούλοις, Παμμάκαρ, καὶ ὑγείας τὴν ἀντίληψιν δίδου· ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάδελφος φύσει, καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν θλίψεων λύτρωσαι, ταῖς θεαῖς σου πρὸς τὸν Θεόν, μεσιτείαις, θεόφρον Νικόλαε.

Λυτρούμενος ἐκ θανάτου ὡς ὦφθης, τοὺς ἁθώους πρὶν, ὦ Πάτερ, στρατηλάτας, οὕτω καὶ νῦν περιστάσεως πάσης, ἡμᾶς καὶ νόσων Νικόλαε λύτρωσαι, πρεσβεΐαις σου ταῖς ἱεραῖς, ἵνα πόθῳ τιμῶμεν τὴν Μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε, νυσταγμῷ βαρούμενον ῥαθυμίας με, θερμῇ σου ἱκεσίᾳ ἐγείρον νῦν, καὶ μὴ δώῃς ὑπνώσαι τῆς ἀμαρτίας σὸν δοῦλον εἰς θάνατον· προστάτην γὰρ καὶ ὁδηγόν, τῆς ἐμῆς σε ζωῆς ἐπιγράφομαι.

Επίβλεψον μετ' εὐμενείας, Νικόλαε Μάκαρ, καὶ πᾶσαν θλίψιν λιταῖς σου ἀπέλασον, ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν τῶν οἰκετῶν σου.

καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον. Ἦχος Δ'.

Ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, Νικόλαε, καταφαιδρύνεις ὑφίλιον ἅπασαν, καὶ λύεις τὸν ζόφον τῶν θλίψεων, καὶ τῶν κινδύνων ἐλαύνεις τὴν ἔφοδον, προστάτης ὑπάρχων θερμότατος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην, καὶ οἱ Ὅσιοί σου ἀγαλιᾶσονται.

Στίχος. Κρυχῆσονται Ὅσιοι ἐν δόξῃ.

Εὐγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος. . . ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων κτλ. (Ζήτηι Δεκεμβρίου 6).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. . .

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν,

Πχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Απαντα τὸν βίον μου ἐν ἀμελείᾳ διάγων, καὶ πρὸ τέλους ἔφθασά, ἄκαρπός ὁ δειλαιός Ὑπεράγαθε, πονηρῶν πράξεων, ἐπιφέρων μόνον, νῦν φορτία τὰ δυσβάστακτα· ἅπερ Φιλάνθρωπε, σκόρπισον ῥοπή τοῦ ἐλέους σου, καὶ δίδου μοι κατάνυξιν καὶ ἐπιστροφὴν τὴν σωτήριον, ταῖς τοῦ Νικολάου πρεσβεΐαις εὐπροσδέκτοις ὁ Θεός, ὃν εἰς πρεσβεΐαν προσάγω σοι καὶ τὴν σὲ κηύσασαν.

Τό, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου κτλ.

ὦδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ρύστης πλεόντων ἀνεδείχθης, ὦ Νικόλαε, καὶ τῶν χρηρῶν προστάτης, ὄρφανῶν τε λιμὴν καὶ πλουτιστὴς πενήτων· διὸ καὶ ἡμᾶς λύτρωσαι ἐκ κινδύνων σαῖς πρεσβεΐαις.

Ξένα Νικόλαε ἐργάζῃ ἐν θαλάσῃ μακράν καὶ πάσῃ ὑψηλῇ, ταχυδρόμους ἄει καὶ πάσχοντας προφθάνων, καὶ τούτους ἐκλυτρουμένος ἐκ τῶν νόσων καὶ κινδύνων.

Νόσων παντοίων καὶ κινδύνων, Ἱατρὸς φανείς, Νικόλαε τρισμάκαρ· τῆς ψυχῆς μου διὸ θεράπευσον τὴν νόσον, καὶ εὐρωσίαν δώρησαι ταῖς ἐνθέοις σου πρεσβεΐαις. Θεοτοκίον.

Επαρὸν χεῖράς σου, Παρθέने, πρὸς τὸν εὖσπλαγχνον Θεὸν καὶ Βασιλέα, καὶ δεινῶν συμφορῶν καὶ νόσων καὶ κινδύνων, τῇ κραταιᾷ πρεσβεΐᾳ σου ἐξελεῖ τοὺς σοὺς οἰκέτας.

ὦδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς πειρασμῶν νῦν περισθεθέντας τῷ βάθει, σοὺς οἰκέτας Νικόλαε σῶσον, σοὺς ἡμῖν τὴν λύσιν αὐτῶν σαῖς ἰκεσίαις.

Ως ἐν τρυφῇ αὐλιζόμενος Μάκαρ, Οὐρανῶν τε δόξης ἀπολαύων, τοὺς σὲ ἀνυμνῶντας διάσωζε εὐχαίς σου.

Τῷ ἀπροσίτῳ ἔλλαμφθεις φωτὶ Πάτερ,, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν θλίψει αὐγάζεις, διαλύων πάντα τῶν πειρασμῶν τὸν ζόφον.

Θεοτοκίον.

Ισχύεις Κύρη, τὸν ἐν ἰσχύϊ τεκοῦσα, εὐσυμπάθητον Σωτῆρα τοῦ Κόσμου· διὸ τῇ θερμῇ σου προστρέχω βοηθείᾳ.

ὦδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Γνωρίζει πᾶσα Κτίσις, Νικόλαε Μάκαρ, σὼν ἀρετῶν καὶ θαυμάτων τὸ πέλαγος· διὸ καὶ χαίρει προσάτην σε ὀνομάζουσα.

Νικόλαε Παμμάκαρ, σῶζε ἐκ κινδύνων, τοὺς σοὺς οἰκέτας πιστῶς σε δοξάζοντας, ὡς μιμητῆς τοῦ Σωτῆρος ἀξιοθαύμαστος.

Τρυφῶν ταῖς Οὐρανίαις θεαῖς λαμπηδόσι, Θεομακάριστε Πάτερ Νικόλαε, τῇ προστασίᾳ σου σῶσον ἡμᾶς καὶ σκέπασον.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, τὴν κεκακωμένην, τῇ ἀμαρτία ψυχὴν μου ἀγάθυνον, καὶ ἀγαθῶν αἰωνίων μέτοχον ποίησον..

Τὸ ἅγιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνῖα

Νικόλαε Μάκαρ πάρεσο νῦν, προστάτης καὶ φύλαξ, καὶ ἐκ βλάβης παντοδαπῆς, ἡμᾶς ῥῦσαι πάντας, ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσῃ τοὺς σὲ θερμῶς φωνοῦντας καὶ μεγαλύνοντας.

Χαίροις τῶν Πατέρων κλέος στερρόν, καὶ τὸ τῆς Τριάδος ἐνδιαίτημα καθαρὸν, τῶν Πιστῶν προστάτης, καὶ καταπονουμένων, βοήθεια καὶ ἀκέπη, Πάτερ Νικόλαε.

Εν νόσοις σε ἔχομεν Ἱατρὸν, ἐν κινδύνοις ῥύστην, κηδεμόνα ἐν ὄρφανοῖς, ἐν πένησι πλοῦτον, ἐν θαλάσῃ σωτῆρα, καὶ χαρμονὴν ἐν θλίψει, σοφὲ Νικόλαε.

Ορφανῶν προστάτην σε καὶ χρηρῶν, πεινόντων τροφέα, πενομένων τε πλουτιστὴν, αἰχμηλῶν ῥύστην, πλεόντων τε σωτῆρα,

κεκτήμεθα, Παμμάρκα σοφὲ Νικόλαε.

Θεοτοκίον.

Ἰλεως γενοῦ μοι τῷ ταπεινῷ, ὅτι πλήν σου ἄλλην οὐ γινώσκω καταφυγὴν, ὃ ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις πεπλησμένος, ἐλέησόν με μόνῃ Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς.

Τρισάριον· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα προφότητος. . . κτλ.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν...

Χάριν εἰληφώς παρὰ Θεοῦ, πᾶσι χορηγεῖς τὰς ἰάσεις ὑπὸ τὴν σκέπην σου, Ἁγίε Νικόλαε, τοῖς σοὶ προστρέχουσι· φυγαδεύεις δικιμόνων γὰρ, ἀνιάτα πάθη, πάντας θεραπεύεις δὲ τῇ προσασίᾳ σου. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς δυσωποῦμεν, πρέσβευε πρὸς Κύριον πάσης, λυτρωθῆναι βλάβης τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΤΡΙΜΥΘΟΥΝΤΟΣ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

ΤΟΝ Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ τὸν Πανένδοξον, καὶ τροπαιοῦχον εὐσεβείας ἀήττητον, τῶν Ὁρθοδόξων καύχημα Σπυρίδωνα σοφόν, πάντες ἀνυμνήσωμεν πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες, ῥῦσαι ἱκεσίαις σου, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, τοὺς μετὰ πόθου, Πάνσεπτε, τὸ σὸν, καταφιλοῦντας ἱερόν ἐκτύπωμα.

Δόξα· καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς...

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροπολιτικὰ ἐν τοῖς Θεοτοκίαις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὥδῃ **Α'**. ἦχος Πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ...

Σπυρίδων Μακάριε, τῶν πιστῶν ἀντιλήπτωρ μέγα, τὴν πρεσβείαν σου συνεργὸν ἡμῖν πᾶσι δίδου τοῖς ἐκ πόθου, ἀσπάζομένοις τὴν θείαν Εἰκόνα σου.

Πᾶσαι εὐσεβοῦντων ὦ θαυμαστὲ, Σπυρίδων αἱ τάξεις ἀνυμνοῦσί σε ἀληθῶς· Θεὸς γὰρ ὁ Πλάτης καὶ Δεσπότης, ἀξιοχρέως σε, Πάτερ ἐδόξασε.

Φωτὶ τῷ αὐλῷ ἐν Οὐρανῷ, Σπυρίδων Παμμάρκα, σὺν Ἀγγέλοις σὺ ἐντροφῶν, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην εὐπροσδέκτοις ἡμᾶς λιταῖς σου φωταγώγησον. Θεοτοκίον.

Συνέχομαι κινδύνους καὶ πειρασμοῖς, καὶ πρὸς σὲ Παρθένε καταφεύγων ἐπιζητῶ, τὴν λύσιν αὐτῶν καὶ σωτηρίαν διὰ λιταῖς σου τὸν δοῦλόν σου οἰκτεῖρον.

ὥδῃ **Γ'**. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα

Νεκράν ὡς ἐφώνησας ἐκ τοῦ μνημείου Σπυρίδων Ὅσιε, οὐτὼ καὶ ἐμὲ πταίσμασι θανόντα, σαῖς λιταῖς ἐξανάστησον.

Κόρος οὐ προσγίνεται τοῖς σὲ τιμῶσι, Σπυρίδων Ὅσιε· Σὺ γὰρ ἡμῶν προστάτης καὶ ῥύστης, καὶ τιμὴ καὶ ἀντίληψις.

Απάσης με θλίψεως, καὶ ἐκ κινδύνων, Σπυρίδων Ὅσιε, σαῖς προσευχαῖς, καὶ παντοίων νόσων καὶ κολάσεως λύτρωσαι. Θεοτοκίον.

Εχων τὴν ἐλπίδα μου ἐν σοὶ, Πανάσπιλε δέσποινα, ὅλην πρὸς σὲ ἀνατείνω χαίρων τὴν ψυχὴν καὶ διάνοιαν.

ὥδῃ **Δ'**. Εἰσακήκου Κύριε...

Ω πολύφωτε Ἦλιε, τῶν Πατέρων κλέος, Σπυρίδων Ὅσιε,

τοὺς τιμῶντάς σε ἀξίωσον, φωταγωγηθῆναι ταῖς πρεσβείαις σου.

Παρεσῶς τῷ Παντάνακτος θρόνῳ αἰωνίῳ τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, ὦ Σπυρίδων, ἐλευθέρωσον ἐκ παντὸς κινδύνου, ἰκεσίαις σου.

Ως τὸν ὄφιν μετέβαλες εἰς χρυσόν, Σπυρίδων Παναγιώτατε, οὕτω δέομαι μετὰβαλλε, ἀπὸ τῶν κακῶν με εἰς μετάνοιαν.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι, Μῆτερ, τὸν δοῦλόν σου ἐκ τῶν κατεχόντων δεινῶν με θλίψεων· ἐπὶ σοὶ γὰρ ἀνακίθημι, πᾶσαν τὴν ἐλπίδα Ἀειπάρθενε ὧδ' **Ε'**. Φώτισον ἡμᾶς.

Αῦσον τῶν παθῶν τὴν ὁμίχλην, Ἀγιώτατε, τῇ φωταγωγίᾳ τῶν σεπτῶν σου λιτῶν, καὶ πρὸς τρίβους βίου με ἀγίου ὁδήγησον.

Νόσων ἱατρός καὶ κινδύνων ῥύστης ἔνθεος, σὺ ἀνεδείχθης Σπυρίδων ἱερέ· διὸ ψυχὴν μου ταῖς λιταῖς σου νῦν θαράπευσον.

Ρῦσαι με δεινῶν, ὦ Σπυρίδων ἱερώτατε, τὸν σοὶ εὐλαβῶς καταφεύγοντα, καὶ ταῖς λιταῖς σου πάσης θλίψεως ἀπάλλαξον.

Θεοτοκίον.

Αχραντε, ἡμῖν τοῖς οἰκέταις σου χορήγησον, τοῖς κατεχομένοις ὑπὸ τῶν θλίψεων, τὴν σωτηρίαν, μεσιτείας σου πρὸς **Κύριον**.

ὧδ' **ΣΤ'**. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ...

Νεκρώσας σου τῆς σαρκὸς τὰς κινήσεις, ἐξανέστησας νεκροὺς ὦ Σπυρίδων, ζωοποιῶ καὶ ἐνθέῳ σου λόγῳ. Ὅθεν καμοῦ τὴν ψυχὴν, Πάτερ Ἅγιε, ταῖς σοῖς λιταῖς ὡς συμπαθὴς, νεκρωθεῖσαν τοῖς πάθεσι ζώωσον.

Συνέχει με τῶν πταισμάτων θάλασσα, καὶ χειμᾶζει τρικυμία κινδύνων, καὶ πρὸς βυθὸν ἀπωλείας καθέλκει τῶν ἀνιάτων παθῶν ἡ ἀντίπνοια, Θεὸν ὁ κηρύξας τὸν Χριστὸν, ὦ Σπυρίδων τὸν κλύδωνα κόπασον.

Προστάτα τῶν θλιβομένων Σπυρίδων, μολυνθεῖσαν ἡδοναῖς

τὴν ψυχὴν μου, διὰ λουτροῦ κατανύξεως θείας, καθαρτικῶν τε δακρύων ἀπόλουσον· καὶ ῥῦσαι με τῆς φοβεράς, σοῖς λιταῖς, καὶ ἀσδέστου κολάσεως.

Θεοτοκίον

Φυγάδευσον ἐκ τῆς ἀθλίας σαρκὸς μου, τὴν ἀνίατον ἀσθένειαν, Κόρη, καὶ τῶν δεινῶν ἀλγηδόνων με ῥῦσαι, καὶ θεραπεύαν τελείαν μοι δώρησαι, καὶ σῶσόν με τὸν ἐπὶ σοὶ πεποιθότα, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Εκ θλίψεων καὶ ἐκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι Ἱεράρχα, τοὺς τὴν θείαν Μνήμην σου θερμῶς εὐχαριζοντας, ὡς ῥύστης τῶν θλιβομένων Σπυρίδων.

Καὶ Θεοτοκίον.

"Αχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει· εἶτα τὸ Κοντάκιον ἤχος Δ'.

Τοῖς λόγοις ἐκόσμησας τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, τοῖς ἔργοις ἐτίμησας τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, Σπυρίδων Μακάριε· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ τῇ ἐν σῇ σωφροσύνῃ, χάριτας ἁμαρτιῶν ἀπαστράπτων τοῖς πᾶσι· διὸ καὶ νῦν γεραίρομεν πίστει τὴν Μνήμην σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

ἤχος, δ'.

Τὸ στόμα μου λαλήσει... κτλ.

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ σωθήσεται... κτλ.

(Ζήτησις Νοεμβρίου 13).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Οὐνοτόχου...

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρόν.

ἤχος πλ. ε'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Πλοῦτον ἀναφαίρετον ἔχει σε Κέρκυρα νῆσος, ταύτην ἀξιάγαστε, φαειναῖς αὐγάζοντα ταῖς λαμπρότησιν· ἡ καὶ νῦν δώρησαι τὴν εἰρήνην Πάτερ, καὶ τροπαίων αὐτὴν ἐμπλησον, ἐχθρῶν τὴν ἔπαρσιν καὶ παρεμβολὰς κάμψας βέλεσι, Σπυρίδων Θεοδόξωστε, καὶ τῆς συμπαθοῦς μετκδόσεως, πλήσον τὰς καρδίας,

ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε πιστῶς, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὥδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Σῶσον τοὺς σὲ ἀνευφημοῦντας, Ὅσιώτατε Σπυρίδων Ἱεράρχα, καὶ τῷ θεῷ φωτὶ καταύγασον σοὺς δούλους, καὶ σαῖς λιταῖς ἐξάρπασον, τῆς Σατὰν μηχανουργίας.

Ρῦσαι, Σπυρίδων Ἱεράρχα, σαῖς πρεσβείαις, δαιμόνων ἐπηρείας, λογισμῶν πονηρῶν σοὺς δούλους καὶ κινδύνων, ὅπως ἀεὶ σωζόμενοι, καταχρέως σὲ ὑμῶμεν.

Παῦσον, Σπυρίδων σαῖς πρεσβείαις, τῆς ψυχῆς μου τὴν ἄρρητον ὁδύνην, καὶ δεινῶν συμφορῶν σὸν δοῦλον καὶ κινδύνων, καὶ τῶν παθῶν ἀπάλλαξον, ὡς πατὴρ τῶν θλιβομένων.

Θεοτοκίον.

Εἰμονον ἔχων τὴν κακίαν, καὶ δουλούμενος ἀτόποις συνηθείαις, εὐσπλαγχνίᾳ τῇ σῇ προστρέχω ἀνακράζων· διάσωσόν με, Πάναγνε, Μητρικαῖς σου ἰκεσίαις.

ὥδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Ἀσθeneiῶν τε χαλεπῶν καὶ κινδύνων, Ἱατρόν σε γινώσκω ὦ Σπυρίδων· ρῦσαι οὖν ψυχὴν μου, λιταῖς σου, ἀθυμίας.

Τῶν κατεχόντων ἀνιάρων τοὺς σοὺς δούλους, ἐλευθέρωσον, Σπυρίδων Ἱεράρχα, θείαις σου πρεσβείαις αὐτοῖς διδοὺς τὴν λύσιν.

Μὴ διαλίπης τὸν Ἰησοῦν ἰκετεύων, ὡς προστάτης Πιστῶν, ὦ Σπυρίδων, διαφυλαχθῆναι ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης.

Θεοτοκίον.

Ἰλαθι, Κόρη, τῷ οἰκτροτάτῳ σου δούλῳ, καὶ ἐκ νόσων ἀνιάτων με ρῦσαι· ἵνα σε δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὥδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς πόθῳ τῇ σῇ σκέπη, Ἄγιε Σπυρίδων, καταφυγόντας

κινδύνων διάσωσον, καὶ ἐκ παθῶν καὶ τῶν νόσων, λιταῖς σου λύτρωσαι.

Φρουρῶν μὴ διαλίπης, Ὅσιε Σπυρίδων, τοὺς σὲ τιμῶντας πιστῶς καὶ δοξάζοντας, καὶ σαῖς πρεσβείαις, κινδύνων αὐτοὺς λυτρούμενος.

Λυτρούμενος ὡς ὥφθης πρότερον Σπυρίδων, τοὺς ἐν Κερκύρα πιστῶς σοι προστρέξαντας· οὕτω καὶ νῦν πάσης ρῦσαι με περιστασίας.

Θεοτοκίον.

Μαρία σωτηρίας λιμένα σε εἰδότες, τῇ Παναχράντῳ σου σκέπῃ προστρέχουμεν, καὶ ἐκ τῶν νόσων ρυσθῆναι σὲ ἰκετεύομεν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις Τριμυθοῦντος ἡ καλλονῆ, χαίροις ἀσθενούντων καὶ πασχόντων ὁ ἱατρός, χαίροις τῶν Πατέρων ὠράισμα καὶ κλέος, τρισόλβιε Σπυρίδων, σὲ μεγαλύνουμεν.

Πρέσβευε Σπυρίδων Θαυματουργέ, ὑπὲρ Ὁρθοδόξων καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ· ὅπως τῶν πταισμάτων τὴν λύτρωσιν λαβόντες, παρὰ Θεοῦ, σὲ πάντες πόθῳ γεραίρομεν.

Δέησιν προσάγαγε τῷ Θεῷ, Σπυρίδων Παμμάρκα, ὑπὲρ δούλων τῶν σῶν, Σοφέ, τῶν τυραννουμένων ὑπὸ παντοίων νόσων, θλίψεων καὶ κινδύνων, καὶ τούτους λύτρωσαι.

Σπυρίδων τὰ ὄμματα τῆς ἐμῆς, ψυχῆς τυφλωθέντα, ἁμαρτήμασι χαλεποῖς, φώτισον λιταῖς σου, φωτὶ θεογνωσίας, καὶ ρῦσαι με τῶν Ἄδου πικρῶν κολάσεων.

καὶ Θεοτοκίον Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Α'.

Τῆς Συνόδου τῆς πρώτης ἀνεδείχθης ὑπέρμαχος, καὶ θαυματουργῷ μόνῳ λόγῳ ποταμοὺς ἀνεχαίτισας, Σπυρίδων Μακάριε Σοφέ· ὅθεν νεκρᾷ σὺ ἐν τάφῳ προσφωνεῖς, καὶ ὅφιν εἰς χρυσοῦν μετέβαλες· καὶ ἐν τῷ μέλπειν τὰς ἁγίας σου εὐχὰς, Ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι, Ἱερώτατε. Δόξα τῷ σὲ

δοξάσαντι· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, προσκυνοῦντες τὴν ἁγίαν Εἰκόνα φέλλομεν τὸ παρὸν
Προσδόμιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Σκεῦος ἀπετέλεσας σαυτὸν, Πνεύματος Ἁγίου τρισμακάρο, καθάρας σου τὴν ψυχὴν, κρίσμα θεῖον ἔλαβες Ἀρχιερεὺς γεγυμνῶς, καὶ προστάτης θερμότητος λαοῦ Ὁδοδόξου, τοῦ ἐγκαυχομένου σου τῇ παναγία Σοφίᾳ· ὅθεν ὦ Σπυρίδων θεόφρον, εὐχου τῷ Θεῷ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν τιμῶντων καὶ εὐφημούντων σε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ.

ΥΠΟ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὰ τραπάρτιον Ἦχος Δ'.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ. . .

ΤΟΥΣ τῇ Εἰκόνι σου τῇ θεῇ πεσόντας, καὶ τὴν ἀντιληφὴν τὴν σὴν αἰτουμένους, ὡς συμπαθὲς ἐλέησον Παμμακάρο αὐτοὺς, νέμε τούτοις ἅπασιν τὰ σωτήρια πάντα, χαίροντας ἀπόλυσον, τῇ τῆς χρείας πληρώσει, μὴ ἀποστρέψῃς Ἀγίε κενούς, τοὺς προσφυγόντας εἰς σὲ Ἐλευθέριε.

Δόξα. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν Ἀθανασίου τοῦ Παρίου.

Οὐ σιωπήσομεν. . .

ὥδῃ Α'. Ἦχος πλ. Β'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Ὡς παρῆρσιαν μεγάλῃν πρὸς τὸν Θεόν, κεκτημένον ἔρχομαι, σὲ θεόφρον δυσωπεῖν, εὐμενῶς προσδέχου τὰς λιτὰς, ἃς προσάγειν, σοὶ τολμῶ ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Ἱεραρχίας ἐκλάμψας ταῖς ἀρεταῖς, Ἱεράρχης γέγονας Ἐλευθέριε λαμπρὸς, ἀνυφέρων Μάκαρ πρὸς Θεόν, τὰς δεήσεις τῶν ἱστών, ἃς καὶ νῦν ἀναγε.

Υπ' Ἀνικητὸν τὸ κρίσμα ἀναλαβὼν, Ἱερεὺς ἐνδέδειξαι ἀξιόθεος Σοφὲ, καὶ μεσίτης ἔνθεος ὁμοῦ, μεσιτεύων τῷ Θεῷ ὑπὲρ τοῦ πλάσματος. Θεοτοκίον.

Φαεινοτάταις ἀκτίσι πᾶσαν τὴν γῆν, ὁ ἐκλάμψας Ἥλιος ἐξ ἁγίας σου γαστρὸς, καταυγάζει Δέσποινα δι' ὧν, φωτισθέντες σὲ Θεοῦ Μητέρα σέδομεν.

ὥδῃ Γ'. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς Σὺ.

Ὅ πάντα βλέπων ὡς Θεός, σὲ ἀνάγει εἰς ὕψος, τῆς λυχνίας τῆς θείας, οἷα φῶς τῶν ἀρετῶν, καὶ γέγονας ὁδηγός, τῶν ἐν σκότει, Μάκαρ Ἐλευθέριε.

Χριστὸν δὲ ἔσχατος βραβεύτην, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, ἐναθλῶν τῆς βασάνοις, αὐτὸν αἰτῆσαι καὶ νῦν, ἐπήρειας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ πταισμάτων λύσιν μοι δωρήσασθαι.

Ὅ κλῆσιν ἔχων ἐκ Θεοῦ, ἐλευθέραν τρισμακάρο, ἐλευθέρωσον ὄντας, ἐν ταῖς πέδαις τῶν δεινῶν, καὶ δίδου πᾶσιν εὐρεῖν τούτων λύσιν, Ἀγίε δεόμεθα. Θεοτοκίον.

Ἰδού σε πᾶσι γενεαὶ μακαρίζουσι πίστει, τὴν τὸν Ἀχρονον Λόγον, ἐν σώματι χρονικῶς, τεκοῦσαν ὑπερφυῶς, καὶ Παρθένον κάλιν διαμείναςαν.

ὥδῃ Δ'. Χριστός μου δύνάμις.

Τὴν σὴν ἀντιληφὴν, αἰτεῖ ὁ δούλός σου, τὴν σὴν γνοὺς παρῆρσιαν πρὸς τὸν Θεόν. Μέλπει δὲ καὶ κράζοι σοι, μετὰ θερμότητος πολλῆς, Πάτερ σῶσον Ἐλευθέριε.

Τὸ πῦρ τὸ ἔνοικον, τὸ πῦρ τὸ ἔνυλον, τὸ τῆς θείας ἀγάπης ἐν σοὶ νικά, τοῦτο τὸ ὁμόδουλον, αὐτὸ ὑπάναψον καὶ μοι πρὸς τὸν Κτίστην Ἐλευθέριε.

Χρησὴν ὁ δούλος σου, ἐλπίδα ἔσχηκε, σῆς τυχεῖν βοηθείας ὦν ἐν δεινοῖς. Ὅθεν καὶ προσέδραμεν, εἰς τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, Ἐλευθέριε Πανόλβιε. Θεοτοκίον.

Μαρία Πάναγγε, παθὼν τὴν σύγχισιν, τῆς ἐμῆς διανοίας καὶ πειρασμῶν, ζάλην διασκέδασον, τῆς ἀπαθείας τὴν πηγὴν ὡς τεκοῦσα Μητροπάρθενε.

ὦδὴ Ε'. Τῷ Θεῷ φέγγει σου.

Κατὰ ἀνθρώπων σὺ φλογερῶν, ὅλος ἐκτανθεὶς ὑπὲρ Χριστοῦ, φλόγας κατὰσβεσον θλίψεων· τῆς δὲ θείας δρόσου τυχεῖν, ἐξαίτει θερμῶς, τοὺς σὲ προσκαλουμένους ὦ Ἐλευθέριε.

Πολλῶν ἐν βίῳ τῶν ἀλγεινῶν, καὶ τῶν δυσχερῶν ἀπαλλαγὴν, τῷ σῷ ἰκέτῃ καταπεμψον· σὲ γὰρ ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, προστάτην θερμόν, αἰτεῖται σου τὴν χάριν τὴν ἀκαταίσχυτον.

Τρωθεὶς τῷ ἔρωτι τοῦ Χριστοῦ, τὰς ποικιλοτρόπους σοὶ ποινὰς, ὅλως οὐκ ἔπτηξας κράτιζε, εἰδὼς τοῦτον Λόγον Θεοῦ, καὶ ὄντως Θεόν, ὃν πρέσβευε Παμμακάρο ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Θεοτοκίον.

Υποφωνοῦσι Προφητικαί, ῥήσεις Παναγία, διὰ πλειόνων συμβόλων τὸν τόκον σου, ὦν νῦν τὰς ἐκβάσεις ἡμεῖς θεώμενοι, κυρίως Θεοτόκον σὲ καταγγέλλομεν.

ὦδὴ ΣΤ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἰδού σοι παρίσταται, ὁ σὸς δούλος ταπεινῶς, τῶν ἀναγκῶν αἰτούμενος, τῇ Εἰκόνι σου πίστει νῦν προσδραμὼν, τὴν λύσιν καὶ ἀνεσιν, ταῖς πρεσβείαις σοὶ Μάκαρ Ἐλευθέριε.

Υἱὸς ὡς γενόμενος, ἐξ ὠδίνων γυναικὸς, τῶν τικτουςῶν προϊστάσαι, καὶ παρέχεις ῥαστώνην τῶν ὁδυνῶν, βοῶσαις σοὶ πρόφθασον, καὶ κινδύνων ἐσχάτων ἐλευθέρωσον.

Θαυμάτων ἡ σύμπασα, γέμει ἐνδοξε τῶν σῶν, σὲ γὰρ Θεὸς ἐδόξασε, Μαρτυρίου τῶν ἀθλῶν σου τῶν φορικτῶν. Διό με ἀπάλλαξον τοῦ παρόντος κινδύνου πάνυ δέομαι. Θεοτοκίον.

Σαρκὸς πηλικότητι, ἐνώθεις ὁ ἐκ Πατρὸς, μονογενὴς ἐν μήτρᾳ σου, εἰς ἐκ δύο προήλθε δίχα φθορᾶς, τηρήσας ἀλώδητον, τὴν σεμνὴν Παρθενίαν σου Πανύμνητε.

Εἶτα εἰς Ἦχον Πλ. Δ'. Παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Ἐλευθέριε Μάκαρ, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε καὶ προσρέχοντας, τῇ σκέπῃ σου τῇ θερμῇ καὶ ἀγίᾳ. καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Ἰατρὸν καὶ βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις, τὸν λυτρωτὴν τε καὶ σωτῆρα τοῦ Κόσμου, αὐτὸν τῶν ὅλων Κύριον ἰκέτευε, ἀπασιδωρῆσθαι, τὰ αἰτήματα ὅσα, πρόσφορα τυγχάνουσι, καὶ σωτήρια μόνα, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν ἐξαιτοῦ, τοῖς σὲ τιμῶσι κλεινὴ Ἐλευθέριε.

καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον

Δίχαιος ὡ φοινῖξ ἀνθήσει. . . κτλ.

Στίχος, Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. . . κτλ. (Ζήτηι Ἀπριλίου 23).

Δόξα Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. . .

Τὸ παρὸν παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Ἦχος Πλ. Β'. Ὁλην ἀποθέμενοι. . .

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἔνθα ἡ Πανάγιος Εἰκὼν τεθησαύριται τοῦ Τρισμακάρος· ὃ τερπνοῖς ἁμασι, καὶ φαῖδραῖς λαμπᾶσι, λιτανεύοντες βοηθώμεν. Σὺ Ἐλευθέριε, πρόφθασον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ κλύδωνος ἐξάρ-

πασον, καὶ τῆς καταγίδος τῶν θλίψεων, ἵνα τὴν ἐριννὴν σου πανήγυριν δοξάζωμεν πιστῶς, καὶ τὴν Εἰκόνα σεδόμεθα, ἰάσεις ἐκδύζουσιν.

Τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου. κτλ.

ὥδὴ Ζ'. Δροσδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Δροσδόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις παισίν. Ὁ Χριστὸς δὲ πυρπολοῦσαν ἔσβεσε τὴν σὴν, καὶ Ἐπαρχον ἔπεισε βοᾶν, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οδυρόμενος ὁ Τύραννος οὐκ ἔφριξε, σὲ σώζοντα τὸν Θεὸν ὁρῶν. Γοητείας δὲ τὰ θαύματα λέγων τοῦ Θεοῦ, ἀνάξιος ὤφθη τοῦ βοᾶν, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν τεκοῦσάν σε ἀπέκτεινεν Τύραννος, προπλακεῖσαν Μακαρ ἐπὶ σοί. Οὐράνιους γοῦν νῦν θλάμους ἔχοντες ὁμοῦ, φωτίσατε πάντας τοῦ βοᾶν, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Γενεῶν ἀπὸ πασῶν σε ἐξελέξατο Παλάτιον ἀμόλυντον, ὁσικήσας σου τὴν γαστέρα Κόρη Βασιλεὺς, ὧ νῦν μελωδοῦμεν εὐσεβῶς, Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

ὥδὴ Η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Ανυψῶν, Ἱεράρχα, Πιστῶν τὸ φρόνημα, ἐταπείνωσας θάρσος, καὶ καταβέβληκας τῶν εἰς τὸν Θεὸν ἀσεβούντων, κρυγάζων σὺ, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅσπερ σὲ δεδεμένον Ἄγγελος ἔλυσε, καὶ θηρίων ἀγρίων στόματα ἔφραξεν· οὕτω νῦν ἡμῶν πέδας πάσας διάλυσον, τῶν ὑπερυψούντων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Αὐλῶνος Ποιμένα ἡ χάρις ἔχρισε, καὶ φωστῆρα τοῦ Κόσμου, πάντες σὲ ἔγνωμεν· φώτισον καὶ νῦν ἡμᾶς Πάτερ, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ζωοδότῃν τεκοῦσα Θεὸν καὶ Κύριον, τοῦ θανάτου τὴν ῥύμην

τὴν ἀκαταίσχυντον, ἔστησας Ἀγνὴ ταύτην ἀπονεκρώσασα. Ὁθεν αὐτὸν ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὥδὴ Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Θεὸν ἀνθρώποις μαθεῖν ἐκήρυξας, τοῖς πρὶν ποτὲ ἀφύχοις τὴν λατρείαν προσάγουσιν. Ἀλλὰ σὺ μετάνοιαν διδάξεις καὶ νῦν, πάθῃσι δουλωθεντας καὶ ἀπαλλάξαις, πάντας τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ὦ Ἐλευθέριε.

Πυρὸς, λομποῦ τε καὶ πάσης μάστιγος, πάντας Πιστοὺς θερμῶς σοῦ δεομένους ἀπάλλαξον· τοῖς γὰρ σοὶ προσφεύγουσι θερμῶς οἰκτιρμοῖς, λύεις τὰ τῆς ἀνάγκης ἐπικαμπτόμενος, οἷα τοῦ Δεσπότης μιμητῆς καὶ δοῦλος γνήσιος.

Ἰσχύς μοι γένοιτο καὶ κραταίωμα, κατὰ παθῶν ἀγρίων τὴν ψυχὴν σπαραττόντων μοι· ἰσχύς γὰρ ἐξέλιπε φεῦ ἢ ἐν ἐμοί· ταύτην ἀντμισθίαν ἐμοὶ δωρούμενος, ὑπὲρ τοῦ παρόντος εὐτελοῦς σοὶ μελωδήματος.

Θεοτοκίον.

Ὅς σὺ οὐδέποτε καχαρίτῳται, ἐκ γενεῶν ἀρχαίων, Θεομητορ Πανάχραντε. Σὺ γὰρ μόνῃ τὴν πασῶν ἀσύγκριτον, ἔσχες ἀγιωσύνην, καὶ καθαρότητα. Ὅθεν ὑπεδέξω τὸν Θεὸν ἐν σοὶ σαρκούμενον.

Ἀξιὸν ἔστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Εἶτα εἰς ἤχον Πλ. Δ'.

Δεῦρο ἐλευθέριε Ἀθλητὰ, τὸν ὕμνον προσδέχου ἱλαρῶς τε καὶ εὐμενῶς, ψυχῆς μὲν ἀνάγνου, καὶ γλώσσης ἀναξίας, ἐν πίστει δὲ καὶ πόθῳ σοὶ προσαγόμενον.

Σὲ τὸν ἐπαξίως στέφη διπλᾶ, κατηγλαϊσμένοι, Ἐλευθέριε δυσωπῶ, τῆς Ἱεραρχίας, καὶ τῷ τοῦ Μαρτυρίου, παθῶν με πολυτρόπων δεῖξον ἐλεύθερον.

Χριστοῦ Ἱερομάρτυς θεόθεν σχῶν, δῶρον τεθλιμμένων, φερωνύμως ἐλευθεροῦν, ἀπάλλαξον δήμε, θλίψεων δέομαί σου, μελλόντων δούς ἰσχύν μοι, τῶν νῦν ἀνέχεσθαι.

Τὸ παρὸν παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Πᾶσαι αἱ ἐπίτεκες εὐλαβῶς, ψυχῇ τεθλιμμένη, σοὶ κραυγάζουσιν Ἀθλητὰ, δώρησαι εὐτοκίαν ἡμῖν, ἐγκυμονούσαις, καὶ ἐλευθερίαν, ὧς Ἐλευθέριε.

Καὶ τὸ, **Π**ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Πλ. Α'.

Ιερέων ποδῆρει κατακοσμούμενος καὶ αἱμάτων τοῖς ρείθροις ἐπισταζόμενος, τῷ Δεσπότη σου Χριστῷ Μάκαρ ἀνέδραμες, Ἐλευθέριε σοφὲ, καθαίρετα τοῦ Σατᾶν. Διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμῶντων τὴν μακαρίαν σου Ἀθλήσιν.

ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Εν τῇ Ἀπολύσει, καὶ τῇ προσκυνήσει τῆς ἁγίας Εἰκόνης, ψάλλομεν τὸ παρὸν

Ὑπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν...

Υμνοῖς καὶ ᾠδαῖς Πνευματικαῖς, θεῖε Ἐλευθέριε Μάρτυς ἀξιοθαύματε, Μνήμην τὴν ἐτήσιον τῆς σῆς ἀθλήσεως, οἱ ὁμῶν μοι ἅμα δὲ σὺν τοῖς Πιστοῖς πᾶσι, πάντοτε ποιούμεθα κατασπαζόμενοι, πόθῳ τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, βρούσαν ἰάσεις, παντοίας πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προστρέχουσιν.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὸν Ἅγιον καὶ ἑνδοξὸν Ἀποστόλον τοῦ Χριστοῦ,
Πρωτομάρτυρα καὶ Ἀρχidiaκόνον

ΣΤΕΦΑΝΟΝ.

ὑπο τοῦ Ἀργυροῦπολεως Σεραφεῖμ.

Μετά τὸν, Εὐλογητόν. τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τὸν Πρωτομάρτυρα Χριστοῦ, δεῦτε πάντες, οἱ συνεχόμενοι

δειναῖς ἀσθενείαις, ἀνευφημοῦνες κράζομεν ἐκ βάθους ψυχῆς Στέφανε Ἀπόστολε Ἀρχηγέ Διακόνων, πάσης ἡμᾶς λύτρωσαι θλίψεώς τε καὶ νόσου, σαῖς πανιέροις καὶ θερμαῖς λιταῖς, τοὺς μετὰ πόθου θεῖε εὐφημοῦντάς σε.

Δύξα καὶ τῶν Θεοτοκίων **Οὐ** σιωπήσομεν.

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὥδῃ Α'. ἦχος Πλ. δ'. Ὑγράν διοδεύσας.

Φρόνημα τὸ πρᾶον καὶ ἱλαρὸν, φέρων τοῦ Σωτῆρος, Πρωτομάρτυς, ὁ θαυμαστός, εἴληφεν ἀθλήσεως τὸ στέφος, λίθων βαλὰς ὑποστάς ἱλαρότητι.

Στέφανε Μακάριε, ὡς τὸ πρὶν, τοὺς λιθάζοντάς σε συνεχώρησας Ἀθλητῇ, οὕτω τῷ σῷ δούλῳ τῶν πταισμάτων, λιταῖς σου θείαις τὴν λύσιν μοι δώρησαι.

Ως ἐκλήθης, Στέφανε, ἀληθῶς πρὸς ἐπικουρίαν Ἀποστόλων τοῦ Ἰησοῦ, οὕτω τὴν θερμὴν σου προστασίαν, τῷ ταπεινῷ σου οἰκέτῃ χορήγησον. Θεοτοκίον.

Σοὺ κενούται, Ἀχραντε, τῇ γαστρὶ, Θεὸς ὁ τοὺς κόλπους μὴ κενώσας τοὺς Πατρικούς. Τοῦτον οὖν δυσώπει σωτηρίας, καταξιῶσαι τοὺς πίστει τιμῶντάς σε.

ὥδῃ Γ'. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα

Παρθένος ὑπῆρξας σὺ, καὶ τοῦ Σωτῆρος πιστὸς Διάκονος διὸ καὶ ἐμὲ, Στέφανε Παμμάκαρ, παρθενεύειν ἐνίσχυσον.

Πέπτωκα ὁ δειλὸς εἰς ἀμαρτίας ἐσχάτην χάριδυν διὸ πρὸς σέ, Στέφανε, ῥυσθῆναι, καταφεύγω δεόμενος.

Φώτισον, ὦ Στέφανε, τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν σοῦ δέομαι, θείῳ φωτὶ, καὶ Παθῶν τὸν ζόφον σαῖς πρεσβείαις ἀπέλχσον. Θεοτοκίον.

Εφερες Παννύμνητε, τὸν ἀγεώργητον ἄσταχυν, ἐν σῇ γαστρὶ, τρέφοντα καρδίας, τῶν πιστῶς ἀνυμνούντων σε.

ὥδῃ Δ'. Εἰσακήλσα Κύριε...

Ως ἐδείχθης ὁ πρόβολος, Μάκαρ, τῆς ἀθλήσεως, κτείνας Τύραννον, οὕτω, Στέφανε, πολέμησον, τὰ δεινά μου πάθη ἰκετεύω σε.

Ως ἀστὴρ λαμπρὸς, Στέφανε, τῇ Χριστοῦ Γεννήσει σὺ συν-εξέλαμψας τὴν ψυχὴν μου οὖν τοῖς πταίσμασι, σκοτισθεῖσαν, Μάκαρ, φωταγώγησον.

Ως Ἑβραίων ἡμαύρωσας, πᾶσαν τὴν δυσσέδειαν, Μάκαρ Στέφανε, οὕτω δέομαι τὴν ἔφοδον τῶν αἰρετιζόντων καταπραΰ-
νον. Θεοτοκίον.

Ρῦσαι, Κόρη Πανάσπιλε, ἡ ἀνερμηνεύτως Θεὸν κυήσασα, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, νόσων καὶ κινδύνων τὸν οἰκέτην σου.

ὥδῃ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Πράξεως, Χριστέ, μαιφόνου ἡμᾶς φύλαττε ἀμετόχους, καὶ ἀξιώσον, τῆς κληρουχίας τοῦ Πρωτάθλου τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Σωτῆρι, Μάκαρ Στέφανε, νόσων καὶ κινδύνων ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, ἀπαλλαγῆναι ὁσημέραι δεομένους σου.

Πρώταθλε Χριστοῦ, ὡς ἡγίαςας τὰ πέρατα, αἵμασιν ἀγίοις σου, οὕτω δέομαι, τοὺς σὲ τιμῶντας ταῖς πρεσβείαις σου ἀγιάσον.
Θεοτοκίον.

Αχραντε Ἀγνή, παρθενίας τὸ κειμήλιον, οὔσα, πάντας ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς σὲ τιμῶντας παρθενεύειν ἐνδυνάμωσον.

ὥδῃ ΣΤ'. Ἀβυσσος ἀμαρτιῶν.

Πρᾶον, Μάκαρ, τὸν Κριτὴν καὶ εὐίλατον γενέσθαι δυσώπει. ἐν τῇ μελλούσῃ Κρίσει, ἱλαρῶ τε τὸ βλέμματι, ἐπιδεῖν καὶ ἐπ' ἐμέ, ὅταν θελήσῃ μου ἐρευνῆσαι, λόγους καὶ πράξεις καὶ ἐννοίας τε.

Φῶς δεχθεῖς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ σοφία κοσμηθεῖς Οὐρανία, πάντας ἡμᾶς δυσώπει, ἱλαρώτατε Στέφανε, εἰρηνεύειν καὶ δεινῶν

νόσων ῥυσθῆναι τοὺς σὲ τιμῶντας, καὶ φωτισθῆναι τὴν διάνοιαν.

Νέφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ ὁμίχλῃ συσχεθεῖς τῶν πταισμάτων, καὶ τῶν παθῶν τῷ ζόφῳ καλυφθεῖς τὴν διάνοιαν, πράξεις ὅπως μογθηρὰς ἤδη ἐτέλεσα· ἀλλ' ὦ Μάκαρ Στέφανε, ῥῦσαί με πρεσβείαις σου.
Θεοτοκίον.

Φρίττων ὁ δειλαιοὶς ἐγὼ τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν, καὶ δεδοικώς τὴν κρίσιν τοῦ Κριτοῦ τὴν ἀδέκασον, ἐπὶ σοὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων, Παρθένε, σῶσόν με σῶσον, κράζω, εὐσπλαγχνε.

Διάσωζε ταῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου, Πρωτομάρτυς, ἀπὸ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων, τοὺς γεραίροντας τὴν ἀ-
γίαν σου Μνήμην.

καὶ Θεοτοκίον. "Αχραντε.

Ο Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἴτα τὸ Κοντάκιον. ἤχος Β'.

Απόστολε Χριστοῦ, Ἀρχηγέ Διακόνων, Πρωτομάρτυς σοφὲ, τῶν Μαρτύρων τὸ βᾶθρον, ὁ Κόσμου τὰ πέρατα ἀγίαςας σοῖς αἵμασι, καὶ τοῖς θαύμασι ψυχὰς ἀνθρώπων φωτίσας, ῥῦσαι παντοδαπῶν κακώσεων, τοὺς τιμῶντάς σε, Πανεύφημε Στέφανε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Πρόκείμενον Ἦχος Δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ.

Στίχος. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παρβολὴν ταύτην· ἀνθρώπος τις ἦν οἰκοδεσπότης. . . κτλ.

(Ζῆτει Κυριακῇ II'. Ματθαίου).

Δόξα Ἦχος β'.

Πρωτομάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Στέφανε θεῖε, πρέσβευε αὐτῷ ἐλεῆσαι τοὺς τὴν σὴν, ἐνδόξον Μνήμην γεραίροντας.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς τῶν Ὀρθοδόξων, πρέσβευε Χριστῷ, ἀπαλλάξαι τῶν παθῶν, τοὺς εἰς σὲ πίστει προστρέχοντας.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμ.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τὸν βίον μου ἅπαντα, ῥαθύμως ὅλως διάγων, τῷ τέρματι ἔφθασα αὐτοῦ, ὅλως ἄχαρπος ὁ κατάκριτος, τῶν κακῶν πράξεων ἐπιφέρων μόνον, νῦν φορτία τὰ δυσβάστακτα, ἃ, Ὑπεράγαθε, τῷ θεῷ ἐλέει σου καταμέρισον, βραβεύων μοι κατάνυξιν καὶ ἐπίστροφὴν τὴν σωτήριον, θείαις τοῦ Πρωτάθλου, λιταῖς ταῖς εὐπροσδέκτοις ὁ Θεός, ὃν εἰς πρεσβείαν προβάλλομαι, σὺν τῇ Κυ-
ησάσῃ σε.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου κτλ.

ὥδῃ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

ΟἰκτεIRON, Πρώταθλε, σὸν δοῦλον, ὁ Θεὸν τὸν Χριστὸν ἀνα-
κηρύξας· καὶ τῷ θεῷ φωτὶ λαμπρύνας τὴν ψυχὴν μου, τῆς σκο-
τοδίνης ῥύσάι με, τῶν παθῶν σαῖς ἰκεσίαις

Ῥῦσαι, ὦ Στέφανε Παμμάκαρ, συνεχόμενόν με πάσαις κα-
χουχαῖς, καὶ δειναῖς συμφοραῖς, καὶ πάθεσι κινδύνων, ταῖς πρὸς
Θεὸν τὸν εὐσπλαγχτὸν εὐπροσδέκτοις σου πρεσβείαις.

Παῦσον, ὦ Πρώταθλε τὰς νόσους, τυραννύσας δεινῶς τὸν
σὸν οἰκέτην, καὶ μετάβαλε νῦν δεινότητά τὴν τούτων, εἰς εὐ-
φροσύνην ἀληκτον, ταῖς θερμαῖς σου ἰκεσίαις. Θεοτοκίον.

Ἐπαινον γλώσσης ἐξ ἀνάγκου, τῇ Πανάγνῳ σοι προσφέρω,
Θεοτόκε, ἐναγῶν λογισμῶν ῥυσθῆναι δυσωπῶν σε, καὶ μολυσμοῦ
τοῦ σώματος, ὃ ἀμόλυντε Κυρία.

ὥδῃ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Ἐκδαπανῶν ἐν φρικτῇ ἀμελείᾳ, τὸν ἐμὸν, ὦ Στέφανε, βίον,
τῇ σῇ καταφεύγῳ ἐνθέρμῳ προστασίᾳ.

Τοὺς ὀφθαλμούς μου ὀμβροτόκους νεφέλας, δεῖξον Στέφανε,
πρεσβείαις σου θείαις, ὅπως νετίξω ψυχὴν μου τὴν αὐχμῶδη.

Ἡμαρτηκὼς ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, σοὶ προσέρχομαι, ὦ
Στέφανε, σῶσον, ταῖς σεπταῖς λιταῖς σου, ἵνα σε μκαρίζω.

Θεοτοκίον.

Ἰλεον, Κόρη, ὃν ἐν ἀγκάλαις βαστάξεις, σὺ ἀπέργασαι ἐμοὶ
τῷ ἀθλίῳ, καὶ τοῦτον δυσώπει ῥυσθῆναι με πταισμάτων.

ὥδῃ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Στέφανε τρισμάκαρ Οὐρανοπολίτα, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δού-
λων ἰκέτευε, ὅπως ῥυσθῶμεν κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Σὺ τῷ Ουρανίῳ θρόνῳ τοῦ Σωτῆρος, ὡς παριστάμενος, Στέ-
φανε Πρώταθλε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, λιταῖς σου αἰεὶ περισώζε.

Προσάγων τῷ Κυρίῳ ὕμνον, ἐκδυσώπει ὑπὲρ οἰκέτου τοῦ
σοῦ, Μάκαρ Στέφανε, ὅπως τῆς δόξης τῆς θείας μέτοχος γέ-
νωμαι. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, σὲ ὑμνολογοῦμεν, ὅτι παντοίων κινδύνων
λυτροῦσαι ἡμᾶς, ταῖς μητρικαῖς πρὸς τὸν Τόκον τὸν σὸν πρε-
σβείαις σου.

Τὸ ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια

Πρέσβευε, ὦ Πρώταθλε, τῷ Χριστῷ, ὑπὲρ τῶν τιμῶντων
τὴν ἀγίαν σου ἐορτήν· ὅπως τῶν κινδύνων ἀπαλλαγῆς τυχόν-
τες, ἅπαντές σε ἐν πόθῳ αἰεὶ γεραίρομεν.

Στέφανε Ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, Πρῶτος Διακόνων ἀνε-
δείχθης, καὶ Ἀθλητῶν, ἡ δόξα καὶ βάθρον, καὶ δικαίων ἀκρό-
της· διὸ τοὺς σὲ τιμῶντας σῶζε πρεσβείαις σου.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπᾶριον, ἦχος, Δ.

Βασιλείον διάδημα ἐστέφθης... κτλ. (Ζῆτει Δεκεμβρ 27).

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, ποσικυνοῦντες τὴν ἀγίαν Εἰκόνα ψάλλομεν τὸ παρὸν
Προσόμοιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Ῥῦσαι τοῦ ἀσθέστου με πυρὸς, σκότους ἐξωτέρου καὶ ἄλλων
δεινῶν καὶ θλίψεων. πάσης ἀσθενείας τε, πάσης κακώσεως, ἰκε-

τεύω σε Στέφανε, καὶ τάξον μερίδι τὸν αὐτοκατάκριτον τοῖς πα-
ραπτώμασι, Μάκαρ, τῶν Ἀγίων λιταῖς σου, ἔνθα Ἀσωμάτων
αἱ Τάξεις, ἔνθα ἡ χαρὰ ἐστὶν αἰώνιος.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΙΜΙΟΝ ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ.

ΥΠΟ ΤΙΝΟΣ ΕΥΣΕΒΟΥΣ· ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥ
ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ
τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'. Ὑπὸ τοῦ Ἀρ. Σερ.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ὁ τοῦ Κυρίου μεγαλόνυμος κήρυξ καὶ Ἀποστόλων ἡ κρη-
πίς Ἰωάννη, θεομιμήτως πάριδε Πανάγιε, ἅπαντα τὰ πταίσμα-
τα τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου· ῥῦσαι ἐκ παντοίων με καὶ ποικίλων
κινδύνων καὶ τὸν κοινὸν ἰλέωσαι Θεὸν, ἵνα ἐν κρίσει παράσχῃ
μοι ἄφεσιν.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν....

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ κανὼν.

ὦδὴ Α'. Ἦχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Δεινῶς με χειμάζουσι λογισμοί, πρὸς σέ καταφεύγω, σω-
τηρίαν ἐπιζητῶν, Προφῆτα καὶ Πρόδρομε Κυρίου, ἐκ πάσης νό-
σου καὶ βλάβης με λύτρωσαι.

Παθῶν με ταράττουσι προσβολαί, πολλῆς ἀθυμίας ἐμπι-
πλώσαι μου τὴν ψυχὴν, εἰρήνευσον, Μάκαρ, ταῖς πρεσβείαις,
ταῖς πρὸς Θεόν σου, Προφῆτα καὶ σῶσόν με.

Τὸν γῆς καὶ θαλάσσης καὶ Οὐρανοῦ, Ποιητὴν ἀπάντων ἀα-

ράτων καὶ ὁρατῶν, ὡς αὐτὸν βαπτίσας ἐκδυσώπει, ἐκ πάσης νό-
σου καὶ βλάβης ῥυθθῆναί με.

Θεοτοκίον.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς θείας καὶ προ-
νοίας τῆς παρὰ σοῦ, ἀξιώσον μόνη, Θεομῆτορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγα-
θοῦ τε λοχεύτρια.

ὦδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Προστασίαν καὶ σκέπην τὴν σὴν αἰεὶ δίδου μοι, ἐπικαλουμέ-
νω, Προφῆτα, σύ με κυβέρνησον, ταῖς ἱκεσίαις σου, τὸν ἀσφαλῆ
πρὸς λιμένα, καὶ δεσμῶν με λύτρωσαι τοῦ πολεμήτορος.

Ἰκετεύω, Προφῆτα, τὸν ψυχικὸν τάραχον, καὶ τὰς προσβολὰς
τῶν δεινῶν νόσων πάντοτε, ἐπερχομένας μοι, ἐξ ἐμοῦ, Πρόδρο-
με, τάχυν, μακρὰν ἀποδίωξον ταῖς ἱκεσίαις σου.

Χαλεπαῖς ἀμαρτίαις καὶ νοσηροῖς πάθεσι περικλυζομένω,
Προφῆτα, σύ με βοήθησον, ὑπὸ τὴν σκέπην σου ὀλοτελῶς προσ-
φυγόντι, καὶ θερμῶς κραυγάζοντι, σῶσόν με Πρόδρομε.

Θεοτοκίον.

Εὐεργέτην τεκοῦσα τὸν τῶν καλῶν αἰτίων, τῆς εὐεργεσίας
τὸν πλοῦτον πᾶσιν ἀνάβλυσον· πάντα γὰρ δύνασαι ὡς δυνατόν
ἐν ἰσχύϊ τὸν Χριστὸν κύησας μόνη Πανάχραντε.

ὦδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τὸν παθῶν μου τὸν τάραχον, ὁ τὸν εἰρηνάρχην βαπτίσας Κύ-
ριον, ταῖς πρεσβείαις σου κατεύνασον, καὶ εἰς γῆν πράεων με ἐ-
νόρημσον.

Εὐσπλαγγνίας τὸ πέλαγος, ὁ ἀνυποστόλως κηρύξας ἅπασιν,
καθικέτευσέ σου δέομαι, τῶν βασάνων ὅπως λυτρωθεῖν με.

Απολαύοντες, Πρόδρομε, τῶν σῶν δωρημάτων σοι χαριστή-
ριον, ἀναμέλομεν ἐφύμνιον, οἱ τῆς σῆς τρυφῶντες ἀντιλήψεως.

Θεοτοκίον.

Οἱ ἐλπίδα καὶ στήρηγμα, καὶ τῆς σωτηρίας τεῖχος ἀκράδα-
τον, κεκτημένοι σε, Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης ἐκλυτρώμεθα

ὥδῃ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Πλήρωσον ἡμῶν τὰς αἰτήσεις τῶν τιμῶντων σε ὁ τοῦ ἀδύτου τὴν ὑψηλίον, φωτὸς πληρώσας τῷ κηρύγματί σου, Πρόδρομε.

Λύτρωσον ἡμᾶς ἐκ κινδύνων Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, ὁ αἰωνίαν κηρύξας λύτρωσιν, καὶ τὴν εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Λῦσον τῶν δεινῶν νοσημάτων τὴν ἀσθένειαν τῶν πρεσβεῶν τῶν σῶν τῇ θερμότητι, ὁ τὸν Σωτῆρα βαπτίσει φανείς ἐπάξιος. Θεοτοκίον.

Ιασαι Ἀγνή, τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σου ἀξιώσασα, καὶ τὴν ὑγίαν ταῖς πρεσβεαῖς σου παράσχου μοι.

ὥδῃ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ἐξάρπασον, ἀφθαρσίαν μοι διδούς ἀπολαύειν, ἐκ πειρασμῶν καὶ κινδύνων παντοίων, καὶ ἐξ ἐφόδου πῶν νόσων ἐξαίρων με· δεήσεσι σαῖς, Βαπτιστὰ, ἐν Κυρίῳ, καὶ σῴσόν με δέομαι.

Προστάτην σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καὶ θερμὸν ἐν περιστάσεσι πρέσβυν, καὶ πειρασμῶν διαλύοντα νέφος, καὶ πᾶσαν νόσον καὶ βλάβην ἐλαύνοντα· καὶ δέομαι ὁ δυσμενὴς ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ρυσθῆναί με.

Εν λάκκῳ ἀμαρτιῶν ἐμπέπτωκα, καὶ αὐτοῦ ἀνδραμεῖν οὐκ ἰσχύω· ἀλλ' ὁ Θεὸς τὸν ἐκ λάκκου λεόντων, βαπτίσας, πάλαι προφήτην ρυσάμενον, λιτάνευε ἵν' ἐξ αὐτοῦ, ἀναγάγῃ με, Τίμιε Πρόδρομε. Θεοτοκίον.

Ωs τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα καὶ ψυχῶν σε παντελεῖ σωτηρίαν, καὶ πλατυσμὸν ἐν ταῖς θλίψεσι, Κόρη, καὶ τῷ φωτί σου αἰετῶς ἀγαλλόμεθα· ὦ Δέσποινα καὶ νῦν ἡμᾶς. τῶν παθῶν καὶ κινδύνων διάσωσον. Ὑπὸ τοῦ Ἀργ. Σερ.

Διάσωσον ἐκ πάσης νόσου, Πρόδρομε τοῦ Σωτῆρος, τοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην σου καταφεύγοντας, καὶ λύτρωσαι αἰωνίων βλασάνων.

καὶ Θεοτοκίον.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἑσθ.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον.

Ἀχραντε.

Προφῆτα Θεοῦ καὶ Πρόδρομε τῆς χάριτος, τὴν Κάραν τὴν σὴν, ὡς ῥόδον ἱερώτατον, ἐκ τῆς γῆς εὐράμενοι, τὰς ἰάσεις πάντοτε λαμβάνομεν· καὶ γὰρ πάλιν ὡς πρότερον, ἐν κόσμῳ κηρύτεις τὴν μετάνοιαν.

καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Δίκαιος ὡς φοινῖξ ἀνθήσει καὶ ὡς ἡ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχος. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εὐγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, καὶ λέγει. . . κτλ. (Ζῆτει Ἰανουαρίου 7).

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου. . .

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον Ἦχος πλ. ε'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Προφῆτα καὶ Πρόδρομε, ψυχῆς ἐμῆς θυμηδία, δέξαι, Πανακῆράτε, τὴν προσφερομένην σοι ἱκεσίαν μου, θλίψις γὰρ ἔχει με καὶ δεινὰ παντοῖα, Ἰωάννη, μεγαλύνουμε, σῶσον τὸν δούλόν σου, καὶ χειρὸς τοῦ δράκοντός με ἐξάρπασον, καὶ τούτου τῶν παγίδων νῦν, ὡς εὐσυνπαθὲς ἐλευθέρωσον, πρεσβεῖαν προσάγων, καθὼς κοινὸς μεσίτης πρὸς Θεόν, καὶ πάσης νόσου ἐκλύτρωσαι τὸν αὐτοκκτάκριτον.

Τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου. κτλ.

ὥδῃ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας. . .

Τῆς Ἀδὰμ ἀμαρτίας τὸ χειρόγραφον, Λόγον τὸν διαφρόνησαντα, ἐν ρείθροις Ἰορδάνου κραυγάζων ὑπεδέξω, Ἰωάννη Πανεύφημε· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, τὸν φιλόκθρωπον, Μάκαρ, ὑπὲρ τῶν

δούλων σου, δυσώπει τῶν πταισμάτων καὶ νόσων ἰοδόλων, λυτρωθῆναι τοὺς ψάλλοντάς· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θησαυρὸν σωτηρίας καὶ γαλήνιον ὄρμον, καὶ ἐν κινδύνοις ταχὺν προστάτην τοῖς καλοῦσιν, εἰδότες σε βοῶμεν, τὸ κλυδώνιον στόρεσον, ἀσθενειῶν, Βαπτιστὰ, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Σωμάτων μαλακίας καὶ ψυχῶν ἀφρώστιας, Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

ὥδῃ **Η'.** Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδης, Προφῆτα, βοῶντας, καὶ ἐξαιτουμένους τὴν σὴν ἐπιστάσιαν.

Τῶν ἱαμάτων τὸ δαψιλὲς ἐπιχέεις, τοῖς πιστῶς ὑμνοῦσί σε, Προφῆτα, καὶ ἀνευφημοῦσι, Παμμάρκα Ἰωάννη.

Τῆς σωτηρίας τὸν ἀρχηγὸν ἱκετεύων, τὸν Χριστὸν, Προφῆτα, μὴ ἐλλίπης, ὅπως ἐκ βασάνων ῥυθῶμεν αἰώνιων.

Θεοτοκίον.

Τῶν πειραμῶν σὺ τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους, Παρθένε, ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὥδῃ **Θ'.** Κυρίως Θεοτόκον.

Ροήν μου τῶν δακρύων μὴ ἀποποιήσης, ὁ ἐν ῥοαῖς Ἰορδάνου τὸν πάντων Θεὸν, συγκαταβάς· βαπτίσας, ὃν μεγαλύνομεν.

Κακώσεως δαιμόνων, τῆς ἀδιαλείπτως ἐκπιεζούσης Προφῆτα μέ λύτρωσαι, καὶ ἐπηρείας τῆς τούτων δεῖξον ἀνώτερον.

Ισχυρὴ καὶ θεραπεία, τῇ ἐξ ἀκρασίας καὶ χαλεπῆς ἁμαρτίας, Προφῆτα γενοῦ, κεκακωμένη ψυχῇ μου, ἵνα γεραίρω σε.

Θεοτοκίον.

Χαρὰς μου τὴν καρδίαν, πλήρωσον, Παρθένε, ἢ τῆς χαρὰς

δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἁμαρτίας τὴν λύπην ἐξαφανίσασα.
Τὸ ἕξιν ἐστὶ καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνία

Αγονον καὶ ἄκαρπον τὴν ψυχὴν, κέκτημαι, Παμμάρκα, φύλλα μόνον ἄνευ καρπῶν, ἔρημον ἀπάσης ἀγαθῆς ἐργασίας, Προφῆτα, ἀρετῶν με δεῖξον καρπούμενον.

Βαπτιστὰ καὶ Πρόδρομε τοῦ Χριστοῦ, λύχνε φαισφόρε, ἱκετεύω σε Βαστιστὰ, λύχνον ἀναψὸν μου ψυχῆς τῆς ταλαιπώρου ἐσκοτισμένην οὖσαν σὺ καταλάμπρυνον.

Δέομαι, Προφῆτα καὶ Βαστιστὰ, μὴ με ὑπερίδης τὸν ἀνάξιον πρεσβευτὴν, καταβαπτισθέντα τοῖς πάθεσι τοῦ βίου καὶ ἐν βορβόρῳ ὄντα σὺ ἐξανάστησον.

Πρεσβεύε Προφῆτα πρὸς τὸν Θεόν, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ σου καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τῶν καταφευγόντων τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ, καὶ ῥῦσαι πάσης νόσου καὶ περιστάσεως.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα καὶ Μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δέξαι παρηγήσεις ἀνάξιον σὺν οἰκετῶν, ἵνα μεσιτεύσης πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα· ὦ Δέσποινα τοῦ Κόσμου, γενοῦ μεσίτρια.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τραπάριον, ἤχος Β'.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε· ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ Προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἀδῇ Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἶροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου, καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἑθός.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, προσκυνούντες τὴν ἁγίαν Εἰκόνα ψάλλομεν τὸ παρὸν

Προσόμιον ἤχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρὸν.

Σπεῦσον ἐξελοῦμε πειρασμῶν, Πρόδρομε Κυρίου Παμμάρκα, καθικετεύω σε, μάτην γὰρ κελίνηται οἱ πολεμοῦντές με, κατ' ἐμοῦ πικροὶ δαίμονες, ζητοῦντες ἀρπάσαι τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου

σου, ὥστε στρουθίον οἰκτρόν. Μή με καταλίπης εἰς τέλος, γνώ-
τωσαν δὲ μάλλον, Προφῆτα, ὅτι σύ μου πέλεις καταφύγιον.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ ΣΑΒΒΑΝ.

ΠΡΩΤΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΣΕΡΒΙΑΣ ΚΑΙ ΚΤΙΤΟΡΑ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ

ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΝΔΑΡΙΟΥ.

(Εορταζόμενον τῇ 14 Ἰανουαρίου).

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τό, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τό, Θεός Κύριος, καί
τό τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΤΟΝ τῆς Σερβίας Ἱεράρχην τὸν πρῶτον, τὸν ψυχотρόφον
ποταμὸν ἐγκρατείας, τῆς Χιλιανδαρίου δομήτορα Μονῆς, πάν-
τες εὐφημῶμεν πρὸς αὐτὸν ἐκδοῶντες, ῥῦσαι, Σάββα, θλίψεων
τοὺς σοὺς δούλους καὶ νόσων, τοὺς μετὰ πόθου πλείους καὶ χα-
ρᾶς ἐπιτελοῦντας τὴν πάνσεπτον Μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ Νῦν. Θεοτοκίον.

Ο Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὥδῃ Α'. ἦχος Πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ταῖς τῶν παλῶν με τριχυμαῖς πάντοθεν περικυκλούμενον,
καὶ λογισμῶν σάλῳ τὴν ψυχὴν δονούμενον, ἐπὶ λιμένα εὐδίου
τῶν Χριστοῦ θελημάτων σαῖς ἰκεσίαις κυβέρνησον, Σάββα Ἱε-
ράρχα Πανένδοξε.

Ἰερωσύνης κοσμηθεὶς τλῖς χάρισι, Σάββα Πανεύφημε, τῷ

τοῦ Θεοῦ Λόγῳ εὐηρέστης πάντοτε ἐκ βρέφους δι' ἀσκήσεως
τοῖς αὐτοῦ ζωηφόροις· διὸ καὶ θείοις ἰχνεσιν, ἐπεσθαι ἀεὶ κατ-
αξίωσον.

Ἀπορραγείς τῆς ἐπικήρου σχέσεως καὶ κολληθεὶς ἀληθῶς
τῷ τοῦ Χριστοῦ πόθῳ, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα διὰ νηστείας ἔτη-
ξας· ἀρεταῖς οὖν εὐχαῖς τε ἐγκαρτερῆσαι ἀξίωσον, καὶ, Σάββα
Πάτερ, πρεσβεῖαις σου. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τεκοῦσαν ὑπὲρ νοῦν, Πανάσπιλε τὸν ἀδιαίρετον Θεοῦ
Πατρός Λόγον, διαπύρῳ ἔρωτι, ποθῶν Σάββας ὁ πάνσοφος, φω-
τοφόρον δοχεῖον Ἀγίου Πνεύματος γέγονε, θείαις ἀρεταῖς ἐλ-
λαμπόμενος.

ὥδῃ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίους θαλάμους φωτοειδεὶς ὠκησας, καὶ σὺν Ἱεράρχαις,
Σάββα θεόφρον, ἀγάλλῃ νῦν· ὅθεν ἰάσεων τοὺς ποταμούς ὑμῖν
βλύσον, νοσημάτων ρεύματα ἀποξηραίνοντας.

Τὸν Θεοδίτην ζηλώσας καὶ Μωϋσῆν, Πάνσεπτε, μήκος ἡμε-
ρῶν ὡς ἐκεῖνοι νηστεῖαν ἤνυσας· ἄρτω διὸ καὶ θεωριῶν Οὐρα-
νίων, αἰεὶ ἐντροφᾷ ταῖς λιταῖς σου ἀξίωσον.

Τῶν λειψάνων ἡ κόνις τῶν σῶν τυφλοῖς τὴν ἀνάβλεψιν καὶ
τοῖς ἀσθενοῦσιν ἀναπηγάξει τὴν ἴασιν, τοῖς προσπελάζουσι καὶ
αἰτουμένοις σὴν χάριν, Σάββα Ἱερώτατε, Σέρβων τὸ καύχημα.
Θεοτοκίον.

Εὐχαρίστοις φωναῖς σε δοξολογοῦμεν, Πανάχαντε, ὡς κα-
λῶν παντοίων ἡμῖν ὑπάρξασαν πρόξενον, καὶ τὴν ἀγίαν σου κα-
ταφιλοῦντες Εἰκόνα, ἐκ δεινῶν ῥύομεθα ταῖς ἰκεσίαις σου.

ὥδῃ Δ'. Σὺ μουίσχυς Κύριε...

Ὅφιν δεινὸν τὸν νοητὸν ἐθανάτωσας, προσευχῇ σου, Σάββα
Ἱερώτατε, κατασυντρίψας τοῦ πονηροῦ μηχανὰς παντοίας· διὸ
καὶ ἐνδυνάμωσον, πρεσβεῖαις σου ἐνθέοις, τοῦ πατεῖν ἀνενδό-
τως τοῦ ἐχθροῦ δολερά μηχανήματα.

Θείων ἀνδρῶν βίον καὶ τρόπους μιμούμενος, θείῳ σθένει,

νηστειῶν διήνυσας, Σάββα κλεινὴ, ἡμέρας πολλὰς· διὸ σαῖς πρεσβεΐαις καὶ νηστεία ἀξίωσον, σαρκὸς ἐπαναστάσεις τῶν παθῶν θανατῶσαι, καὶ βιώναι ζωὴν ἐπουράνιον.

Πόνοις δεινοῖς ἐγκαρτερήσας ἀσκήσεως, χάριν θεῖαν εἰληφας, μακάριε, ἀποσοβεῖν πάσας τῶν ψυχῶν καὶ σαρκὸς τὰς νόσους, καὶ σθένει θείῳ τὰ πνεύματα διώκειν τῶν δαιμόνων· διὸ αἴτησαι πᾶσι δωρηθῆναι τὴν ῥῶσιν καὶ ἔλεος. Θεοτοκίον.

Ρεῖθρον ζωῆς ἔσχες ἐν μήτρᾳ σαρκούμενον, τὸν τὸ εἶναι πᾶσι παρεχόμενον, ὃ ἐπεδόθησεν ἐκ ψυχῆς, Σάββας ὁ θεόφρων ἀκολουθῆσαι ἐν πνεύματι· Παρθένε Θεοτόκε, τῶν Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, καὶ δαιμόνων τὸ τραῦμα, Πανάσπιλε.

ὥδῃ **Ε'**. Ἰνα τί με ἀπώσω...

Απεξήρανας ρεῖθρα, τὰ τῆς ἁμαρτίας δακρύων προχύσεις, Χιλιανδαρίου τῆς Μονῆς Κτίτωρ, Σάββα γεγόμενος· διὸ τοὺς ἐν ταύτῃ ἑνασκουμένους περιφρούρει, καταρδεύων αὐτοὺς θείᾳ χάριτι.

Αλουργίδα, Παμμάκαρ, ἀνακτορικὴν θεοσόφως κατέλιπες, καὶ ἐνηγκαλίσθης τῆς ἀσκήσεως πόνους, πανόλβιε· καὶ ἐκνικῆσαι σάρκα καὶ Κόσμον καὶ Βελίαρ, τοὺς τρεῖς τούτους ἐχθροὺς μου ἀξίωσον.

Ολοτρόπως Κυρίῳ πᾶσαν ἀναθέμενος τὴν σὴν διάνοιαν, ὃ φελομοὺς νοός σου καὶ καρδίας αὐτῷ ἐνητένιζες· διὸ τῶν γηίνων πάντων καὶ καταφρονῆσαι, καὶ πρὸς Θεὸν ἀτενίζειν ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ανωτέρα τῶν ἄνω πέφυκας Δυνάμειον, Λόγον κηύσας τοῦ Πατρὸς Παρθένε, τὸν συνάναρχον καὶ συναΐδιον· οὗ σαῖς λαμπηδόσι καταυγασθεῖς, ὁ θεὸς Σάββας τὴν ὁμίχλην δαιμόνων διέλυσεν.

ὥδῃ **ΣΤ'**. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ ἀσκητικῶς, Σάββα πάνσοφε, ἀπῆλυσας ἀληθῶς, διὸ καὶ Ἐπίσκοπος πρῶτος ἐχρημάτισας τῆς Σεργίας πάσης, ἣν καὶ φύλαττε ἀπῆμαντον.

Ο βίος σου φωταυγής ταῖς ἀρεταῖς κεκαλλώπιστα, ὦ Σάββα Ἱεουργέ, διὸ καὶ τοῖς θαύμασιν ἐστράψας ὡς ἥλιος, διώκεις χειμῶνα τῶν παθῶν σθένει τοῦ Πνεύματος.

Εξήσκησας ἀληθῶς τὴν εὐσεβῆ Πίστιν, Πάντιμε, καὶ σέβας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην ἀνόθευτον· διὸ σαῖς πρεσβεΐαις τούτων μέτοχόν με ποίησον. Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Μαριάμ, Θεὸν τῶν ὅλων συνέλαβες, καὶ ἔφερες ἐν γαστρὶ τὸν φύσει ἀσώματον, καὶ σαρκὶ ἐγέννησας τὸν Ποιητὴν πάντων, ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν τε.

Διάσωσον, Σάββα, λιταῖς σου, ἀπὸ παντοίας θλίψεως καὶ νόσου τοὺς πιστεῖ τιμῶντάς σε, ὡς μέγας τῶν θλιβομένων προστάτης.

Ἄχραντε.

καὶ Θεοτοκίον.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἴτα τὸ Κοντάκιον. ἤχος Δ'.

Τὴν ποιμήνην σου, Πανόσιε, καὶ τὸν Σεργίας Λαὸν, καὶ πάντας τοὺς τιμῶντάς σε, Σάββα Θεόπνευστε, ταῖς πρὸς Θεὸν περὶ σῶζε ἱκεσίαις σου, λυτρούμενος ἅπαντας ἐξ ἐπιβουλῆς τοῦ ἐχθροῦ καὶ παντοίων νοσημάτων καὶ θλίψεων, ὡς προστάτης Ὁρθοδόξων ἀκαταίσχυντος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον ἤχος Δ'.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν. . .

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα. . . (Ζήτηι Νοεμβρίου 13). Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμν

ἤχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ρῥσαι τοὺς οἰκέτας σου ἐκ συμφορῶν καὶ κινδύνων, Σεργίας τὸ καύχημα, καὶ πιστῶν διάσωσιμα, Σάββα πάνσοφε τῆς Μονῆς ἐτι δὲ Χιλιανδαρίου ἱδρυτά τε καὶ κραταίωμα, πάντας ἐλέησον,

θερμαῖς σου πρεσβείαις καὶ ἔμπλησον, καρδίας τῶν ὑμνούντων σε, θείας φωταυγίας τοῦ Πνεύματος, ἵνα σε τιμῶμεν ὡς θεῖον Ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ, Ὁρθοδοξίας τε στήριγμα καὶ μέγα προπύργιον.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὥδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Βίον φιλόθεον ἐκτήσω, Βασιλόπαι Σερβίας Φωστήρ Σάββα, καὶ λαοὺς τῷ Χριστῷ προσήγαγες, καὶ ἤδη σοὺς δούλους διαφύλαξον ἐξ αἱρέσεως παντοίας.

Χεῖρα προτείνεις συμπαθείας καὶ παρέχεις ὑγείαν τοῖς νοσοῦσι, τοῖς ἐν πίστει τῷ σῷ Λειψάνῳ προσιοῦσι, Σάββα Σερβίας σέμνωμα, Ἱεράρχα Θεοφόρε.

Θαύματα μέγιστα ἐτέλεις ὡς θεράπων Χριστοῦ Σάββα θεόφρον, ἐν τῇ θεῇ Μονῇ τοῦ Χιλιανδαρίου, καὶ ἤδη τοὺς τιμῶντάς σε ταῖς λιταῖς σου ῥῦσαι νόσων. Θεοποχίον.

Επίδε, Μῆτερ, εἰς τὴν θλίψιν, ἣν ἐπήγαγε τὸ πλῆθος τῶν κακῶν μου, καὶ Γεέννης πυρὸς ἐξάρπασον σὸν δούλον, καὶ τῆς τοῦ Ἄδου λύτρωσαι καταδίκης, Θεοτόκε.

ὥδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Θὶ τῇ Σωρῷ τῶν σεπτῶν σου Λειψάνων, προσπελάζοντας, ὦ Σάββα Ἱεράρχα, πάσας τὰς αἰτήσεις λαμβάνουσιν εὐχαῖς σου.

Τοὺς τῆς καρδίας μου ὀφθαλμοὺς φωτισθῆναι, καθικέτευε ταῦ ταπεινοῦ σου δούλου, τοῦ σὲ ἀνυμνοῦντος, Σάββα, Σέρβων προστάτα.

Τῶν ἱαμάτων σου τῶν ποικίλων τὴν χάριν νῦν κατάπεμψον σοῖς δούλοις, Βασιλόπαι, Χιλιανδαρίου ὁ Κτίτωρ Σάββα Πάτερ. Θεοτοχίον.

Ιθυον, Μῆτερ, πρὸς ἀρετὴν τοὺς σοὺς δούλους, τοὺς ὀρθῶς φρονούντάς σε Παρθένον, κεχαριτωμένην καὶ Θεοτόκον μόνην.

ὥδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Σορὸς ἡ τοῦ Λειψάνου τοῦ σοῦ, Σάββα Πάτερ, ρεῖθρα πηγάζει παντοίων ἰάσεων, καὶ ἐπαρθεύει ἀεὶ τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Τῷ φέγγει τῆς Τριάδος, Σάββα Βασιλόπαι, καταλαμπόμενος πάντας καταύγασσον, τοὺς τὴν φωσφόρον σου Μνήμην πιστεῖ γεραίροντας.

Νομίμως ὡς τὴν Ποίμνην Χιλιανδαρίου τὴν σὴν καὶ Σέρβους, ὦ Σάββα, ἐποίμανας, οὕτω καὶ νῦν οὐρανόθεν αὐτοὺς ἐπώπτειν σου. Θεοτοχίον.

Μαρία Θεοτόκε, ἡ Θεὸν τεκοῦσα, τοὺς σοὺς οἰκέτας ἐκ πάσης δεόμεθα, νόσου καὶ θλίψεως ῥῦσαι ταῖς ἱκεσίαις σου. Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Σέρβων Ἱεράρχην τὸν θαυμαστὸν, Χιλιανδαρίου τὸν Πανεύφημον ἰδρυτὴν, Σάββαν εὐφημοῦμεν, δεόμενοι ῥυσθῆναι, κινδύνων ἀδοκῆτων, αὐτοῦ ἐντεύξεσι.

Φύλαττε σὴν Ποίμνην, Σάββα κλεινὴ, τῶν Σέρβων τὸ γένος, ἐκ κινδύνων τε καὶ δεινῶν, θλίψεων καὶ νόσων, καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας τὴν ἐνδοξὸν σου Μνήμην, πάσης κακώσεως.

Εχόντες οἱ Σέρβοι τὸ Ἱερὸν Σκήνός σου, ὦ Σάββα, ὡς προπύργιον ὀχυρὸν, προσφεύγουσι τούτῳ ἐν καιρῷ τῶν κινδύνων, καὶ τῆς σωτηρίας ὄντως τυγχάνουσι.

καὶ Θεοτοχίον **Π**ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Πλ. Α'.

Τὸν Ἱεράρχην Κυρίου Σέρβων τὸ καύχημα τὸν Χιλιανδαρίου Λαῶραν ἐγείραντα, ἀνυμνήσωμεν Πιστοὶ Σάββαν τὸν πάνσοφον, ὅτι ἐνίκησε φρικτῶς Κόσμον, Βελίαν ἐν εὐχαῖς καὶ σάρκα, καὶ νῦν πρεσβεύει ἐν Οὐρανοῖς διαμένων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων αὐτόν.

ὁ Ἱερεὺς μεμνημένος.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν...

Ρῦσαι πάσης βλάβης καὶ λοιμοῦ, λιμοῦ καὶ πυρὸς καὶ μαχαίρας, καὶ δεινοτάτου σεισμοῦ, θλίψεως παντοίας τε, ἐπερχομένης φρικτῶς ἐκ δαιμόνων καὶ φύλαττε, πρεσβείαις σου θεαίαις, Σάββα Ἱερῶτατε, τοὺς σοὺς θεράποντας. Σέρβων δὲ λαοὺς καὶ τὴν Ποίμνην Χιλιανδαρίου, παγίδων κρυπτῶν βροτοκτόνου ἀπολύτρωσαι.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛ.
ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσόν. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΤΟΝ ἀρχηγὸν τῶν Μοναστῶν καὶ ἀλείπτην, καὶ καρτερόψυχον ἐρήμου Πρωτάρχην, ἀνευφημοῦντες κράζωμεν αὐτῷ οἱ Πιστοί· Ἄγιε Ἀντώνιε, ταῖς πρεσβείαις σου πάσης, λύπης διασκέδασον, σκοτεινότητα νέφος, καὶ τὰς ἰάσεις δίδου συμπαθῶς, τοῖς ἀσθενοῦσι καὶ πόθῳ σε μέλπουσι.

Δόξα· καὶ νῦν Θεοτοχίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς...

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος Πλ. Δ'. οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἀντώνιον τὸν Θεῖον εὐφημεῖν θέμις.

ὥδὴ Α'. ἦχος πλ. Δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ἀθανασίας καὶ ζωῆς λαβόμενος τῆς αἰωνίου σαφῶς, καὶ τρισυποστάτου αἰγλης ἐμφορούμενος τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, τὴν

ζοφώδη ψυχὴν μου, καταυγασθῆναι δυσώπησον, Πάτερ τῶν Πατέρων Ἀντώνιε.

Νέος ὑπάρχων ἡλικία σώματος, καινὴν ὁδὸν ἀρετῆς περιπατῶν, Πάτερ, ἀκινδύνως ἐφθασας εἰς Οὐρανοὺς, Ἀντώνιε, τῷ Σωτῆρι πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει τὴν Μνήμην σου, καὶ πόθῳ τελούντων πανόλβιε.

Τρισυποστάτῳ λαμπηδόνι, Πάνσεμνε, αἰεὶ λαμπόμενος, τὸ δυσμενὲς ἅπαν τῶν δαιμόνων φρύαγμα, καὶ τῶν ἐχθρῶν τὴν ἐπαρσιν, καὶ τὰς νόσων ἐφόδους, ἐκ τῶν σῶν δούλων ἀπέλασον, θεαίαις σου πρεσβείαις, Ἀντώνιε. Θεοτοχίον.

Ως Θεοῦ Μήτηρ παῖρρυσίαν ἔχουσα, πρὸς τὸν σὸν Τόκον Ἀγνή, Μονογενῆ Λόγον τοῦ Πατρὸς ὑπάρχοντα, καὶ συμφυῆ τῷ Πνεύματι, δυσωπούσα μὴ παύσῃ νόσων δεινῶν τε καὶ θλίψεων, σῶσαι τοῦ πιστῶς σε δοξάζοντα.

ὥδὴ Γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νευερωμένῳ λογισμῷ καὶ σταθηρᾷ διανοίᾳ τῶν παθῶν καμαράνας τὴν φλόγα, Οὐρανοὺς περιπολεῖς ἀοίδιμε Ἀντώνιε, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων τῶν μετὰ πόθου ὑμνούντων σε.

Ισχυροτάτας προσβολὰς δαιμόνων θρασυνομένων, καὶ θηρίων τὰς ὁρμὰς μιμουμένων, ὡς κατήσχυνας Σοφὲ, καμὲ δὴ ἐνδυνάμωσον καταφρονῆσαι οὕτω, δόλους αὐτῶν καὶ τεχνάσματα.

Ο Μοναζόντων ἀρχηγὸς τοῦ σκότους τὰς ἐξουσίας, ἐγκρατεία θριαμβεύσας συντόνῳ, νικητὴς ὡς ἀληθῶς Ἀτώνιος ἐγένετο, ὑπὲρ τῶν Ὁρθοδόξων, Θεῷ πρεσβεύων ἀείποτε.

Θεοτοχίον.

Νευεκρωμένον μου τὸν νοῦν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σοῦ φανερωθείσης ἐν Κόσμῳ, ἐξανάστησον, Ἀγνή, καὶ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον· σὺ γὰρ τῇ τοῦ Υἱοῦ σου ἰσχύϊ Ἀδὴν κατέλυσας.

ὥδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε...

Τῶν ἀρετῶν, κλίμακι θεία χρησάμενος, σὺ ἀνῆλθες, Πάτερ,

εἰς Οὐράνια, καὶ τὸν Θεὸν εἶδες καθαρῶς· ὃν νῦν ἐκδυσώπει ὑπὲρ σῶν δούλων, Ἀντώνιε, τυχεῖν τῆς σωτηρίας καὶ ἀφέσεως πάντων ψυχικῶν μολυσμῶν καὶ κακώσεων.

Ολος Θεῷ ὑποταγεῖς, ὦ Ἀντώνιε, μόνος μόνῳ, Πάνσεπτε, ἐνούμενος δι' ἀρετῆς, καὶ καθομιλῶν, καὶ ἀντὶ γῆτινός ἀξιώθεις τὴν οὐράνιον ἀπόλαυσιν ἀξίως, τοῖς πιστῶς σε ὑμνοῦσι, βραβεύεις σωτηρίαν, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις.

Νοῦν καὶ ψυχὴν μεμολυσμένος ὢν, Ὅσιε, τὴν ἀπάτην ἔχων κυριεύουσιν τοὺς λογισμοὺς μου ὁ δυστυχὴς, καὶ τὰς φαντασίας τῶν δυσμενῶν ἐχθρῶν πάντοτε, πρὸς σὲ νῦν καταφεύγω, τὸν θερμὸν μου προστάτην, ἐλπίζων ταῖς εὐχαῖς σου, τυχεῖν τῆς σωτηρίας. Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ τὸν σαρκωθέντα δυσώπησον, τὸν ἀτρέπτως, ὃ ἦν διαμείναντα, καὶ φυσικῶς αὐτῷ τῷ Πατρὶ, καὶ σοὶ τῇ Τεκοῦσῃ, γενόμενον ὁμοούσιον, ψυχῶν τὴν σωτηρίαν, καὶ σωμάτων ὑγείαν, ἡμῖν τοῖς σὲ ὑμνοῦσι δωρήσασθαι, Παρθένε.

ὥδῃ **Ε'**. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Ενοικοῦντάς σοι ἔχων πάντας τοὺς Μονάσαντας, αὐλοὺς Νόας τε, καὶ ἀπολαμβάνων τὴν Οὐράνιον δόξαν, Ἀντώνιε, μέμνησθαι τῶν πίστει καὶ πόθῳ σε ὑμνολογοῦντων, καὶ τῆς δόξης ἐκείνης ἀξίωσον.

Ιαμάτων τὴν χάριν κατ' ἀσθενειῶν ἀνιάτων ὡς ἔλαβες, καὶ κατὰ δαιμόνων ἐκ Θεοῦ ἐξουσίαν, Ἀντώνιε, οὕτως ἐκ σῶν δούλων δαιμόνων δόλους καὶ ἐφόδους τὰς τῶν νόσων, ὦ Πάτερ ἐξάλειψαν.

Ιλασμόν μοι παράσχου τῶν ἀτοπημάτων, λιταῖς σου, Ἀντώνιε, καὶ ἐλέησόν με, καὶ τὰ ἔλκη ψυχῆς μου θεράπευσον, καὶ ἀπεργασμένον ὄντα ἐκλύτρωσαί με τάχει, ἀρετῶν τ' ἐνδιαίτημα ποιήσον. Θεοτοκίον.

Οὐ σὲ σκέπη πλουτοῦντες, καὶ τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀεὶ ἐγκυχώμενοι, ἀεινήτως, Κόρη, σὲ ὑμνοῦμεν, καὶ πόθῳ γεραιοῦμεν.

Σὺ γὰρ εἶ, Παρθένε, μόνη ἐλπίς τῶν Ὀρθοδόξων, τείχος, δόξα, τιμὴ τε καὶ κάλλος,

ὥδῃ **ΣΤ'**. Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν.

Νόμιμον ἀσκητικῶς πολιτείαν ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων, ἀναλαβὼν, ὦ Πάτερ, δόξης θείας ἡξίωσαι, καὶ ὡς θεὸς ἀριστεὺς στέφος ἀπέληφας τὸ τῆς νίκης, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ δεόμενος.

Εχοντες πρὸς τὸν Θεὸν ἰσχυρόν σε πρεσβευτὴν, ὦ θεόφρον, καὶ τῶν κινδύνων ῥύστην καὶ προστάτην καὶ πρόμαχον, καταφεύγοντες εἰς σὲ πάντων λυτρούμεθα ἀδοκήτων, νόσων παντοίων καὶ κακώσεων.

Υψιστος ἐπὶ τῆς γῆς σὺ γενόμενος ἐν θαύμασι θείοις, τὰ πονηρὰ τοῦ σκότους φυγαδεύεις νῦν πνεύματα, καὶ καθαίρεις τὰς πολλὰς ἡμῶν, Ἀντώνιε, ἀσθενείας, καὶ μολυσμοὺς ψυχῆς καὶ σώματος. Θεοτοκίον.

Υψιστος παναληθῶς τὴν πεσοῦσαν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, ὦ Παλαγία Κόρη, τὸν Θεὸν γαλουχήσασα· τοῦτον οὖν ὑπὲρ ἡμῶν, τυχεῖν ἀφέσεως ἐγκλημάτων, διηνεκῶς δυσώπει, Πάναγνε.

Αντώνιε, τῶν Μοναζόντων ἐξαρχός τε καὶ κλέος, ἐν ταῖς ἀπάυστοις εὐχαῖς σου μνημόνευε, ἡμῶν τῶν πίστει σε ἀνμνούντων.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἄχραντε.

Ὁ ἁγίου μνημονεύει. Εἶτα τὸ Καντάκιον Ἦχος Β'.

Φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ καταλαμπόμενος, ὡς ἀστήρ ἐξέλαμψας ἐν τῇ ἐρήμῳ, Πανεύφημε· διὸ καὶ τοὺς βιωτικὸς θορύβους καταλιπὼν, καὶ τὸν Στχυρὸν ἐπ' ὧμων ἀράμενος, καταφωτίζεις, διδαχαῖς σου, Ἀντώνιε, τοὺς εὐσεβεῶς σοὶ προσπελάζοντας.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων;

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἔστω ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινού. . . κτλ.
(Ζήτηι Ἰανουαρίου 17).

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.
Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον
Ἦχος Πλ. 6'. Ὅλην ἀποθέμενοι. . .

Μὴ παύσῃ δεόμενος τοῦ Λυτρωτοῦ καὶ Δεσπότου, Ἀντώνιε
Ὅσιε, τοῖς τὴν θείαν Μνήμην σου ἐορτάζουσι, πᾶσι δωρήσασθαι
ἄφεσιν πταισμάτων, αἰωνίαν ἀπολύτρωσιν, τῶν χαρισμάτων τε
τῶν πνευματικῶν τὴν μετάδοσιν, παθῶν τε τὴν κατάφλεξιν τῶν
φρυγόντων νῦν τὴν καρδίαν ἡμῶν, ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ θείαν
προστασίαν, Ἀγαθὲ, ἵνα ὑμνῶμεν γηθόμενοι τὴν θείαν σου Κοί-
μησιν.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Φοινίξ ὡς περ ἐν οἴκῳ δίκαιος Κυρίου, ὦ Πάτερ, ἐξηγήσας,
καρποὺς δικαιοσύνης, ἐξ ὧν οἱ σὲ ὑμνοῦντες διατρέφονται ψάλ-
λοντες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Φωτεινῆς ἐπιπνοίας ἐμφορούμενος, Πάτερ, τοῦ θεοῦ Πνεύ-
ματος, τὰ πνεύματα διώκεις, τὰς νόσους θεραπεύεις, τῶν θερ-
μῶς προσιόντων σοι, καὶ προσκυνούντων πιστῶς τὴν θείαν σου
Εἰκόνα.

Ηλθσαν τῶν ἀτόπων πράξεών μου ὕδατα ἕως, Ἀντώνιε,
ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας, ἰλύϊ κρατουμένης τῶν παθῶν καὶ τῶν
θλίψεων· μὴ ὑπερίδῃς τὸν σὸν δούλον, ἀλλ' οἰκτερόν με.

Θεοτοκίον.

Μαριὰμ. Θεοτόκε, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων ἐκυοφόρησας, ἡ-
μῖν ὁμοιωθέντα, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἵνα σώσῃ τοὺς ψάλ-
λοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλεα.

Εν τοῖς ὑψίστοις μετὰ Ἀγγέλων χορεύων, Παμμακάριστε
Ἀντώνιε πάντας, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, διάσωζε εὐχαῖς σου.

Ικετηρίους διηνεκῶς ὑμνωδίας πρὸς τὸν Κτίστιν προσάγων,
ὦ Πάτερ, μέμνησο τῶν πίστει σε ἀνυμνολογούντων.

Ναμάτων θείων τῆς εὐποιίας, ὦ Πάτερ, ἐξαπόστειλον ἡμῖν
τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ δεινῶν παντοίων ἀπάλλαξον εὐχαῖς σου.
Θεοτοκίον.

Θεογεννήτορ τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη, καὶ τὰ τραύματα θε-
ράπευσον ἐν τάχει, καὶ τῆς ἁμαρτίας οὐλὰς ἐξάλειψόν μου.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ενθέως ἐκτελοῦντες τὴν θείαν σου Μνήμην, Πάτερ Πατέ-
ρων Ἀντώνιε Ὅσιε, χαρὰς ἀπείρου καὶ δόξης ὅλως πληρούμεθα.

Μὴ παύσῃ ἱκετεύων τὸν Θεὸν τῶν ὅλων, σεβασμιότατε Πά-
τερ Ἀντώνιε, λύσιν πταισμάτων δωρήσασθαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ιάσεως τῶν νόσων τεύξονται οἱ πόθῳ τῇ σῇ Εἰκόνι Πανόσιε
τρέχοντες, καὶ μετὰ πόθου καὶ πίστεως ἀνυμνοῦντές σε.
Θεοτοκίον.

Σὺ εἰ Παρθενομῆτορ, ἰσχύς τῆς ψυχῆς μου, καὶ τοῦ νοός
μου ἐλπίς ἀκαταίσχυντος, ρῶς καὶ ζωὴ καὶ παράκλησις τῆς
καρδίας μου.

Τὸ, Ἀγίον ἔστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τὸν τῶν Μοναζόντων ὑπογραμμὸν, καὶ τὸν τῆς ἐρήμου πο-
λιοῦχον καὶ οἰκιστὴν, στήλην σωφροσύνης καὶ ὁσίων τὸ κλέος,
Ἀντώνιον τὸν Μέγαν ἀνευφημήσωμεν.

Εχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, τῶν σοι προσιόντων τὰ αἰ-
τήματα συμπαθῶς, τὰ πρὸς σωτηρίαν δίδου ταῖς σαῖς πρεσβεΐ-
αις, Ἀντώνιε Ὅσιον τὸ ἐγκαλῶπισμα.

Πρεσβεΐας προσάγαγε τῷ Θεῷ, Ἀντώνιε Πάτερ, ὑπὲρ πάν-
των τῶν εὐσεβῶν, τῶν πίστει τελούντων τὴν θείαν Κοίμησίν σου,
καὶ σῶσον ἐκ κινδύνων καὶ πάσης θλίψεως.

Καὶ Θεοτοκίον. **Ψ**άλλομεν προθύμως σοι τὴν ὠδὴν.

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Τὸν ζήλωτὴν Ἠλίαν τοῖς τρόποις μιμούμενος. . . κτλ.
(Ζήτηι Ἰανουαρίου 17).

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εν τῇ Ἀπολύσει, καὶ τῇ προσκυνήσει τῆς ἁγίας Εἰκόνης, ψάλλομεν τὸ παρὸν

Προσόμοιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντων προστατεύεις, Ἀγαθὲ, τῶν σοι προσιόντων ἐν πίστει καὶ δεομένων σου· ἔλαβες τὴν χάριν γὰρ παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἴσθαι νοσήματα ποικίλα καὶ πάθη, δαιμόνων τε φρύαγμα καταφρονεῖν καὶ θηρῶν. Ὅθεν σοῦ δεόμεθα πάντας, καὶ ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, κινδύνων, Ἀντώνιε ἀπάλλαξον.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εὐσέβουσιν. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. . .

ΤΟΝ Ἱεράρχην καὶ Ποιμένα τὸν ἄκων, οἱ διάφοροι πειρασμοὶς συνεχόμενοι, ἐκλιπαροῦντες κράξωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς, Πάτερ Ἀθανάσιε, ἰκεσίαις σου ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ περιστάσεως, νόσων τε καὶ κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης καὶ φθορᾶς, ὡς παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Δόξα. καὶ Νῦν Θεοτοκίον. Τῇ Θεοτόκῳ. . .

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

« Ἀθανάσιον ὑμῶν, ἀρετὴν αἰνῶ. »

Καὶ ἐν τοῖς Θεοτοκίοις ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὦδὴ Α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ. . .

Ἀνατολῆς τῶν ἀρετῶν γενόμενος ἥλιος ἄδυτος, Ἀθανάσιε Πάτερ, τοῖς νῦν πρὸς τὴν σκέπην σου, ἐν πίστει καταφεύγουσι, φωτισμὸν σωτηρίας μετὰδος ταῖς σαῖς δεήσεσι, λύων τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν ἡμῶν.

Θηριωδῶς τε καὶ ἀσέμνως ἅπαντα σχεδὸν τὸν βίον μου, καταδαπανήσας ὁ μωρὸς καὶ ἄσωτος εἰς ἑμαυτὸν γενόμενος, τῇ Πηγῇ σου προστρέχω, καὶ σοὶ βοῶ, Ἀθανάσιε, σῶσόν με θερμοαῖς σου δεήσεσιν.

Ἀξιοχρέως τὴν ὦδὴν ὑφαίνομεν Πηγῇ σου τῇ ἱερᾷ· διὸ καὶ πρὸς ταύτην, Πάτερ Ἀθανάσιε, ἐν πίστει καταφεύγομεν, ἐξαιτούμενοι χάριν ἡμῖν δοθῆναι καὶ ἀφθονον, ῥῶσιν δὲ αὐτῆς τῶν παθῶν ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Στρέψον ἐμοὶ τὸν κοπετὸν τῆς νόσου μου εἰς ὑγείας χαράν· τὸν σκοτεινὸν σάκκον τὸν τῆς καχεξίας μου, Παρθένε διαβρόχῃσα, τὴν φαιδρὰν εὐεξίας, περικύρῃς εὐφροσύνην με, καὶ ἀγαλλιάσεως πλήρωσον.

ὦδὴ Γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Νῦν τὸν κακὸν ὁ ἀγαθός, τὸν ἐν πολλῇ ἀσπλαγχνίᾳ, ὁ ἀκένωτος κρατὴρ τοῦ ἐλέους, τὸν αἰσχρὸν τὸν ρυπαρὸν, ὁ καθαρὸς ἀπόπλυνον, Ἀθανάσιε Πάτερ, καὶ ταῖς πρεσβείαις σου σῶσόν με.

Ἀειλαμπῆς ὡς περ ἀστὴρ, ἀνατολαῖς τῶν θαυμάτων, καταγράφας τὴν ὑφήλιον πᾶσαν, τῶν παθῶν ἡμῶν, Σοφὲ, τὸν σκοτασμὸν ἀπέλασον, καὶ πειρασμῶν ὁμίχλην, ταῖς σαῖς λιταῖς διασκέδασον.

Σὲ ἀνυμνῶ πανευλαδῶς καὶ γοερῶς ἱκετεύω, ἐξελοῦ με ἐκ-
13.

βοῶν τὸν σὸν δοῦλον, Ἀθανάσιε Σοφέ, κινδύνων τε καὶ θλίψεων, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις, καὶ τῆς μελλούσης κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Εἰ καὶ κατήντησα, Σεμνή, εἰς λάκκον ταλκιτωρίας, καὶ εἰς βόθρον ἀπογνώσεως ὅλος· ἀλλ' εἰδώς σου τὴν πολλὴν καὶ ἁμετρον συμπάθειαν, χεῖράς σοι ἀνατείνω· ὅθεν οἰκτεράσασα σῶσόν με.

ὥδῃ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε...

Ιλαστικά δέχου σοῦ δούλου ἐγκώμια, Ὁρθοδόξων στύλε καὶ κραταίωμα καὶ καταφύγιον ἀψευδές, καὶ κατεγνωσμένῳ ἔμοι γενοῦ ἱλαστήριον, καὶ ῥῦσαί με τοῦ Ἀδου τῆς πικρᾶς καταδίκης ταῖς λιταῖς σου, Σοφέ Ἀθανάσιε.

Οστεναγμούς Νινευιτῶν προσδεξάμενος Παντοκράτωρ Θεός τε καὶ Κύριος, τὴν ὀφειλὴν τῶν ἁμαρτιῶν, πᾶσαν τὴν ἐκείνων, ἀφῆκε, Πάτερ, ὡς εὐσπλαγχνός. Διό σε ἱκετεύω, ἐξιλέωσαι τοῦτον, παραβλέψαι κάμωι τὰ ἐγκλήματα.

Νόσου δεινῆς, πυρὸς σεισμοῦ τε καὶ θλίψεως, καὶ παντοίας βλάβης, Ἀθανάσιε, τὸν σὸν οἰκέτην ἐκλιπαρῶ, ἀπάλλαξον τάχος, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου, καὶ ῥῦσαί με τῆς τούτων χαλεπῆς τυραννίδος, καὶ θανάτου αἵματος ἐξάρπασον. Θεοτοκίον.

Ρῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν μοι σώματος δώρησαι, ἵνα πράττω καὶ ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ σοῦ Υἱοῦ φόβῳ καὶ χαρᾷ· καὶ γὰρ ἐξισχύεις, ὡς Μήτηρ οὐσα τοῦ Κτίστου μου, καὶ πράττεις ὅσα θέλεις, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τῇ σῇ σκέπῃ, Παρθένε, προστρέχουσιν.

ὥδῃ Ε'. Ἵνα τί με ἀπόσω...

Υλακὴν τὴν Ἀρείου, τοῦ παραφρονήσαντος σοφῶς ἐφίμωσας, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον ὁμοούσιον, σὺ Ἀθανάσιε, ἐκδιδάξας σέβειν· ὃν ἱλεούμενος μὴ παύσῃ, ἀβλαβεῖς συντηρεῖσθαι τοὺς δούλους σου.

Μὴ παρίδης με, Πάτερ, πλείσταις περιστάσεσι, ζάλαις καὶ θλίψεσι, παντρχόθεν οἱμοί! συνεχόμενον καὶ πιεζόμενον, ἀλλὰ

προϋρῆσόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου τὴν θείαν, καὶ ταῖς θείαις πρεσβείαις σου σῶσόν με.

Νομοθέτης κατέστης, καὶ τῶν εὐσεβούντων φωστὴρ, Ἀθανάσιε· διό σοι βοῶμεν, ταῖς λιταῖς σου ἡμᾶς καθοδήγησον, εἰς ὁδὸν εὐθείαν τῶν τοῦ Κυρίου θελημάτων, καὶ κακίας δαιμόνων ἐξάρπασον. Θεοτοκίον.

Αμαρτίαις ἐπαύξω, ἄλλας ἁμαρτίας ὁ τλήμων ἐκάσποτε, καὶ ἐπισυνάγω τῆς Γεέννης τὸ πῦρ τὸ ἀνύποιστον, ἐν τῇ παναθλίᾳ ἔμοι ψυχῇ, ἀφ' οὗ με ῥῦσαι, πρὸ τῆς πείρας ἐκείνης Πανάμωμε.

ὥδῃ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ω Ἱεράρχα Χριστοῦ, τοὺς ὁμωνύμους σοι φύλαττε, καὶ πάντας τοὺς εὐσεβεῖς, τοὺς εἰς τὴν ζωήρῃτον Πηγὴν σου προστρέχοντας, ἐκ παντὸς κινδύνου, σαῖς λιταῖς καὶ περιστάσεων.

Νοσήματα χαλεπὰ ἐξ' ἔμοι ποιήσον, Πάνσεπτε, παρακαλῶ σε θερμῶς, καὶ πᾶσαν τὴν κακώσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος, ταῖς θείαις λιταῖς σου καὶ κινδύνους καταδιώξον.

Ανύσας ἐπὶ τῆς γῆς μεγάλους ἄθλους, Μακάριε, δεινῶν ἡμᾶς φοβεῶν, καὶ πάσης κακώσεως, ἐκλύτρωσαι τάχιον, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα πανιέροις σου δεήσεσι. Θεοτοκίον.

Φωτὶ ἀπείρω τοῦ σοῦ, προαύπου με καταλάμπρυνον, Παρθενομῆτορ Ἀγνή, βυθοῦ ἀπογνώσεως αἰεὶ ἀπαλλάττουσα, καὶ πρὸς μετανοίας τοὺς λιμένας ἐμβιβάζουσα.

Διάσωσον ἀπὸ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων, Ἱεράρχα, τοὺς τὴν σὴν γεραίροντας Πηγὴν τὴν σωτήριον, ὡς ἔχων παρρησίαν ἐν Κυρίῳ.

Δύξαι καὶ τῶν Θεοτοκίων.

Ἄχραντε...

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει· Εἴτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Δ'.

Προστάτα τῶν πιστῶν ἀκχταίσχυντε, καὶ ἱκέτα πρὸς Χριστὸν Ἱερώτατε, μὴ παρίδης Ἀθανάσιε τῶν σὲ ὑμνούντων φωνάς, ἀλλὰ σπεῦσον ἀγαθὲ, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγάζοντων σοι· τάχυνον ὡς οἰκτίρμων, καὶ ῥῦσαι δεινῶν παν-

τοίων και λοιμικῶν ἀσθενειῶν, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην πρεσβεΐ-
αις σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Τὸ σῶμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου
σύνεσιν.

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἔάν τις εἰσέλθῃ
σωθήσεται. . . κτλ. (Ζήτει Νοεμβρίου 13).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι. . .

Πολλοὺς συνεχόμενος, νῦν πειρασμοῖς ὁ παντλήμων, πρὸς
σὲ Ἀθανάσιε καταφεύγω, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον, τὸν πολλὰ πταί-
σαντα· ὡς οὐδεὶς ἄλλος γάρ, ἐν ἀνθρώποις ἐπιλημέλησα· διὸ
τὴν θείαν σου, χάριν ἐξαίτω ὁ πανάθλιος, προσθάσας σὺ με οἶ-
κτειρον, σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην δεήσεσι· καὶ μὴ μὲ ἐάσης εἰς
τέλος κινδυνεύειν τὸν εἰς σέ, πᾶσαν ἐλπίδα μου θέμενον, πιστῶν
τὸ διάτωμα.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὦδὲ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ρύεις Πάτερ καὶ σώξεις, ταῖς θερμαῖς σου πρεσβεΐαις τοὺς
περευγότας εἰς σέ· καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐφρούρεις ἡμᾶς τοὺς σοὺς οἰ-
κέτας, ἀπολώλαμεν ἅπαντες, καὶ ἐγεννήθημεν ἄν κατὰ βρωμα
δαϊμόνων.

Επηρείας παντοίας, Ἀθανάσιε Πάτερ, πιστῶν τὸ καύχημα,
κινδύνων ἀδοκῆτων καὶ λύπης τὸν σὸν δοῦλον, ταῖς πρεσβεΐαις
σου λύτρῳσαι, καὶ ἐκ ποικίλων ἀεὶ ἀσθενειῶν με ῥῥσαι.

Τὴν ψυχὴν μου, ὦ Πάτερ, κατανύξεως πλησον καὶ εὐλαθείας
θερμῆς, τὴν θείαν ὅπως βρέχω Εἰκόνα σου, Θεόφρον, ταῖς ῥοαῖς
τῶν δακρύων μου, καὶ ἀποπλύνῃς ἀεὶ τὸν ῥυτίδα τῶν παθῶν μου.

Θεοτοκίον.

Εξ ἰδρώτων καὶ κόπων, στεναγμῶν τε καρδίας, Θεογεννή-
τρια, συναίσθησις γεννᾶται, ἀπάθεια δ' ἐκ ταύτης, ἧς καὶ φθά-
σαι τοὺς πρόποδας, ἀξιωθείην ἐγὼ ὁ πταίσας ὑπὲρ πάντας.

ὦδὲ Η'. Τὸν Βασιλεα.

Η ζωφόρος καὶ γλυκυτάτη Πηγὴ σου, διαλύει, Ἀθανάσιε
Πάτερ, νόσους καὶ κινδύνους ταῖς πρὸς Θεὸν εὐχαῖς σου.

Νόσων παντοίων, τοὺς προσκυνοῦντας ἐν πόθῳ τὴν πανσέ-
δαζον Εἰκόνα σου, ῥῥσαι θλίψεων καὶ πόνων, λιταῖς σου Ἱεράρχα.

Αθανασίου τῷ Ἱατρῷ προσφεύγω, πρὸς αὐτὸν γοερῶς ἀ-
νακραῶν, ῥῥσαι με ὦ Πάτερ, κινδύνων ταῖς εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίον.

Ινα δοξάζω καὶ προσκυνῶ μετὰ δέους, σοῦ τὸ πάνσεπτον ὁ-
νομα, Κόρη, θλίψεώς με πάσης, ἐκλύτρωσαι καὶ βλάβης.

ὦδὲ Θ'. Εξέστη ἐπὶ τούτῳ. . .

Ικέτην σε καὶ πρέσβην πρὸς τὸν Θεὸν, πρεσβευσόμενον Πά-
τερ συγχώρησιν ἁμαρτιῶν, καὶ τῶν ὀφλημάτων καὶ τῶν χρεῶν,
ἀποκοπὰς αἰτούμενον, θείους μιμησάμενον οἰκτιρμούς, προβάλ-
λομαι προθύμως, ἐλπίδι τῆς πρεσβεΐας, τῆς σῆς, Θεόφρον, στη-
ριζόμενος.

Νυμφῶνος ἀθανάτου ἐπιτυχεῖν, καὶ τρυφῆς Παραδείσου ἀξι-
ωσον, τὸν ἐπὶ γῆς θεῖόν σε προστάτην μετὰ Θεὸν, θεῖον ἱκέτην
ἔχοντα, ὑπέρμαχον μέγαν καὶ ἱατρὸν· διὸ ἐνδιαθέτως, τολμῶν-
τα ταῦτα λέγειν, σῶσόν με, Πάτερ, ταῖς πρεσβεΐαις σου.

Ω πόσης εὐφροσύνης καὶ φωτισμοῦ, καὶ χαρᾶς ὑπερμέτρου
πληρούμεθα! σοῦ τῇ σεπτῇ Πηγῇ προσπελάζοντες εὐλαδῶς·
προρρέει γὰρ οὐράνιον καὶ θεῖον, Ἀθανάσιε γλυκασμόν, δῶκον-
τα τὰ πάθη τῶν πόθῳ σε τιμώντων καὶ τὴν ὑγιείαν δωρούμενον.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, σὺ τῆς ἐμῆς, ταλαιπώρου καρδίας τὰ τραύ-

ματα καὶ τῆς ψυχῆς ἔλκη τὰ δυσίατα καὶ πολλὰ, καὶ τῆς σαρκός μου Δέσποινα, θεῖα ἐπισκέφει σου τὰς δεινὰς, θεράπευσον ὁδύνας, καὶ λύσον μου τὰς νόσους, τὰς τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος.

Τὸ, Ἀξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυματουργόν, καὶ τὸν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὸν θεῖον ποιμένα καὶ λάτριν τοῦ Δεσπότου, Ἀθανάσιον τὸν Μέγαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τῶν Ἀρχιερέων τὴν καλλονὴν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐγκαλῶπισμα τὸ τερπνόν, καὶ ἡμῶν τῶν πάνυ ἀμαρτωλῶν προστάτην, Ἀθανάσιον τὸν Μέγαν δοξολογήσωμεν.

Χαίροις Ἐκκλησίας θεῖε ἀστήρ, οἰκουμένης δόξα, Ἱερέων ὑπογραμμὸς, Πατέρων λαμπρότης, τῆς χάριτος δοχεῖον, Χριστιανῶν προστάτα, ὦ Ἀθανάσιε.

Ἐχει μὲν τὸ πνεῦμά σου οὐρανός, ἡμεῖς δὲ πλουτοῦμεν τὴν Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ἣν περικυκλοῦντες μετ' ἀνεϊκάστου πόθου, τιμῶντες προσκυνοῦμεν, ὦ Ἀθανάσιε.

Τῷ Θεῷ τῶν ὅλων νῦν παρεστώς, αἰτησαι πταισμάτων τοῖς τιμῶσί σε παρ' αὐτοῦ, ἄφεςιν δοθῆναι, Ἀθανάσιε Πάτερ, καὶ τῶν ἐπερχομένων δεινῶν τὴν λύτρωσιν.

Φύλαττε καὶ σκέπε ταῖς σαῖς εὐχαῖς, πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν ζωήρῳτόν σου Πηγὴν καὶ τὴν σὴν Εἰκόνα, καὶ αἰωνίως ῥῦσαι, ἐκ θλίψεως παντοίας, ὦ Ἀθανάσιε. Θεοτοκίον.

Δέσποτα φιλόανθρωπε Βασιλεῦ, μὴ ἀκούσω τότε ἐν ἡμέρᾳ τῇ φοβερᾷ, φωνῆς τῆς ὀργῆς σου εἰς πῦρ ἀποπεμπούσης, ἀλλ' οἰκτερον πρεσβείαις τῆς κυήσας σε.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Γ'.

Στύλος γέγονας Ὁρθοδοξίας, θεῖοις δόγμασιν ὑποστηρίζων τὴν Ἐκκλησίαν, Ἱεράρχα Ἀθανάσιε, τῷ γὰρ Πατρὶ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον ἀνακηρύξας, κατήσχυνας Ἀρειον. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θρόνος πάγχρυσος τοῦ βασιλέως, καὶ παράδεισος διηνησιμένος. ἀνεδείχθης, Θεοτόκε Πανάχραντε· τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσασα εὐωδιάζεις ἡμᾶς θείαις χάρισιν. Ὅθεν ἅπαντες Θεοῦ ἀληθῶς Μητέρα σε, κηρύττομεν αἰεὶ καὶ μεγαλύνομεν.

Εἶτα ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις· καθ' ἣν ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμεια. Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὑμνοῖς, Ἀθανάσιε τὴν σὴν, Κρήνην τὴν ζωήρῳτον ὄντως καὶ ἀνεξάντλητον, τὴν ἀναβλυστάνουσαν ρεῖθρα ἰάσεων, καὶ προχέουσαν χάριτας πᾶσι τοῖς αἰτοῦσι, συμφώνως αἰνέσωμεν κατὰσπαζόμενοι, πόθῳ τὴν σεπτὴν σου Εἰκόνα, πιστῶν παραμύθιον οὔσαν, καὶ τῶν νόσων φάρμακον ἀποκίλον. Δόξα.

Πᾶσι τῇ Πηγῇ σου εὐλαδῶς, καὶ τῇ πανσεβάσῳ Εἰκόνι σου καταφεύγουσιν, Ἱεράρχα ἔνδοξε ὦ Ἀθανάσιε, χορηγεῖς τὰ αἰτήματα ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, τάχις ῥυόμενος τῶν ἀδοκῆτων δεινῶν, λύπης καὶ παντοίων κινδύνων, νόσων ἐμπρησμοῦ καὶ σεισμοῦ τε, λοιμοῦ καὶ λιμοῦ τε καὶ τῶν θλίψεων, Καὶ νῦν.

Πάντες προσκυνοῦμέν σε πιστῶς, Μητὲρ τοῦ Θεοῦ τῶν ἀπάντων, εὐλογημένη Ἀγνή, Ἀχραντε Πανάμωμε Θεοχαρίτωτε, ῥῦσαι πάντας τῶν θλίψεων, τῇ σῇ μεσιτείᾳ δυσωπεῖ σε Δέσποινα ὁ Ἀθανάσιος, μετὰ τῶν Ἀγίων ἀπάντων, οἰκτερον ἡμᾶς σῶ ἐλέει, Παναγία Δέσποινα Παντάνασσα.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΝΔΟΣΟΝ ΜΑΡΤΥΡΑ, ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΓΥΡΟΝ

ΤΡΥΦΩΝΑ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τό, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τό, Θεὸς Κύριος, καί
τό τροπάρχου Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ...

ΤΟΝ τροπαιοῦχον ἐν ἀγῶσιν ὀφθέντα καί τόν ἐπώνυμον
τρυφῆς τῆς ἐνθέου, Τρύφωνα τόν ἐνδοξόν Μάρτυρα Χριστοῦ, πό-
θῳ ἀνυμνήσωμεν πρὸς αὐτὸν ἐκδοῶντες, ρῦσαι τοὺς οἰκέτας σου
ἐκ δεινῶν ἀδοκῆτων, τοὺς μετὰ πόθου, Ἀνάργυρε, τὸ σὸν ἐπι-
καλουμένους θαυμάσιον ὄνομα.

Δόξα· Καί νῦν Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν....

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος Πλ. Δ'. οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

« Τρυφῆς μεθέξειν ἀξίωσόν με Τρύφων. »

ὡδὴ Α'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τρυφῶν τῆς ἐνθέου ἐν Οὐρανοῖς τρυφῆς, μάρτυς Τρύφων, ὡς
πανάριστος Ἀθλητῆς, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις τὴν ψυχὴν μου, τῆς
ἐνθόου τρυφῆς ἐλευθέρωσον.

Ρημάτων τῶν θείων ἐνωτισθεὶς ἐτέλεσας ταῦτα, Μάκαρ Τρύ-
φων, σὺ πρακτικῶς, τὸν ἅγιον βίον ἀγαπήσας· διὸ ἀγίως καὶ
ζῆν ἀξίωσον.

Υπῆρξας, ὦ Τρύφων, ποιμαντικὸς, ποιμαίνων ψυχῆς σου ἐν
σοφίᾳ τοὺς λογισμούς· καὶ οὐκ εὐδόκησον, ὦ Μάρτυς, αἰεὶ τῇ
θείᾳ σοφίᾳ ποιμαίνεσθαι.

Θεοτοκίον.

Φωτίζεις με φέγγει τῷ νοητῷ, ἀπκύγασμα δόξης ἡ τεκοῦ-
σα τὸ Πατρικόν, Πανάσπιλε Κόρη, καὶ τὸ σκότος, τῆς ἀμαρτίας
μου σὺ διασκέδασον.

ὡδὴ Γ'. Σὺ εἰ τὸ στερῆμα.

Ημβλυνας τὴν δύναμιν τοῦ πονηροῦ, Τρύφων ἐνδοξε, σθένει
Θεοῦ. Διὸ νῦν τῆς τούτου δολιότητός με λύτρωσαι.

Σάρκα περικείμενος, ὄφρ' ὦ Τρύφων, κατέπαυσας τοῦ πο-
νηροῦ, καὶ νῦν ἔθεν κτεῖνον αὐτὸν, θείαις ἰκεσίαις σου.

Μόνη, Τρύφων, πνεύματα τὰ πονηρὰ φυγαδεύονται, τῇ σῇ
σεπτῇ ὄντως παρουσίᾳ, καὶ δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Εχων σε βοήθειαν οὐ μὴ προσκόψω, Πανάμωμε, βίω παν-
τὶ, ἔχων σε προστάτην, ἐκ τῶν νόσων σωθήσομαι.

ὡδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε...

Θεοφόρε Ἀνάργυρε, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε περιφρούρη-
σον, καὶ ταχέως δὸς τὴν ἰασιν, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα μεσιτεί-
αις σου.

Εντρυφῶν, Τρύφων ἐνδοξε, δόξης αἰδίου καὶ ἀγαλλόμενος,
ὑπὲρ πάντων τῶν ὑμνούντων σε πρέσβευε, ρυσθῆναι πάσης θλί-
ψεως.

Ξενωθέντα με, ἐνδοξε, τῆς Θεοῦ ἀγάπης, δόλῳ τοῦ ὄφεως,
σαῖς πρεσβείαις ἀνακάλεσαι, καὶ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἀπάλλα-
ξον.

Θεοτοκίον.

Επὶ σὲ τὴν ἐλπίδα μου πᾶσαν ἀντίθιμι, Ἀειπάρθενε. καὶ
βοῶ σοι· διαφύλαξον ἐκ παντὸς κινδύνου με, πρεσβείαις σου.

ὡδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ινα σὲ ὑμῶ ὡς προστάτην, Τρύφων ἐνδοξε, δεινῶν παντοί-
ων, ταῖς σαῖς λιταῖς, τὸν σὸν οἰκέτην αἰεὶ ἐλευθέρωσον.

Νίκην κατ' ἐχθροῦ τοῦ δολίου μοι χορήγησον, Τρύφων Παν-
αιδίμμε, σοὺ ταῖς εὐχαῖς, ἵνα σωζόμενος δοξάζω σε πάντοτε.

Ανοσον ζῶν, Τρύφων Μάρτυς, δὸς τῇ δούλῳ σου, ὡς τῶν

ψυχῶν καὶ σωμάτων ἰατρός· σὲ γὰρ γινώσκω ἱατῆρα νόσων ἁμίσθον. Θεοτοκίον.

Αχραντε Ἀγνή, τὸ γλυκύτατόν μου ὄνομα, σὴ προστασίᾳ σῶσον τῇ ἰσχυρᾷ, τὸν ἐπὶ σοὶ ἀδιστάκτως καταφεύγοντα.

ὠδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Ξηράνας τὰς μυσαρὰς σπονδὰς τε καὶ τὰ μιάσματα, ματίας εἰδωλικῆς, κατήρδευσας, ἐνδοξε, σοῖς αἵμασιν ἅπαντα, τὰ τῆς εὐσεβείας εὐγενῆ, Τρύφων, βλάστηματα.

Ιχώρ σου μαρτυρικός, ὡς μύρον εὐωδιάζει νῦν, τὸ αἷμά σου, Ἀθλητὰ, πηγάζει ἰάματα, ἡ κόνις τοῦ σώματος, ψυχὰς ἀγιάζει τῶν πιστῶς προσπελαζόντων σοι.

Ιάσεων αὐτουργόν, εἰδότες σε, Τρύφων ἐνδοξε, ξηραίνοντων παθῶν, πηγὴν ἀνεξάντλητον, ἐξ ἧς ἀπαντλοῦμεν νῦν, ἰαμάτων ρεῖθρα, καὶ σωτήρια χάρισματα. Θεοτοκίον.

Ως Μήτηρ οὐσα Χριστοῦ, τοῦ Ποιητοῦ πάσης Κτίσεως, σὲ ἱκετεύω θερμῶς, Πανάσπιλε Δέσποινα, ἰλασμόν μοι δώρησαι, τῶν πολλῶν πταισμάτων, καὶ κινδύνων με ἐξάρπασον.

Διάσωσον ταῖς πρὸς Χριστὸν ἱκεσίαις σου, Τρύφων, ἀπὸ κινδύνων καὶ νόσων, Ἀνάργυρε, τοὺς πόθῳ σε καὶ πίστει εὐφημοῦντας.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει. Εἴτα τὸ Καντάκιον Ἦχος Β'.

Ενθέου τρυφῆς ἐν Οὐρανοῖς ἀπολαύων, Ἀνάργυρε, τὰς ψυχὰς τῶν σὺν οἰκετῶν, ταῖς πρὸς Θεὸν ἀπαύστοις πρεσβείαις σου, τῆς τῶν παθῶν πάσης ρῦσαι συγχύσεως, ὡς Ἀθλητῆς ἀήττητος, Τρύφων Παναοίδιμε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχος. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν. . . κτλ. (Ζήτηι Σαβ. τῆς Ι'. Ἑβδομάδος).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀναργύρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. Β'. Οὐδεὶς προσπρέχων.

Οὐδεὶς προσπρέχων ἐν τῇ σκέπῃ σου, ἀνίσχυρος ἐκπορεύεται κατὰ παθῶν καὶ δεινῶν, Τρύφων Μάρτυς Κυρίου, ἀλλὰ τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν ἐκζητῶν, λαμβάνει ταῖς πρὸς Θεὸν λιταῖς σου, σωτηρίαν καὶ ἰασιν.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Στεφφόρος χορεύων καὶ χοροῖς τῶν Μαρτύρων συναγαλλόμενος, τοῖς σέ, Τρύφων, τιμῶσι καὶ πίστει ἀνυμνοῦσιν, ὡς Ἀνάργυρος δώρησαι, ἀσθενειῶν καὶ παθῶν τὴν μείωσιν, εὐχαῖς σου

Ο Δεσπότης τῶν ὅλων, καὶ Θεὸς Οὐρανίῳ στέφει σε ἔσπεψε, καὶ ἐν ἐπουρανίοις σκηναῖς νῦν ἐναυλίζειν κατηξίωσεν, Ἁγιε. Τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν, ὦ Τρύφων, ἐκδυσώπει.

Ομβροῖς ἐμῶν δακρύων, πλῦνον, ὦ Ἀνάργυρε Τρύφων, καρδίαν μου, πηγὴν τε σῆς Εἰκόνης, ἰάματα ρεούσης, κανανύξεως πλήρωσον, ἵν' ἀποπλύνω παθῶν τὸν βόρβορον, Τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Νέον φέρουσα βρέφος, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων Θεόν, Παναμώμητε, ταῖς σαῖς σεπταῖς ἀγκάλαις, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, λυτρωθῆναι τοὺς δούλους σου, πυρὸς σεισμοῦ καὶ λιμοῦ, καὶ νόσων ἀνιάτων.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Μυρίοις νόσοις πιεζόμενος, Μάκαρ, σοὶ προστρέχω αἰτῶν σωτηρίαν. Σὺ γὰρ εἶ, ὦ Τρύφων, ἡ ρῶσις τῶν νοσούντων.

Ἐν Οὐρανίοις τοῖς σκηνώμασι, Τρύφων, ἐντρυφῶν καὶ χαίρων σὺν Ἀγγέλοις, πρέσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων.

Τὸν σὸν οἰκέτην, ὡς ἱατρὸς τῶν νοσούντων, Τρύφων Ἅγιε, παθῶν ἐνοχλούντων, κόπασον τὸν σάλον, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις. Θεοτοκίον.

Ρεῖθρα δακρύων ψυχικῶν δός μοι, Κόρη, ἵνα πλύνω παθῶν μου τὸν ῥυπον, καὶ ὁδήγησόν με πρὸς τριβούς σωτηρίας.

ὦδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Υπὲρ ἡμῶν δυσώπει, Θεὸν τῶν ἀπάντων, τρυφῶν ἐνθέου τρυφῆς, Τρύφων ἐνδοξε, ἵνα παράσχη πταισμάτων ἡμῖν συγχώρησιν.

Φωτὶ ὡς προσπελάσας, τῷ πρώτῳ, ὦ Τρύφων, καὶ τῇ αὐτοῦ θείᾳ αἴγλῃ πυρσούμενος, αὐτῆς λιταῖς σου σὸν δοῦλον μέτοχον ποιήσον.

Ω Τρύφων, τῆς ἐνθέου τρυφῆς ἀπολαύων σὺν τοῖς Ἀγγέλοις αἰεὶ ἐνηδόμενος, ὑπὲρ ὧν δούλων, τὸν Κτίστην, Μάκαρ, ἐκέτενε. Θεοτοκίον.

Νοσοῦντες, Θεοτόκε, καὶ δεινοῖς παντοίοις, οἱ σοὶ οἰκέται αἰεὶ συνεχόμενοι, σοὶ καταφεύγοντες λύσιν αὐτῶν αἰτούμεθα.

Ἀξιὸν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Μάρτυρα Κυρίου τὸν θαυμαστὸν, καὶ τὸν τῆς Λαμπάκου ἐτοιμότατον βοηθὸν, φύλακα καὶ ῥύστην τῶν ἐπικαλουμένων, Τρύφωνα τὸν θεῖον πάντες τιμήσωμεν.

Δεῦτε προσυνήσωμεν οἱ πιστοὶ, Τρύφωνος τοῦ θεοῦ τὴν Εἰκόνα τὴν ἱερὰν, τὴν ἀποσοδοῦσαν παθῶν τὰς δυσσομίας, καὶ ἵασιν καὶ ῥῶσιν πᾶσιν παρέχουσαν.

καὶ Θεοτοκίον. Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος Α'.

Οὐράνιος Χορὸς...

Βασάνων ἀνδρικῶς ὑπομείνας τοὺς πόνους, τὴν ἀπονον ζωὴν ἀληθῶς ἐκομίσω, Τρύφων Παναοίδιμε, Ἀθλητῶν τὸ ἐδραῖωμα. Ὅθεν σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐωρτάζουσα τὴν παναγίαν σου Μνήμην, ἐνθέως ἀγγάλλεται.

ὁ ἱερεὺς μνημονεύει.

Ἐν τῇ ἀπαλύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν...

Τρύφων εἰληφὼς παρὰ Θεοῦ χάριν, χορηγεῖς τὰς ἰάσεις τοῖς εἰς τὴν σκέπην σου πίστει καταφεύγουσι, καὶ σοὶ προστρέχουσι, καὶ ποικίλα ἀνίατα θεραπεύεις πάθη, χάριτι τοῦ Πνεύματος τοῦ Παναγίου, Σοφέ. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς δυσωποῦμεν δέου πρὸς τὸν Κύριον, πάντων τῶν δεινῶν, ῥυσθῆναι τοὺς τιμῶντάς σε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον

Συμεὼν τὸν Θεοδόχον.

ὑπο τοῦ ἀργύροπυλῳος Σεραφεῖμ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Τὸν ἐν χερσὶ διακρατοῦντα τὸν Κόσμον, τὸν καὶ Δεσπότην καὶ δοτῆρα τοῦ Νόμου, ὑπὸ Παρθένου τῷ Ναῷ φερόμενον, πόθῳ εἰσδεχόμενος ταῖς ἀγκάλαις σου, Πρέσβυ Συμεὼν Μακάριε καθιέτενε πᾶσι τῶν ὀφλημάτων λύσιν παρασχεῖν, καὶ γυναιξὶν εὐτοκίαν δωρήσασθαι.

Δόξα· καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς...

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος Πλ. Δ'. οὐ ἡ Ἀχροστεχία.

« Δέχου τὸν ὕμνον Συμεὼν Θεοδόχε. Σεραφεῖμ. »

ὦδὴ Α'. Ἰγρὰν διεδεύσας.

Δικαίων σκηνώμασιν ἐν χαρᾷ καὶ πόθῳ ἀφράξω, αὐλιζόμενος Συμεών, πάντας τοὺς τελούντάς σου τὴν Μνήμην, Θεὸν τῶν ὅλων δικαίῳσαι ἰκέτευσον.

Εν Νόμῳ γενόμενος ἱερός, Συμεών ὡς ἡχου, σὺ τεθέασαι Ἰησοῦν, τὸν Χριστὸν Κυρίου, ὃν δυσώπει, ἐκ πάσης λύπης ἡμᾶς ἀπαλλάξασθαι.

Χεὶρὶ τὸν κατέχοντα πᾶσαν γῆν, ἐν Χερσὶν ἐδέχθης, ἀγιάτατε Συμεών. Τοῦτον οὖν δυσώπει δυστοκίας ἐλευθερῶσαι τὴν σοὶ καταφεύγουσαν. Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔχω παρήσῃαν Μητὲρ Θεοῦ, ἰδεῖν ἀμαρτήσας εἰς τὸ ὕψος τοῦ Οὐρανοῦ, ἀλλ' οἰκτεῖρον Κόρη τὸν σὸν δοῦλον, ἢ τὸν Θεὸν ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα.

ὥδὴ Γ'. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Υψωθείς ταῖς πράξεσι ταῖς ἱεραῖς, ἀγιάτατε, τὸν Ἰησοῦν ἐν χερσὶν ἐδέχθης, ὑπὲρ πάντων δεόμενος.

Τὸν τοῦ Νόμου Κύριον, μήτραν Παρθένου ἀνοίξαντα, ἰδὼν σεπτὲ Συμεών δυσώπει, ἐκ κινδύνων ῥυσθῆναι με.

Ο χερσὶ τὸν ἄνθρωπον δημιουργήσας κατέχεται, ἐν Συμεών γηραιαῖς ἀγκάλαις, ῥῶσιν πᾶσι δωρούμενος. Θεοτοκίον.

Νοστήν λαβίδα σε, ἄνθρωπα φέρουσιν, Πάναγνε, τὸν ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων τεχθέντα, ὃ Ἡσαΐας σε ἔδλεψεν.

ὥδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Υπερήκμασας γήρατι, πίπτει δὲ τῇ θεῇ ὄντως ἐνέαζες, ἰδεῖν θέλων τὸν Παντέλειον, ὃν ὑπὲρ σῶν δούλων καθικέτευσεν.

Μακαρίσωμεν ἅπαντες, Συμεών τὸν Δίκαιον καὶ βοήσωμεν, φθάσον ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε Θεοπνευστε.

Νομοδότην σὺ Κύριον, ἐν ταῖς σαῖς ἀγκάλαις πάλαι ἐβά-

στασας, Συμεών, καὶ νῦν πρεσβείαις σου, βρέφη τὰ θηλάζοντα ἐγκολπόβητι. Θεοτοκίον.

Ο χεὶρὶ Κόσμον ἅπαντα φέρων, τῆς Παρθένου βαστάζεται, μικρὸν ἀγκάλαις νήπιον, ὃ γαστρὶ συνέχων ἅπαν νήπιον.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς. . .

Νῦν ἐν Οὐρανοῖς ἀγαλλόμενος, Μακάριε, πάντας τοὺς τελούντας τὴν θεῖαν Μνήμην σου, δεινῶν παντοίων ταῖς πρεσβείαις σου ἀπάλλαξον.

Σὺ ὦ Συμεών Θεηγόρε ἀπετέλεσας, σεαυτὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ πανάγιον· διὸ καὶ εἶδες ἐν Ναῷ αὐτὸν ὡς νήπιον.

Υμνοῖς ἱεροῖς, Συμεών ἀνευφημήσωμεν τὸν Θεηγόρον, ἀνακράζοντες, ὦ Θεοδόχε, σαῖς λιταῖς ἡμᾶς οἰκτείρησον. Θεοτοκίον.

Μητὲρ τοῦ Θεοῦ, τῇ φθορᾷ καθολισθῆσαντας, πάντας τοὺς σοὺς δούλους σὺ ἐξανάστησον, καὶ πρὸς ἀφθαρσίας τὴν ζωὴν ἡμᾶς ὁδήγησον.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Εβόησας, Συμεών, ὅτε κατείδες τὸν Κύριον, ἀπύλυσόν με Σωτήρ, νυνὶ ὡς ὑπέσχου μοι· καὶ νῦν τοῦτον αἰτήσαι, ἀπολύσαι πάντας τῶν δεινῶν καὶ περιστάσεων.

Ωραιωθείς Συμεών, τοῦ Μωϋσέως λαμπρότερος, ἐγένου· ἐν ταῖς χερσὶ, τὸν κάλλει θαυμάσιον δεξάμενος, Πανσεπτε· τοῦτον οὖν δυσώπει, οἰκτεῖρῃσαι τοὺς οἰκέτας σου.

Νεκρώσεως τοῖς θεσμοῖς, ἀπῆλθες πρὸς τὸν ποθοῦμενον, ὃν ἐκδυσώπει ἀεὶ, Συμεών Πανάγιε, ῥυσθῆναι με θλίψεως, καὶ δεινῶν παντοίων, σαῖς λιταῖς καὶ περιστάσεων. Θεοτοκίον.

Θηρεῦσαί με προσπαθεῖ ὁ μικρὸς δαίμων πάντοτε, Παρθενομήτορ Ἀγνή, ἀλλὰ σὺ ἐξάρπασον τῶν αὐτοῦ παγίδων με, καὶ τῇ θεῇ σκέπῃ τῆς πρεσβείας σου συντήρησον.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, Συμεὼν Θεοδόχε, ἐπὶ τοῖς ἑμοῖς δεινοῖς τοῦ σώματος πάθεσι, καὶ ἴασιν δώρησαί μοι λιταῖς σου.

Καὶ Θεοτοκίον

Επίβλεψον...

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἴτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Δικαίων ταῖς σκηναῖς περιχαρῶς ἐνηδόμενος, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὃν ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος ἐβάστασας, αἰτησαι, ἁμαρτημάτων πολλῶν λυτῶσαι ἡμᾶς, καὶ εὐτοκίαν ταῖς ἐγκύοις δωρήσασθαι, Συμεὼν Θεοδόχε Μακάριε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ.

Στίχος. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λοκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ· ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱερουσαλὴμ, ᾧ ὄνομα Συμεὼν... κτλ. (Ζήτηι ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς β'. Φεβρουαρίου).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Θεοδόχου... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. β'. Ὁλὴν ἀποθέμενοι...

Πρεσβύτην θαυμάσιον ὑπερακμάσαντα γήρει, πολὺν σεβάσμιον, ἄνθρωπον Οὐράνιον καὶ πανέντιμον, προστασίαν θεῖαν, ἐνεργὸν θαυμάτων, καὶ ἐγκύων ἀντιλήπτορα πασῶν γινώσκοντες, σὲ ὦ Συμεὼν Ἱερώτατε, ἡμεῖς πάντες ἐν δάκρυσι, τῇ σῇ βοηθείᾳ προστρέχομεν· ἴδε Θεοδόχε, τὴν λύπην καὶ ἀσθένειαν αὐτῶν, καὶ εὐτοκίαν χορήγησον αὐταῖς, ἱκεσίαις σου.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου κτλ.

ὥδ' ἡ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ελαβες, Μάκαρ, ἐν ἀγκάλαις, μικρὸν βρέφος Χριστὸν τὸν ζωοδότην· τοῦτον οὖν Συμεὼν ἱκέτευε, νηπίοις θηλάζουσι δωρήσασθαι, ἐντελὴ τὴν ὑγίειαν.

Ολων ἡ λύτρωσις ἐπέστη, ἐν Νεῷ γὰρ ὡς βρέφος τῷ ἁγίῳ,

Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ θανάτου αἰφνηδίου, τοῦ Συμεὼν δέησας, ἀπαλλάτων ἡμᾶς πάντας.

Δέχου τὴν δέησίν μου, Πάτερ, καὶ προσάγαγε τῷ ὑπὸ σοῦ ὡς βρέφος, βασταχθέντι Θεῷ, καὶ τοῦτον ἐκδυσώπει ρυσθῆναί με τὸν ἄθλιον τῶν παγίδων διαβόλου. Θεοτοκίον.

Οικτεῖρον, σῶσόν με, Μαρία, τὸν φιλόανθρωπον τεκοῦσα Θεὸν Λόγον, καὶ ἀκτίσι ταῖς σαῖς καταύγασον ψυχὴν μου, καὶ φιλανθρώπως ρῦσαί με, τῆς δαιμόνων τυραννίας.

ὥδ' ἡ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Χριστὸν δυσώπει, ὦ Συμεὼν Θεοδόχε, χαρμονῆς αἰωνίου ἀπολαῦσαι, καὶ με τὸν σὸν δοῦλον, ἧς νῦν σὺ ἀπολαύεις.

Εχων, ὦ Πρέσβυ, παρὰ Θεῷ παρρησίαν, καθικέτευε ὑπὲρ τῶν σέ τιμῶντων, καὶ ρύου εὐχαῖς σου κινδύνων ἀδοκίμων.

Σὺ Θεοδόχε, τὰς ἐν γαστρὶ νῦν ἐχούσας, διαρύλαττε θερμαῖς σου ἱκεσίαις, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ ρύου δυστοκίας.

Εὐρὼν τῶν πόνων τοῦ ἐπικήρου σου βίου, Συμεὼν τὰ ἑπαθλα ἐν βίῳ τῷ ἀτελευτήτῳ, ἡμῶν μὴ ἐπιλάθου. Θεοτοκίον.

Ρᾶνον, ὦ Κόρη Θεογεννητορ Μαρία, τῷ πιστῶς τιμῶντί σε ῥανίσι τῆς σῆς τροστασίας, καὶ ρῦσαι τῶν πταισμάτων.

ὥδ' ἡ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον...

Αγνί σου ὦ Πρεσβύτα, χεῖρες αἱ δεχθεῖσαι τὸν ζωοδότην, καὶ γέγονας Πάνσεπτε, ὄντως εὐδαίμων· διὸ εὐφημοῦμέν σε.

Φιλάνθρωπε τοῦ κόσμου Δέσποτα καὶ Σῶτερ, ταῖς Θεοδόχου πρεσβείαις ἀπάλλαξον, τοὺς σοὺς οἰκέτας τῶν νόσων καὶ περιστάσεων.

Επὶ τὴν προστασίαν τὴν σὴν, Θεοδόχε, νῦν καταφεύγω ὁ δοῦλός σου, πρόφθασον, καὶ ταῖς πρεσβείαις σου σῶσόν με τὸν κατὰκριτον.

Ιασαι Τρισμάκαρ, τὴν ἐκ δυστοκίας δεινῶς νῦν πάσχουσαν

δούλην σου, Ἄγιε, καὶ εὐτοκίαν ἐν τάχει αὐτῇ χορήγησον.
Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, Μήτηρ τοῦ Δεσπότου, τῶν ψυχοφθόρων πα-
θῶν με ἀπάλλαξον, καὶ αἰωνίου πυρὸς ῥῦσαι καὶ σῶσον με.

Τὸ, Ἀξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνήρια.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν τῶν ἐθνῶν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθης, ἐκ
Παρθένου ὄντως τεχθεὶς, καὶ ἐπανεπαύσω γηραλέαις ἀγκάλαις,
τὰ βρέφη ὁ φαλάττων, μόνε φιλόνηρωπε.

Πρέσβυ Ἱερώτατε Συμεὼν, μὴ παύσῃ πρεσβεύων τῷ Σωτῆ-
ρί σου καὶ Θεῷ, εὐτοκίαν δοῦναι ταῖς ἐπίτεξι πάσαις, καὶ νό-
σων καὶ κινδύνων τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ως ἐδέχθης βρέφος ἐν Ἱερῷ τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον ἐν ἀγ-
κάλαις σου, Συμεὼν, οὕτως ἐκδυσώπει αὐτὸν ἐν παρόρησίᾳ, θηλά-
ζουσι νηπίοις ῥῶσιν δωρήσασθαι.

Ως ἐνηγκαλίσθης ἐν Ἱερῷ, τὸν Θεὸν τῶν ὅλων, δικαιοτάτε
Συμεὼν, οὕτω καὶ τὰ βρέφη, πρεσβεΐαις σου συντήρει, καὶ τὰς
ἐγκύους πάσας σὺ ἐλευθέρωσον.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον καὶ τὸ Τροπᾶριον Ἦχος Β'.

Τοῦ Δικαίου Συμεὼν τὴν Μνήμην ἐορτάζοντες, Κύριε, δὲ
αὐτοῦ σε δυσωποῦμεν, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον, Ἦχος Πλ. Δ'.

Δέσποινα πρόσδεξαι. . .

Συμεὼν Ἱερώτατε, τὸν Σωτῆρα ἱκέτευε, ὃν ἐν ἀγκάλαις ἐ-
δέχθης, τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας ῥῦσαι, καὶ εὐτοκίαν αὐταῖς δω-
ρήσασθαι.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα καὶ θαυματουργόν

ΧΑΡΑΛΑΜΝΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΕΩΣ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ
τὸ Τροπᾶριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῷ Ἀθλοφόρῳ οἱ Πιστοὶ δεῦτε πάντες, εὐσεβοφρόνως προσ-
πεσόντες βοῶμεν· Ἱερομάρτυς ἐνδοξε Χαράλαμπε, ῥῦσαι τοὺς
πιμῶντάς σε λοιμικτῆς ἀσθενείας, πάσης περιστάσεως καὶ δει-
νῶν καὶ κινδύνων, ταῖς πρὸς Χριστὸν λιταῖς σου, Ἀλλητά· σὲ
γὰρ προστάτην κεκτήμεθα ἅπαντες.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν. . .

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

« Τὸ δὴ πόθω σοι νῦν Ἰωάννης ἀγεί. »

ὦδὴ Α'. ἤχος πλ. Δ'. Ἀρματῆλάτην Φαραῶ.

Ταῖς πρὸς Χριστὸν σου ἱεραῖς ἐντεύξεσι, Μάρτυς ἀοίδιμε, τῶν
κινδύνων ῥῦσαι, καὶ δεινῆς κηκώσεως καὶ πάσης περιστάσεως,
καὶ αἰσχροῦς ἀμαρτίας, Ἱερομάρτυς Χαράλαμπε, καὶ τῶν δυσ-
μενῶν κατακρίσεις.

Ο τῶν ἀπάντων Βασιλεὺς καὶ Κύριος, ψυχῆς σου τὸ φαι-
νόν, προειδὼς Παμμάρκα, λαμπρῶς καθωράισεν Ἱερωσύνη, Ἄ-
γιε, διαπρέψαντα λίαν, εἶτα ἀθλήσεως λάμψαι, σὲ εἰς Οὐρα-
νοὺς προσελέγετο.

Δόξη ἐνθέως διαπρέπων, Ἐνδοξε, ἐν Οὐρανοῖς κατοικεῖς, σὺν Ἀγγέλοις Μάκαρ, καὶ Ἁγίων τάγμασι, δυσώπησον τὸν Κύριον, παρρησίαν ὡς ἔχων, ἡμᾶς ρυσθῆναι κολάσεως, νόσου τε καὶ πάσης πυρώσεως. Θεοτοκίον.

Η ὑπὲρ λόγον τὸν Θεὸν κυήσασα, Εὐλογημένη Ἀγνή, καὶ τῶν Οὐρανίων νοερὰ σρατεύματα, τῷ κάλλει σου λαμπρύνουσα, Παναγία Παρθένε, καταύγασον τοὺς οἰκέτας σου, πάσης ἐξελοῦσα σκαιότητος.

ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Παναοιδίμε, πόθω σέ ἀνυμνῶ, Ἀγιετάχος τῶν κινδύνων καὶ σάλου πάντας ἀπάλλαξον, ταῖς ἱκεσίαις σου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ὄρμον σωτηρίας εὐθυνον τοὺς σὲ γεραίροντας.

Θεὸς τῶν ἀπάντων δημιουργὸς Κύριος, χάριν σοι παρέσχε, θεόφρον, τὴν τῶν ἰάσεων, ἣν σὺ ἐζήτησας, ὑπεραθλῶν αὐτοῦ πόθω, καὶ λαβὼν τοῖς δούλοις σου παράσχου Ἁγίε.

Θειστάτη πρόνοια παρὰ Θεοῦ δέδοσαι, πᾶσι τοῖς πιστῶς σε τιμῶσι, Μάκαρ Χαράλαμπε, διὸ ἀπέλασον, ἅπασαν νόσον καὶ βλάβην, χάριν παρεχόμενος τὴν ἐπουράνιον. Θεοτοκίον.

Ως Θεοῦ σε Μητέρα καὶ γηγενῶν καύχημα, πίστει ἀνυμνοῦμεν, Παρθένε, καὶ μακαρίζομεν, ῥῥσαι πανάχραντε, τῆς ἐνεσώσεως ἀνάγκης, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε τὴν ὑπερύμνητον.

ὠδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε...

Σὺ Ἀθλητὰ, καταφυγὴ μου καὶ δύναμις, σὺ προστάτης, σὺ μου καὶ ἀντίληψις, πλουτῶν Σοφὲ ὄντως πρὸς Θεόν, παρρησίαν Μάκαρ, ὡς στεφανίτης ἀήττητος, διὸ καὶ πᾶσαν νόσον ἀπελαύνων παράσχου τοῖς Πιστοῖς θείαν χάριν καὶ ἔλεος.

Θλοσχερῶς πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας, ὡς ὑπάρχων Ἱερεὺς θαυμάσιος, καὶ δυσμενῶν ὅπλα καὶ ἰσχὺν, τῇ θείᾳ ἰσχύϊ, καταβαλὼν ἀεὶ ὑμνητε, στεφάνων ἡξιώθης, Οὐρανίων Παμμάκαρ, διὸ ῥῥσαι ἡμᾶς πάσης θλίψεως.

Ιλεως σὺ, Ἱερομάρτυς Χαράλαμπε, τοῖς σοῖς δούλοις εἰς Παμμάκαριστε, δίδους αὐτοῖς χάριν δαφίλῃ, ταῖς σοῖς ἱκεσίαις, ἐλαύνων νόσους καὶ σκάνδαλα, καὶ χάριτος ἐνθέου ἀξιῶν ὡς προστάτης, πᾶσαν νόσον καὶ βλάβην ἀπέλασον. Θεοτοκίον.

Νοοῦντες σοῦ τὸ ὑπὲρ λόγον μυστήριον, Θεοτόκε Ἀχραντε Θεόνομφε, τῶν Οὐρανίων Τάγματα Σεμνῇ, θάμβει γεγηθότως, συνέχονται ἐκπληττόμενα· διὸ ἡμᾶς Κυρία λοιμικῆς ἀσθενείας, καὶ κολάσεως ῥῥσαι Ὑπέραγνε.

Ε'. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Υπερύμνητον Μάκαρ, τὸν Θεὸν τῶν ἀπάντων σὺ ἀνεκήρυξας, λαμπρῶς ἐν τῷ σταδίῳ, Χαράλαμπε θεόφρον, ὃν αἰεὶ καθ' ἱκέτευσ, τῶν ἐνεστώτων κακῶν, ῥῥσαι ἡμᾶς καὶ νόσων.

Νῦν σε Μάρτυς πλουτοῦντες, πρὸς Θεὸν τῶν ἀπάντων πρέσβυν θερμότατον, καὶ αἰεὶ Παμμάκαρ, ἱκετεύομεν ῥῥσαι τῶν θλίψεων, καὶ δεινῆς μανίας, τῆς ἐνεστώσης νόσου τάχος, καὶ κινδύνων καὶ πάσης κακώσεως.

Ιλασμὸν τῶν πταισμάτων, παρεχόμενος πᾶσι τοῖς εὐφημοῦσί σε, ταῖς λιταῖς σου Μάρτυς, τὴν μανίαν ἐν τάχει ἀπέλασον, Μάκαρ πάσης νόσου καὶ πάσης βλάβης καὶ κακίας, ἀξιῶν Οὐρανοῦ λαμπρότητος. Θεοτοκίον.

Ως Θεὸν τετοκνῶ, Ὑπερύμνητε Κόρη Θεοχαρίτωτε, θαυμαστῶς ἰσχύεις, ὅσα βούλει Ὑπέραγνε Δέσποινα· διὸ πάντας ῥῥσαι, νόσου παντοίας καὶ Γεέννης, καὶ κολάσεως πάσης ἐξάρπασον.

ὠδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Αγίως τὴν βιωτὴν διήνυσ, ἱερεὺς διατελὼν Θεοκήρυξ, εἴτα Σοφὲ μαρτυρίου ἀγῶσιν, εἰς Οὐρανοὺς ἀνελήλυθας ἀρίστε· διὸ λιταῖς σου πρὸς Χριστὸν, πᾶσαν νόσον ἀπέλασον τάχιστα.

Ναὸν σου τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐγνωκότες οἱ Πιστοὶ εὐφημοῦμεν, πάσης ὀργῆς καὶ ἀνάγκης καὶ νόσου, καὶ τοῦ ἀώρου

θανάτου ἀπάλλαξον, λιταῖς σου πρὸς τὸν Λυτρωτὴν, Παναοῖδιμε Μάρτυς Χαράλαμπε.

Νοοῦντες τὴν παρρησίαν Ἁγίε, ἣν πλουτεῖς πρὸς τὸν Χριστὸν Ἀθλοφόρε, πίσει ἀεὶ εὐφημοῦμέν σε Μάκαρ, τὴν λοιμικὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀπέλασον, μανίαν τὴν λυμαντικὴν, ταῖς λιταῖς σου Χαράλαμπε ἔνδοξε. Θεοτοκίον.

Η μόνη τὸν Λυτρωτὴν κηύσασα, σὺ ὑπάρχεις Παναγία Παρθένη, ὃν ἐκτενῶς ὑπὲρ πάντων δυσώπει, οἰκτειρηθῆναι τῷ θεῷ ἐλέει σου, τυχεῖν τε τῆς ἐν Οὐρανῷ, ἀπολαύσεως δόξης καὶ χάριτος.

Διχῶζε Ἱερομάρτυς τοὺς πίσει σε εὐφημοῦντας, ταῖς πρὸς Χριστὸν λιταῖς σου Χαράλαμπε, κινδύνων καὶ ἀσθενείας ἀπάσης.

Δύξα καὶ τὴν Θεοτοκίον

"Αχραντε...

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος δ'.

Προστασία τῇ ἱερᾷ σου Θεόπνευστε, ἰκεσία πρὸς τὸν Χριστὸν ἱερώτατε, οἰκτείρησον ἡμᾶς Χαράλαμπε Σοφὲ, δωρούμενος ἡμῖν τὴν λύσιν τῶν δυσχερῶν ἔνδοξε, ἀποσοβῶν πᾶσαν νόσον καὶ λοιμικὰς ἀσθενείας, ὡς ἀντιλήπτωρ τῶν Πιστῶν, Παναοῖδιμε δέξυτάς.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει. . .

Στίχος. Περιτευμένος ἐν τῷ Οἴκῳ Κυρίου. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν... (Ζῆτει Ἀπρίλ 23).

Δόξ. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμιον

Ἦχος Πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι...

Μη ἐγκαταλίπης με, παραπτωμάτων εἰς χάος, Ἀθλητὰ Χαράλαμπε, ἀλλὰ τάχος ἔξελε τῆς πωρώσεως· θλίψις γὰρ ἔνδοξε, καὶ ἀγλὺς τήκει με, τῶν ἀπείρων παραπτώσεων, ὧν με ἀ-

πάλλαξον, τάχος Ἱερεῦ Παναοῖδιμε, πρὸς Κύριον προσβέβαις σου, ὡς θερμὸς προστάτης τῶν δούλων σου, δέομαι θεάφρον, ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, ἐξαγαγὼν πάντας Ἁγίε, τῶν δεινῶν καὶ θλίψεων.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὦδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Σῶσον Παμμάκαρ σοὺς οἰκέτας, περιστάσεως καὶ ζάλης ἐναντίας, ταῖς εὐχαῖς σου Σοφὲ πρὸς Κύριον βοῶντας, εὐλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγιον Πάτερ τῶν Ἀγίων, καθικέτευε ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, ἀπαλλάττων αὐτοὺς κακώσεως καὶ σάλου, εὐλογητός εἰ κράζοντας ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γένος τὸ βρότειον ἐν πίστει, ἰκετεύει σε δυσώπησον τὸν Κτίστην, ἀπελάσαι ἡμῶν τὴν θραῦσιν ἐκβοῶντων, εὐλογητός εἰ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Ετεκες Ἀχραντε Μαρία, τὸν ἀχώρητον Δεσπότην τῶν ἀπάντων, ὃν ἀεὶ ὡς Υἱὸν ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει, νόσου καὶ πάσης θλίψεως, ἀπάλλαξαι Παναγία.

ὦδὴ Η'. Τὸν ἐν Ὁρει ἁγίῳ.

Ικετεύει Χαράλαμπος ὁ θεῖος, σὲ τὸν μόνον τῆς Δόξης Βασιλέα, ἀποσοβῆσαι λοιμικὴν ἀσθένειαν, τῶν ὑμνολογούντων καὶ δοξολογούντων αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο τῶν ὅλων Θεὸς τρισὶ προσώποις προσκυνούμενος, οἰκτείρησον τὸν Κόσμον, τοῦ Χαράλαμπου Σῶτερ ταῖς δεήσεσι, δέει σε ὑμνοῦντα καὶ δοξολογοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Η Θεότης Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ταῖς λιταῖς Χαράλαμπου πάντας ῥύσαι, τῶν δυσχερῶν καὶ πάσης περιστάσεως, πίσται σε ὑμνοῦντας καὶ ὑπερυψοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Η Παρθένος καὶ μόνη Θεοτόκος, τὸν Παντάνακτα ἀλήτως

ἰκετεύει, ὑπὲρ ἡμῶν ῥυσθῆναι περιστάσεων, ἀνυμνολογούντων ὡς Θεὸν τῶν ὅλων, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ὦδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ...

Ἐξίσταντο οἱ Τύραννοι Ἀθλητὰ, θεωροῦντες τὴν χάριν τὴν ἔνθεον, τὴν ἐπὶ σοὶ, Μάρτυς ἐνεργοῦσαν ὑπερφυῶς, ἥνικα ἐξηρτήθησαν, ἄνω εἰς ἀέρα, καὶ ὁ τμηθεὶς τὰς χεῖρας ἀοράτως καὶ ξύλον τὸ βλαστήσαν, ταῦτα θεώμενοι ἐξέστησαν.

Τὴν νόσον τὴν λοιμῶδη καὶ μιανὰν, ἀπελαύνων, Χαράλαμπε Ἐνδοξε, ῥῦσαι ἡμᾶς πάσης δυσχερείας τῶν δυσμενῶν δαιμόνων τε κακώσεως, πονηρῶν ἀνθρώπων καταδρομῆς, καὶ φθόνου καὶ μανίας καὶ τῆς συκοφαντίας, καὶ τῆς κολάσεως, Αἰοῖδιμι.

Τριάδα ὑπερούσιον προσκυνῶν, σὺν Ἀγγέλοις Χαράλαμπε Ἐνδοξε, ταῖς σαῖς λιταῖς, οἰκτερον ἰκέτας σου ἱερεῖ, καὶ τοὺς ὑμνολογούντάς σε, πάντων ἀδοκῆτων καὶ συμφορῶν, ἀπάλλαξον θεόφρον, παντοίας τε κακίας, καὶ τῆς Γεέννης Παρμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Κυρία τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, καὶ ἀπάσης τῆς Κτίσεως Δέσποινα, τῆς ἀπειλῆς, σάλου τε κακίας τῆς μιανῆς, καὶ βασκανίας Ἀχραντε, καὶ ζυλοτυπίας τῆς βδελυρίας, ἀπάλλαξον ταχέως τοὺς σὲ δοξολογοῦντας, καὶ αἰωνίου κατακρίσεως.

Ἀξιὸν ἔστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Ἀθλοφόρων κλέος τὸ ἱερὸν, Μάρτυρα Κυρίου, τὸν Χαράλαμπον οἱ Πιστοὶ, ἐλατῆρα ὄντα ἰσχυρὸν πάσης νόσου καὶ παθῶν, μετὰ πόθου ὑμνολογήσωμεν.

Ἄιτημα ὑπάρχει, Θαυματουργέ, τοῦτο σὺν θεόφρον, ἀπελάυνειν τὴν λοιμικὴν, νόσον ἐξ ἀνθρώπων, διὸ αὐτὴν ὀξέως, ἀπέλασον λιταῖς σου, καὶ πᾶσαν κακίῳσιν.

Θρόνῳ παριστάμενος τῷ φρικτῷ, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, ἐκδυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, ῥύσασθαι κινδύνων καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, καὶ τῆς ἐπικειμένης ἡμῖν κολάσεως.

Χαράλαμπον πάντες τὸν θαυμαστόν, Ἱερομάρτυρα τὸ ἀ-

γλαῖσμα τὸ φαιδρὸν, πόθῳ εὐφημοῦντες, βοήσωμεν συντόνως, λιταῖς σου πρὸς τὸν Κτίστην, ἡμᾶς οἰκτείρησον.

Τὸ παρὸν παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Δεῦτε φιλομάρτυρες εὐλαβῶς, Μνήμην Χαράλαμπου ἀνυμνήσωμεν τοῦ κλεινοῦ, πρὸς αὐτὸν βοῶντες, σοὺς δούλους σκέπε Μάρτυς, λοιμικῆς τε νόσου καὶ πάσης θλίψεως.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

καὶ Θεοτοκίον

Τρισάγιον. εἴτα τὸ Τροπάριον Ἦχος Α'.

Ὡς στύλος ἀκλόνητος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ. . . κτλ.

(Ζήτηι Φεβρουαρίου 10).

ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἦχος Δ'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν...

Πάντας ἐλεεῖς, Μάρτυς Χριστοῦ, τοὺς σοὶ προσδραμόντας ἐν πίστει, ταῖς ἱεσῖαις ταῖς σαῖς, Ἀθλητὰ Χαράλαμπε ἀξιόθαύμαστε· διὸ οἰκτερον ἅπαντας καὶ νῦν τοὺς σοὺς δούλους, τάχιστα ρυόμενος τῶν ἀδοκῆτων δεινῶν, θλίψεως καὶ νόσου βαρείας, πάντων δυσχερῶν καὶ κινδύνων, καὶ τῆς ἐν Γεέννῃ κατακρίσεως.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὸν ἅγιον Μεγαλομάρτυρα
Θεοδώρον τὸν Τύρωνα.
ὑπο τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἴτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Τὸν γενναϊότατον Χριστοῦ στρατιώτην καὶ εὐσεβῶν Χρ-

στιανῶν τὸν προστάτην, ὕμνολογοῦντες κράζωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς· Ἁγίε Θεόδωρε, ταῖς ἐνθέρμοις λιταῖς σου, δαιμονικοῦ τεχνάσματος καὶ αἱρέσεως πάσης, τοὺς σοὺς οἰκέτας λύτρωσαι, Σεπτέ, καὶ νόσου πάσης ταχέως ἀπάλλαξον.

Ὁὐ σιωπήσομεν...
 Δόξα. καὶ νῦν. Θεοτοκίον
 Ο Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος Πλ. Δ'. οὐ ἢ Ἀκροστιχίς.

« Θεοῦ σε μέλπω δωρεῶν Ἐπώνυμε. »

Καὶ ἐν τοῖς Θεοτοκίοις ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὥδὴ Α'. Ὑγρὰν διδεδύσας.

Θεόδωρε Μάρτυς ἐν Οὐρανοῖς σὺν Ἀγγέλοις χαίρων, τοὺς τιμῶντάς σε εὐλαβῶς, καὶ προσκαλουμένους σε κινδύνων, καὶ περιστάσεων καὶ νόσων διάσωσον.

Εἰς ἄθεον δόγμα, Μάρτυς Χριστοῦ, σωτὴρ ἀνεφάνης καὶ ὑπέρμαχος κραταῖος, πᾶσιν εὐσεβέσιν, ἐκ βρωμάτων θεοσυγῶν αὐτοὺς κωλύθους ῥυσάμενος.

Ὁ στέφος ἀμάραντον ἐκ Θεοῦ, λαβὼν Χριστοῦ Μάρτυς, καὶ τοῖς Μάρτυσι συσκηῶν, φύλαττε λιταῖς σου τοὺς ἐν πίστει καὶ εὐλαβείᾳ σὴν Μνήμην γεραίροντας. Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ Λόγον τὸν τοῦ Πατρὸς ἀφράστως τεκοῦσα, τῆς ψυχῆς μου τὰ χαλεπὰ, θεράπευσον πάθη, ὦ Παρθένε, καὶ αἰωνίου χαρᾶς με ἀξίωσον.

ὥδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἦμνους, ὦ Θεόδωρε, νῦν ἐτησίους προσάγω σοι καὶ ἐκ ψυχῆς δεομαί σου, Μάκαρ ἐκ κινδύνων με λύτρωσαι.

Στήριγμα, Θεόδωρε, τῷ σῷ οἰκέτῃ γενήθητι, καὶ τὴν ὀρθὴν καὶ ἁγίαν Πίστιν, ταῖς πρεσβείαις σου κράτυνον.

Ἐχὼ τὴν καρδίαν μου προσηλωμένην, Θεόδωρε, ἐπὶ σοὶ νῦν, τῆς σῆς προστασίας καὶ τῆς σκέπης δεόμενος. Θεοτοκίον.

Ἐχων σε βοήθειαν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι, Πάναγνε Μῆτερ Θεοῦ· ἔχων σε προστάτην οὐ πτοῦμαι τὴν κόλυσιν.

ὥδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε...

Μυσαρῶν ὡς διέσωσας τῶν τοῦ Παραβάτου βρωμάτων, Ἁγίε, τοὺς Πιστοὺς, οὕτω τοὺς δούλους σου τῆς αἱρετιζόντων λώβης φύλαξον.

Ἐκ κινδύνων καὶ θλίψεων πάντας ἀδοκίτων, Μάρτυς Θεόδωρε, διαφύλλατε ἀπήμαντον, τὸν πιστῶς τῇ σκέπῃ σου προστρέχοντα.

Λυτρωτὴς, ὦ Θεόδωρε, ὄντως εὐσεβοῦντων σὺ ἀναδέδειξαι, διαλύσας διατάγματα Ἰουλιανοῦ, τῇ ἐπινοίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Ῥῶσιν δίδου μοι, Πάναγνε, καὶ τὴν ζοφεράν ψυχὴν μου κατάρχασον, αἴγλη θεῖα· σὺ γὰρ ἔτεκες φῶς τὸ ἐνυπόστατον, Παναμώμητε.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς...

Πόθω καὶ χαρᾷ ὕμνωδίας σοι προσάγοντας, ἐκ τῶν τεχνασμάτων τοῦ πονηροῦ, ἀβλαβεῖς τηρεῖσθαι δεόμεθα, Θεόδωρε.

Ὡς τις ἀριστεὺς τὰς πλεκτάνας κατεσύντριψας τοῦ Ἀποστόλου, καὶ τοὺς εὐσεβεῖς, Μάρτυς Θεόδωρε πανσόφως σὺ διέσωσας.

Ἄετο τοῦ Θεοῦ, ὦ Θεόδωρε Πανεύφημε, ἐκ παντὸς κινδύνου καὶ χαλεπῶν νόσων ῥυσθῆναι, καὶ αἱρέσεων τοὺς δούλους σου.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντον Ἀμνόν, συλλαβοῦσα, Παναμώμητε, αἶροντα βροτῶν ἀμκρτήματα, λύσιν δυσώπει αὐτῶν δοῦναί μοι τῷ δούλῳ σου.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὡς μάταιον καὶ σαθρὸν τοῦ Ἀποστόλου τὸ πρόσταγμα, Θεόδωρε θυμικαστέ, ποτέ σὺ κατήσχυνας, οὕτω νῦν ματαίωσον δρᾶκοντείους δόλους, καὶ ἡμᾶς ἀτρώτους φύλαξον.

Ῥωσθεὶς δυνάμει Θεοῦ, τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχος, Θεόδωρε

πεφυκώς, τὴν πλάνην ἐμείωσας· καὶ νῦν ἰκέτεύω σε τῶν παθῶν εἰκόνας τῆς ψυχῆς μου ἐξαφάνισον.

Ενθέω καὶ εὐσεβεῖ ζήλω ὡς πάλαι διέσωσας τοὺς Ὁθοδό-
ξους Σοφῆ, βουλῆς τοῦ ἀλάστορος οὕτω διαφύλαξον ἡμᾶς ἀσα-
λεύτους ἐν τῇ Πίστει σου δεόμεθα. Θεοτοκίον.

Φωτὸς νεφέλῃ σὺ εἶ, καὶ τοῦ Θεοῦ θρόνος ἔνδοξος, Παρθε-
νομῆτορ Ἀγνή· ψυχῆς οὖν τὰ ὄμματα τῆς ἐμῆς νῦν φώτισον,
καὶ παθῶν ἀγλῦος τὴν καρδίαν μου καθάρισον.

Διάσωσον ἐρεσχελείας ἀπάσης ἐχθρῶν ἐχθίστων, Θεόδωρε
Αθλητᾶ, ἡμᾶς τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε, ὡς ἑτοιμοςβοηθὸς Ὁρ-
θοδόξων.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ ἱερὺς μνημονεῖ. Εἴτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Προστάτα τῶν Πιστῶν ἀκαταίσχυντε, καὶ μεσίτα τῶν δεο-
μένων ἐτοιμότατε, μὴ παρίδῃς ἡμῶν τῶν δεομένων σου τάς οἰκ-
τρὰς φωνὰς, ἀλλὰ πρόφρασον ὡς συμπαθῆς, καὶ ἀπάλλαξον ἡ-
μᾶς, τῶν Μαρτύρων μέγιστε Θεόδωρε, πάσης κακουχίας καὶ
περιστάσεως, καὶ σῶσον ἡμᾶς ταῖς ἐνθέρμοις σου πρὸς τὸν Κύ-
ριον δεήσεσι.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ. . .

Στίχος. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λοκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς· προσέχετε ἀπὸ τῶν
ἀνθρώπων. . . κτλ (Ζήτηι Ἀπριλίου 23).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. 6'. Ὅλην ἀποθέμενοι. . .

Λαμπρά καὶ χαρμόσυνος, ἡ παναγία σου Μνήμη, Θεόδωρε
ἐνδοξε, ἐφέστηκε σήμερον, ἡμῖν ἅπασι· Σὺ γὰρ θαυμάσιε, τὸν
λαὸν ἄχραντον τοῦ Κυρίου ποτὲ ἔσωσας, ἐν ἐνὶ θαύματι, κωλύ-

βοις κορέσας, Πανάγιε· καὶ νῦν σὲ ἰκετεύομεν, ῥῦσαι φιλευσπλάγ-
χνως ἐκ θλίψεως, καὶ λύμης παντοίας, αἰρέσεως καὶ πάσης ἀπει-
λῆς, ἐχθρῶν ἀπίστων, πρεσβείαις σου ἐνθέοις τοὺς δούλους σου.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, κτλ.

ὥδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ω Θεόδωρε Μάρτυς, σὲ συλλήπτορα ἔχων τῆς σωτηρίας μου,
καὶ πίστεως τῆς θείας προστάτην, καὶ ζωῆς μου ἀκαταίσχυντον
φύλακα, οὐ πτοοῦμί ποτε δαιμόνων ἐπηρείας.

Νηστεῖαν τὴν ἀγίαν, ὡς ἐτήρησας πάλαι, Μάρτυς, ἀμόλυν-
τον, καὶ νῦν οὕτω σοὺς δούλους, αὐτὴν ταύτην λιταῖς σου, δια-
νύσαι ἀξίωσον, περιχαρῶς καὶ ἀγνῶς, Θεόδωρε Παμμάκαρ.

Επινοία ἐνθέω ὡς διέλυσας, Μάκαρ Τυράννου σόφισμα, καὶ
νῦν ἐβὼ πρεσβείαις ταῖς σαῖς τῆς ἐπινοίας τοῦ ἐχθροῦ περισώ-
ζεσθαι, παρακαλοῦμεν θερμῶς, οἱ δοῦλοί σου Τρισμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Εκ γαστροῦ σου προήλθε, σαρκωθεὶς ὁ τῶν ὅλων, Παρθένε,
Κύριος· αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει ῥυσθῆναί με πταισμάτων, καὶ κιν-
δύνων καὶ θλίψεων. Σὺ γὰρ τῶν εὐσεβῶν πέφυκας ἡ προστάτις.

ὥδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Παρκνομήσαντα Ἀποστάτην ὡς πάλαι, σὺ κατήσχυνας σο-
φῇ ἐπινοίᾳ, καὶ ἡμᾶς ἀσέμνων φύλαξον μiasμάτων.

Ως νουεχῆς, ὦ Θεόδωρε Μάρτυς, σὺ κατέβαλες δεινὸν Ἀ-
ποστάτην, καὶ τοὺς Ὁθοδόξους σοφία σου ἐρρύσω.

Νόμῳ τῷ θεῷ πεφραγμένος, θεόφρον, ἀνομώτατον διήλεγ-
ξας νόμον, φυλάξας ἐκ τούτου τοὺς εὐσεβεῖς ἀπρώτους.

Θεοτοκίον.

Ινα ὑμῶ σε μετὰ πόθου, Παρθένε, νοητῆς αἰχμαλωσίας με
ῥῦσαι, λύτρον ἀντιδοῦσα τὸ Πάθος τοῦ σοῦ Τόκου.

ὥδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Υμῶν σε ἐκ καρδίας, Θεόδωρε Μάρτυς, δώρων τῶν θεῶν

ἐμὲ καταπλούτισον, ὡς δώρου θεοῦ φερώνυμος, Πανακῆρατε.

Μαρτυρικῇ τῇ αἰγλῇ, Θεόδωρε Μάκαρ, καταλαμπόμενος, πάντας τοὺς σὲ γεραίροντας, φωτὶ αὐτῷ πρεσβείαις σου καταλάμπρυνον.

Εκ τοῦ πυρός, ὦ Μάρτυς, σθένει ὡς ἐρρώσθης τῷ θεῷ, παρνόμου οὕτως ἡμᾶς βουλῆς, τῶν τυραννούντων, Θεόδωρε, σὺ διάσωσον Θεοτοκίον.

Μαρία Θεὸν Λόγον ὃν ἔτεκες δυσώπει, ὑπὲρ τῶν πίσει καὶ καὶ πόθῳ τιμώντων σε, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Τὸ, Ἄξιον ἴστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνῆρια.

Τῶν χαμνόντων πέφυκας ἱατρός, αἰγμαλώτων ρύστης καὶ μεσίτης ἀμαρτωλῶν, εὐσεβῶν προστάτης, παράκλησις πενθούτων, καὶ κεραυνὸς Τυράννων, σοφὲ Θεόδωρε.

Ὑπὸ Θεοδώρου Ἀριστοκλέους.

Τὸν ἀπὸ βρωμάτων τῶν μυσαρῶν, τῶν τοῦ Παραβάτου λυτρωσάμενον τοὺς Πιστοὺς, καὶ θρέψαντα τούτους τροφῇ τῇ τῶν κωλύδων, Θεόδωρον τὸν θεῖον πάντες ὑμνήσωμεν.

Σήμερον μετέστρεψεν εἰς χαρὰν Πιστῶν τὰς καρδίας, τε θλιμμένας πάλαι δεινῶς, καὶ τὴν παραβάτου κατέστρεψεν ἀπάτην, Θεόδωρος ὁ Μάρτυς ὃν εὐφημήσωμεν.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Β'.

Μεγάλα τὰ τῆς Πίστεως κατορθώματα. . . κτλ.

(Ζήτηι Σαββάτῳ πρώτῳ τῶν Νηστειῶν ἡ Φεβρουαρίου 17)

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Ἐἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὰ Προσόμιον, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντων εὐσεβῶν σὺ ἀληθῶς, ἐνθερμος προστάτης ἐδείχθης, Μάρτυς Θεόδωρε· πάντες οὖν προσάγομεν σοὶ χαριστήρια, καὶ

σωτῆρα γινώσκοντες, ἐν πίστει βοῶμεν, ρῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, τῆς προσβολῆς τῶν ἐχθρῶν, πάσης ἀπειλῆς, πάσης λύπης, καὶ αἰρετικῶν τυραννίας, τοὺς πιστῶς γεραίροντας τὴν Μνήμην σου.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὸν Τιμίον Σταυρόν.

ὑπο Νικηφοροῦ Ἱερομοναχοῦ τοῦ Κρητοῦ.

Διορθώσεις

ὑπο τοῦ ἀργυροπολεως Σεραφεῖμ.

Μετὰ τὸν, Εὐλόγητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριε· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῷ ζωηφόρῳ νῦν Σταυρῷ προσπελάσωμεν οἱ μακρυνθέντες τοῖς κακοῖς καὶ προσψύσωμεν, ἐν ἐπιστροφῇ λέγοντες καρδίᾳ πιστῶς, πρόφθασον, βοήθησον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, φάνηθι λυτρούμενος ἐκ παντοίων κινδύνων· μὴ ἐποφθῶμεν ἀπρακτα ζητεῖν, τὴν σὴν γὰρ σκέπη βεβαίαν ἐλπίζομεν.

Οὐ δυνησόμεθα Σταυρὲ τοῦ Κυρίου, τὰ σὰ θαυμάσια ὑμνεῖν οἱ κατάκριτοι. Εἰ μὴ γὰρ σὺ παρεῖχες τὰ δωρήματα, τίς ἡμῖν τὴν ἴασιν τῶν τοῦ σώματος νόσων; τίς δὲ καὶ τὴν κάθαρσιν τῶν ψυχῶν ἂν ἐδίδου; οὐ μακρυνθῶμεν πώποτε ἐκ σοῦ· σὺ γὰρ σκέπεις πάντας θνητοὺς ἐκ παντοίων κακῶν.

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν,

ὠδὴ Α'. Ἦχος Πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Στίχος. Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ σῶσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου.

Σταυρὲ σκήπτρον ἅγιον καὶ σεπτὸν, τοὺς ἐν εὐλαβείᾳ προσκυνοῦντας τὴν ἱερὰν σκέπην σου ἀπὸ βλάβης καὶ πειρασμῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Σταυρὲ σκήπτρον ἅγιον τοῦ Χριστοῦ, τοὺς σὲ προσκυνοῦντας καταξίωσον ἔσαι, τῷ Κτίστῃ Θεῷ καθυπακούειν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ βασιλεύεσθαι ποιήσον.

Σταυρὲ ἡ βοήθεια τῶν πιστῶν, δίδου βοηθείας τοῖς ὑμνοῦσι τὸ ἱερὸν κράτος σου, καὶ αἶρῃν τὰ βραβεῖα, κατὰ πλθὺν ψυχῶν ἐνίσχυσον. Θεοτοκίον.

Σταυρὸν καθορῶσα Ἀγνή ἀμνάς, τοῦ ἀγνῶς τεχθέντος ἐξ αὐτῆς, οὗτος νῦν ἐστὶ Πιςὼν σωτηρία ἀνεβόα, καὶ κραταῖα προστασία καὶ στήριγμα.

ὥδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ο Σταυρὸς τοῦ Δεσπότη, χαῖρε νεκρῶν ἔγερσις, χαῖρε ἀσθενούντων ἡ ῥῶσις, χαῖρε ἀντίληψις· τοὺς προσκυνοῦντάς σε φύλαττε φρούρει καὶ σκέπε, ἐκ τῶν ὀρωμένων τε καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Ο Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, χαῖρε Πιστῶν καύχημα, χαῖρε κραταῖα προστασία, χαῖρε παράκλησις· τοὺς προσκυνοῦντάς σε ἐκ περιστάσεως ῥῦσαι, καὶ δεινῆς κακώσεως καὶ πάσης θλίψεως.

Ο Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, χαῖρε στερρόν ἐρρεισμά, χαῖρε τῶν ὑμνούντων σε φύλαξ, χαῖρε προπύργιον· τοὺς προσκυνοῦντάς σε ἐκ τῶν τοῦ βίου σκανδάλων, ῥῦσαι καὶ διάσωσον θείᾳ δυνάμει σου. Θεοτοκίον.

Ο Σταυρὸς τοῦ Υἱοῦ σου, παρθενικὸν καύχημα, πᾶσι σου τὸν Τόκον ὑμνοῦσι δυνάμεις πέφυκεν, οὗ ἡ προσκύνησις καὶ τὸ πρὸς σὲ καταφεύγειν, πάθη θεραπεύουσι ψυχῆς καὶ σώματος.

ὥδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Ο Σταυρὸς ὁ Πανάγιος, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσιν αὐτὸν τὴν ἴασιν καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, ἐμφανῶς ὁράται χαριζόμενος.

Τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου, ῥοῦν τὸν θολερώτατον ἀποξήρανον, ὁ βραστάσας τὸν ξηράναντα ἀθείας ὕλην, Σταυρὲ Τίμιε.

Ἀμαρτίαις συμπέφυρμαι, καὶ ἐκ τούτων ἦλθον εἰς ἀλλεπάλληλον ἀρρώστιαν· ὅθεν κράζωσι, ἄμω τὰς Ἰάσεις, Σταυρὲ δώρησαι. Θεοτοκίον

Οἱ Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀχραντον, ἔχοντες ἐλπίδα οὐκ αἰσχυνθήσονται· ἡ πρεσβεία γὰρ καὶ δύναμις, τῆς Μητρὸς καὶ σκήπτρου σφόδρα δύνανται.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Γλύκωνον ἡμῶν τὴν πικρίαν τῶν θλίψεων, Σταυρὲ Κυρίου, ὁ πάλαι τῆς μερῆς πικρῶν ὑδάτων, τὴν πικρίαν Ἰασάμενος.

Σκέπασον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου πανάγιε Σταυρὲ Κυρίου, ἐν σοὶ γὰρ τοῦ Πατρὸς Ἰσχύς ἐπήρθη, τὸ σὸν κράτος ἐνίσχυευσα.

Κούφισον ἡμῶν ἅπαν ἄλγος τε καὶ κάκωσιν καὶ σκυθρωπότητα ἐκ τῶν καρδιῶν, Σταυρὲ Κυρίου· δέδοται σοι γὰρ τὸ δύνασθαι. Θεοτοκίον.

Εχομεν Πιστοὶ προστασίαν πρὸς τὸν Κύριον, τὴν Παναγίαν Παρθένον καὶ τὸν Σταυρὸν, ὧν καταπλήττει καὶ τοὺς δαίμονας ἡ δύναμις.

ὥδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Τὸ ὄπλον τῶν βασιλέων ὑμῶν σε, τὴν σολὴν τῶν Ἱερέων ὑψῶ σε, Χριστιανῶν τὴν ἐλπίδα ἀπάντων, ὑμολογῶ σε Σταυρὲ Παμμακάριστε, τὸ καύχημα καμμοῦ τοῦ σοῦ, ὃν σε ὄπλον ὡς μέγα ἀμπέχομαι.

Σὲ σκέπην Χριστιανοὶ γινώσκομεν, καὶ καυχόμεθα ἐν σοὶ Εὐλὸν θεῖον· εἰς πάντα γὰρ σὲ εὐρίσκομεν κράτος, καὶ παντελεῆ σωτηρίαν καὶ σύμμαχον, τὴν χάριν ὅθεν καὶ ἡμῖν, τοῖς ὑμνοῦσί σε πόθω κατάπεμψον.

Ο Κύριος ισχυρόν ἡμῖν τεῖχος, καὶ προστάτην καὶ φρουρόν σε παρέσχε, καὶ γὰρ ἐν σοί, ἐναντίων δυνάμεις, ἐξηφανίσθησαν σθένει τοῦ κράτους σου. Ὡς ἔχεις οὖν πᾶσαν ἰσχύν, ἀσθενοῦντας ἡμᾶς ἰσχύν ἐνδύσον. Θεοτοκίον.

Σωτήρ᾽ μου ἐπιγράφομαι πόθῳ, τοὺς τὸν Κτίστην μου σαρκαὶ δεξαμένους, τὴν μὲν Ἀγνὴν, ὡς ζῶν ἀφθαρτοῦσαν· τὸν δὲ Σταυρόν ὡς νεκρῶν ζωοπάροχον. Νεκρώσει οὖν ζωοποιῶ ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Κόρη ζωώσατε.

Διάσωσον Σταυρὲ Κυρίου τὴν ποίμνην σου ἀπὸ βλάβης, ὅτι πάντες ἐν σοὶ καυχώμεθα, καὶ γινώσκομεν τὴν σκέπην σου, σωτηρίαν καὶ κράτος.

Επίσκεψε τῇ σῇ δυνάμει τοὺς πιστεῖ σὲ προσκυνοῦντας, Τίμιε Σταυρὲ ἐξ ἐχθρῶν παντοίας κακώσεως, καὶ δίωξον τὰς αὐτῶν περιστάσεις.

Ὁ ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Τὸ ξύλον τῆς ζωῆς καὶ δύνῃμις ὑπέροπλος, ἐλπίς τῶν Πιστῶν καὶ σκέπη καὶ κραταίωμα, ἐκ ψυχῆς βοῶμένη σοι, Σταυρὲ Κυρίου φύλαξ φάνηθι, καὶ ἐκ σκανδάλων τῶν τοῦ πονηροῦ, προφθάσας ῥῦσαι ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν. . .

Στίχος. Ὁ Κύριος ἐδασίλευσεν. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· οὐδεὶς ἀναβέβηκεν. . . κτλ.

(Ζήτηι Κυριακῇ πρὸ τῆς Ὑψώσεως).

Δόξα. Τῇ τοῦ Θεοῦ Σταυροῦ σου δυνάμει ἐλεῆμον, ἐξάλλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τὸ παρὸν παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Σταυρὲ πανσεβάσμιε, ὃν περιέπουσι τάξεις, Ἀγγέλων γηθόμεναι· σήμερον ὀρώμενος θεῖω νεύματι, δικαιοῖς ἅπαντας τοὺς πλοπῇ βρώσεως ἀπωσθέντας καὶ εἰς θάνατον καθυποκύψαντας· ὅθεν σε καρδίᾳ καὶ χεῖλεσι πιστῶς περιπτυσσόμενοι, τὸν ἁγίασμον ἀρυόμεθα· ὑμνεῖτε βοῶντες Χριστὸν τὸν ὑπεράγαθον Θεόν, καὶ τὸ αὐτοῦ προσκυνήσωμεν θεῖον ὑποπόδιον.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὥδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας. . .

Τὸ κράτος τοῦ θανάτου, τεθανάτωται πάλαι τῆς κρεμασθείσης ζωῆς, θανάτῳ ζωηφόρῳ, Σταυρὲ ἐν σοὶ, διό σε ἱκετεύω κραυγάζων σοι, τῶν θανατούντων παθῶν, ῥῦσαι με νῦν καὶ σῶσον.

Τὴν βροτῶν σωτηρίαν, ὁ Σωτὴρ ἡδουλήθη ἐναπεργάσασθαι ἐν ξύλῳ ζωηφόρῳ, διδούς τοῖς σωζομένοις μελωδεῖν τὰ σωτήρια· χαῖρε Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, Πιστῶν ἀπάντων σῶστα.

Τοῦ ξύλου τῆς κατάρτας, αἱ τρυφήσαντες εὗρον τὰς ἀφασίμευς ἐν σοὶ, ἐκτάσει εὐλογίας χειρῶν τῶν τοῦ Δεσπότη, διὸ πάντες σοὶ κράζομεν· τὴν εὐλογίαν Σταυρὲ δίδου τοῖς σὲ τιμῶσι. Θεοτοκίον.

Καυχῶμαι τὴν δυάδα, προβαλλόμενος πρέσβεις πρὸς τὸν Σωτήρα Χριστὸν, Μητέρα καὶ τὸ σκῆπτρον· ἰσχύει γὰρ ἡ Μήτηρ, καὶ τὸ σκῆπτρον κρατύνει με, χαῖρε τὸ σκῆπτρον Χριστοῦ, χαῖρε ἡ Μήτηρ τούτου.

ὥδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς προσκυνοῦτάς σε, ὦ Σταυρὲ διατῆρει, πειρασμῶν καὶ κινδύνων ἀτρώτους· ἔχεις γὰρ σὴν σκέπην φρουροῦσαν Πιστοὺς πάντας.

Τὰς ἀρρώστιας τὰς τῆς σαρκὸς ἰατρεύεις, καὶ σπιλάδας ψυχῶν ἐκκαθαίρεις. Ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν, Σταυρόν τὸν τοῦ Κυρίου.

Τοὺς τῷ σημείῳ σου ἑαυτοὺς σημειοῦντας, τῶν παγίδων λύτρωσαι τοῦ σκότους, Σταυρὲ τοῦ Κυρίου τοῦ διὰ τοῦ σοῦ σημείου.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν τὴν Μητέρα, καὶ Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἐν πίστει, πάντες προσκυνούμεν, ὥσπερ κοινούς προστατάς.

Ὡδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον...

Ἦν φέρω σοι ἐκ πόθου δέησιν Κυρίου δέξι. Σταυρὲ, καὶ τὴν χάριν παράσχου πιστῶς, σὲ προσκυνοῦντι ἐν πίστει καὶ μεγαλύνοντι.

Σημεῖον νικηφόρον πάντες οἶδασί σε, οἱ διὰ σοῦ βραβεῖα καὶ νίκας αὐτῶν, σὺν εὐλαθείᾳ λαβόντες, καὶ μεγαλύνουσι.

Τὸ χαῖρε τοῦτο τέλος τοῦ μικροῦ μου ὕμνου, τοῦ διὰ σοῦ νικηφόρου ὀφθέντος Σταυρὲ, δέξε Χριστέ μου τὸ χαῖρε, καὶ δίδου μοι τὰ χαρμόσυνα.

Θεοτοκίον.

Οὐ θέλω σιωπῆσαι τὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ τὸν Σταυρὸν μὴ κηρύττειν, ὅς σκέπει πιστούς· οὐ σιωπῶ, ἀλλὰ λέγω, εἰ καὶ ἐσίγησα.

Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνέμεν.

Ὑπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Τὸν Σταυρὸν τὸν τίμιον τοῦ Χριστοῦ, σήμερον ἐκ πόθου προσκυνήσωμεν εὐλαβῶς, καὶ ἐν κατανύξει βοήσωμεν συμφώνως Σταυρὲ ζωῆς τὸ ξύλον Πιστοὺς στερέωσον.

Πάντες προσκυνούμεν πνευλαβῶς, καὶ φόβῳ καὶ πόθῳ, σὺν ἀγάπῃ τε καὶ χαρᾷ, τιμῶντες ὑμνοῦμεν τὸ πανάγιον ξύλον, χεῖλεσιν ἀναξίοις κατασπαζόμενοι.

Σκηπτρον ἀγιώτατον τοῦ Χριστοῦ, ζωηφόρον ξύλον, ἱερέων ἢ καλλονῇ, Βασιλέων νίκος, στήριγμα ὀρθοδόξων, πάντας τοὺς σὲ τιμῶντας, Σταυρὲ διάσωσον.

Ἀλλὰ τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν τῶν μὴ προσκυνούντων τὸν Σταυρὸν τὸν ζωοποιὸν τὸν ἀγιασθέντα Αἴματι τῷ πανσέπτῳ Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου ὃν μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὑπὲρ τὴν ψῆμιν τῶν θαλασσῶν, ὑπὲρ ἀριθμὸν τε τῶν ἀστέρων τοῦ Οὐρανοῦ, μόνος ἀμαρτήσας καὶ μόνος κατεκρίθην, ὦ Δέσποινα τοῦ Κόσμου σύ με διάσωσον.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Α'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρον. κτλ.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει.

Ἐν δὲ τῇ τέλει ψάλλεται τὸ πικρὸν, Ἦχος Β'. Ὑπὸ τοῦ Ἀργ. Σερ.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Λάμπων φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν· ἔργον γὰρ ἐσμὲν τῶν χειρῶν σου πάντες, Χρὶς Βασιλεῦ· νίκη δὲ σεφάνωσον τοὺς σὲ ὑμνοῦντας πιστῶς καὶ ἔχθρων ἀοράτων τε καὶ ὁρατῶν ἅμα, τείχος καὶ ὄχυρμα, ἰσχυρὸν καὶ ἀσυλον, ὅλβον τὸν Σταυρὸν σου πλουτοῦντα, Σῶτερ, ὁ τὴν ἀφθορον μήτραν, ὑποδείξ ἀβρόχως τῆς Θεοπαίδος.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τό, Κύριε εἰσάκουσον: Εἶτα τό, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Τὸν γενναϊότατον Χριστοῦ στρατιώτην, καὶ Ἀθλητὴν παναληθῆ τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἱατρὸν πανάριστον τῶν νόσων, ἐν ᾧ διὰ πάντες τιμῶμεν πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· λύτρωσαι πρεσβεαῖς σου τῆς πικρῆς ἀνάγκης, τῆς ἀφορήτου ἵνα σε ἀεὶ, ὡς εὐεργέτην ὑμνῶμεν Γεώργιε.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν. . . .

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ηχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὦδὴ Α'. Ηχος Πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύτας.

Γεώργιε Μάκαρ ἀγωνισθεὶς τὸν θεῖον ἀγῶνα, ἡξιώθης ἐπι-
τυχεῖν, τῆς ἐπουρανίου εὐφροσύνης, ὑπὲρ σῶν δούλων πρεσβεύων
πρὸς Κύριον.

Ενίκησας δόγμα Τυραννικόν, ἐνθέοις ἀγῶσιν· ἀλλὰ δέομαι,
Ἀθλητὰ, ταῖς σαῖς μεσιταῖς οἰκτερόν με, ὑπὸ τῶν νόσων νι-
κώμενον πάντοτε.

Νὰς χρηματίσας τοῦ Παντουργοῦ, τοὺς τῇ σῇ Εἰκόνι προ-
πελάζοντας εὐλαδῶς, Γεώργιε Μάκαρ ταῖς εὐχαῖς σου, κητοι-
κητήρια δεῖξον τοῦ Πνεύματος. Θεοτοκίον.

Σὺ εἰ, Παρθένε ἄσπιλε τῆς ἐμῆς ψυχῆς ταλαιπώρου, ἡ ἰσχὺς
τε καὶ ἡ ἐλπίς· τῆς δ' ἐσκοτισμένης μου καρδίας, σὺ εἶ τὸ φῶς
τὸ ἀνέσπερον, Πάναγνε.

ὦδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἰλεων δεήσεις ταῖς εὐπροσδέκτοις σου ποιήσον τὸν Ἀνθρω-
πὸν, τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσιν, Ἀθλοφόρε Γεώργιε.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν τοῖς σοῖς οἰκέταις ἐν θλίψεσιν οὓσι δει-
ναῖς, καὶ παντοῖαις νόσοις, ταῖς λιταῖς σου Γεώργιε.

Ενθεος γενόμενος καὶ φωτισμοῦ παντὸς ἔμπλεως, πάντων
ἡμῶν τὰς ψυχὰς αὐγάξεις, ταῖς εὐχαῖς σου Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Εξωτέρου σκότους με, πυριφλεγοῦς πικροῦ σκώληκος, ῥῦσαι
Ἀγνή, λιταῖς Μητρικαῖς σου, καὶ παντοίας κολάσεως.

ὦδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Ἀσθενεῖαις ὁ δειλῖος καὶ κινδύνους πλείστοις ἀεὶ συνέχο-
μαι, ὦ Γεώργιε, βοήθει μοι, τῷ κατεγνωσμένῳ ἱκετεύω σε.

Δεσμευθεὶς διὰ Κύριον, πᾶσαν τοῦ Βελίार κακίαν ἔλυσας, ἐξ
ἧς ἅπαντας περισώζει, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε, Γεώργιε.

Νοσημάτων καὶ θλίψεων καὶ παντοίας βλάβης ἡμᾶς ἀπάλ-
λαξον, ὦ Γεώργιε Πανεύφημε, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἱκεσίαις
σου Θεοτοκίον.

Ρῶσιν δός μοι, Πανάχραντε, καὶ ἐκ χαλεπῶν κινδύνων διά-
σωσον, καὶ παθῶν κοπρίας ἔγειρον, σὸν ἀχρεῖον δούλον, ταῖς
πρεσβείαις σου.

ὦδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς. . .

Φῶς τὸ νοητὸν τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τὴν τῆς ψυχῆς ἡ-
μῶν ἱερότητα, φωτὶ τῷ θεῷ, Γεώργιε, καταλάμπρυνον.

Σὺ μαρμαρυγαῖς ταῖς τῆς χάριτος, Γεώργιε, καταυγαζόμε-
νος φώτισον, ψυχὰς σῶν δούλων, σκοτισθείσας παραπτώμασι.

Πάθη χαλεπὰ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, Γεώργιε, ταῖς πρὸς τὸν
Πλάστην σου δεήσεις, παρακαλοῦμεν ἰάτρευσον καὶ ἐξάλειψον.
Θεοτοκίον.

Ἀχράντε ἡμᾶς ἀπογνωσεως ἐξάγαγε βυθοῦ, καὶ πρὸς ὄρμον
τῆς ἀληθοῦς, τοὺς σοὺς οἰκέτας, μετανοίας καθοδήγησον.

ὦδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Κατεύνασον τῶν παθῶν τὰς καταιγίδας, Γεώργιε, κινδύνους
τε χαλεποὺς καὶ νόσους κατὰπαυσον τῶν πίστει τιμῶντων σε,
ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην παναγίαις ἱκεσίαις σου.

Μεγάλους ἐπὶ τῆς γῆς ἀνύσας ἄθλους, Γεώργιε, μεγάλων
ἡμᾶς κακῶν, κινδύνων καὶ θλίψεων, ταῖς σαῖς ἀπολύτρωσαι,
πρὸς Θεὸν πρεσβεῖαις, ἵνα πόθῳ σε γεραίρωμεν.

Γεώργιε Ἀθλητὰ, τῇ σῇ πρεσβείᾳ διάσωσον, ἐκ πειρασμῶν
χαλεπῶν, καὶ πάσης Αἰρέσεως, καὶ νόσων καὶ θλίψεων, ἡμᾶς
τοὺς σοὺς δούλους, τοὺς τιμῶντας τὴν Εἰκόνα σου. Θεοτοκίον

Φωτὶ σου αὐγάσον νοῦν, καὶ τὴν ψυχὴν μου ἀγίασον, τὸν

ἐν Ἀγίοις Θεὸν ἐπαναπαυόμενον, ἀόρητως κυήσασα, Παναγία Κόρη, εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις σου.

Διάσωζε ἐκ πάσης νόσου, Γεώργιε Μάκαρ, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐνθέρμοις πρεσβείαις σου, τοὺς προστρέχοντας τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι.

Καὶ Θεοτοκίον "Αχραντε. . .

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἴτα τὸ Καντάμιον Ἦχος Β'.

Προστάτην σε θερμὸν καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον. πλουτοῦντες αἶψά σοι προσπελάζοντες, γοερῶς ἐκβοῶμέν σοι. Πανσέβαστε Γεώργιε, πρόφθασον, καὶ ἐκ παθῶν ἡμῶν καὶ θλίψεων ἀπάλλαξον, ταῖς θείαις πρὸς τὸν Σωτῆρα πρεσβείαις σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ. . .

Στίχος. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάσωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος· ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν. . . κτλ

(Ζήτηι Ἀπριλίου 23).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ πρὸν Προσόμιον

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι. . .

Ὅλην ἀποθέμενος βιωτικὴν τυραννίδα, ὀπίσω σου ἔδραμεν ὁ σεπτὸς Γεώργιος, Θεὲ Ἀναρχε, καὶ τερπνὰ ἅπαντα καὶ δεσπὸν ἄλυτον, ὡς ἰστὸν ἀράχνης ἔλυσες, διὸ καὶ ἔτυχε τῆς σῆς Βασιλείας, Ἀόρατε· αὐτοῦ οὖν ταῖς δεήσεσιν, ἰλασμὸν, Οἰκτρμεν παράσχου μοι τῶν πλημμελημάτων, καὶ δεῖξόν με ἀνώτερον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων μου, Δέσποτα, τὴν ψυχὴν ἐκάστοτε.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Κοσμικῶν με σκανδάλων, καὶ παθῶν ἀτιμίας καὶ πάσης θλίψεως, Γεώργιε εὐχαῖς σου, διάσωζε καὶ δίδου ἀναμέλπειν ἐκάστοτε· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ραθυμίας ἀτόπου καὶ δεινῆς ἀμαρτίας, ταῖς ἱκεσίαις σου, Γεώργιε με σῶσον, προστρέχοντα ἐν πίστει τῇ θερμῇ ἀντιλήψει σου· ὅπως τιμῶ σε πιστῶς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Γεώργιε Μάκαρ, δυσχερείας τοῦ βίου κλυδωνιζόμενον, μηδὲν με παρίδης ἀλλ' οἰκτερον εὐχαῖς σου, καὶ διάσωσον ψάλλοντα· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Θεοτοκίον.

Εν τῷ βίῳ τὸν χρόνον ἀμελεία, Παρθένε ἐκδαπανήσας πολλῇ, προσπίπτω καὶ βοῶ σοι, διέγειρόν με σῶσον, τῷ Ὑῖῳ σου κραυγάζοντα· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς σοὺς οἰκέτας, ὦ Γεώργιε Μάκαρ, ἐκ κινδύνων θλίψεων καὶ νόσων, σαῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἀπάλλαξον πρεσβείαις.

Στήριξον πάντας, ὦ Γεώργιε Μάρτυς, ἐν τῇ πίστει καὶ θεῖᾳ ἀγάπῃ, καὶ ῥῦσαι εὐχαῖς σου κακίας τοῦ Βελιάρ.

Τῇ υπερμάχῳ ἀντιλήψει σου, Μάρτυς, καταφεύγοντες αἰτούμεθα νόσων καὶ δεινῶν εὐχαῖς σου, ταχέως λυτρωθῆναι.

Θεοτοκίον.

Ἰασαί, Κόρη, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην λιταῖς σου, τηχομένους νόσοις τοὺς σοὺς δούλους, καὶ δεινῶν παντοίων ἀπάλλαξον ταχέως.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Νοσοῦντων καὶ πλεόντων, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις, πρὸς σωτήριαν κατέστης ὑπέρμαχος, τῶν Ἀθλητῶν ἡ ἀκρότης, Μάρτυς Γεώργιε.

Συνήφθης ταῖς χορείαις πάντων τῶν Μαρτύρων, σὺν οἷς δούσῃ Θεὸν, ὦ Γεώργιε, ἀπαλλαγῆναι κινδύνων δεινῶν τοὺς δούλους σου.

Ὁ φύλαξ Ὁρθόδοξων καὶ τῆς εὐσεβείας, καὶ τῶν Μαρτύρων

τὸ κλέος, Γεώργιε, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα θερμῶς ἰκέτευε.
Θεοτοκίον.

Μαρία, ἐκταχεῖσαν τὴν οἰκτρὰν ψυχὴν μου, τῆς ἁμαρτίας φλογμῷ, καταδρόσισον, τοῦ σοῦ ἐλέους ρανισί, καὶ σῶσον Πάναγνε.

Το, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ παρόντα Μεγολυνάρια.

Κατεύνασον τὸν τάραχον, Ἀθλητᾶ, παθῶν καὶ κινδύνων, καὶ δαιμόνων τὰς προσβολὰς, ἀπέλασον πάσας, ἀπὸ τῶν σὲ ὑμνούντων, ὡς Μάρτυρα Κυρίου, θεῖε Γεώργιε.

Πόθω ἐορτάσωμεν ἀδελφοί, τὴν φωσφόρον Μνήμην, Γεωργίου τοῦ Ἀθλητοῦ, καὶ στέψωμεν τοῦτον τοῦ ἔαρος τοῖς ἰοῖς, ἵνα ἀξιοθῶμεν τῆς θείας χάριτος.

Ανάκτων ὑπέρμαχον καὶ πτωχῶν, πλεόντων σωτῆρα, ἀσθενούντων τε ἱατρὸν, αἰχμαλώτων ρύστην, καὶ ὀρφανῶν προστάτην, κεκτήμεθά σε πάντες, Μάρτυς Γεώργιε.

Λῦσον, ὦ Γεώργιε Ἀθλητᾶ, νέφος ἁμαρτίας, καὶ τὰς νόσους τὰς φοβεράς, δίωξον ἐν τάχει, ἀπὸ τῶν προσκυνοῦντων τὴν θεῖαν σου Εἰκόνα, καὶ ἀνυμνούντων σε.

Καὶ Θεοτοκίον. **Ψάλλομεν προθύμως σοι τὴν ᾠδὴν.**

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ως τῶν αἰχμαλώτων ὁ ἐλευθερωτὴς καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστής. . . κτλ.
(Ζήτει Ἀπριλίου 23).

Εἶτα ἐκτενὴς, καὶ ἀπόλυσις· καθ' ἣν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον. Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν...

Πάντας τοὺς τελοῦντάς σου πιστῶς τὴν ἀξιοθαύμασον Μνήμην, Μάρτυς Γεώργιε, πάσης περιστάσεως ῥῦσαι πρεσβεΐαις σου, νοσημάτων καὶ θλίψεων, παθῶν καὶ κινδύνων, σὲ καθικετεύομεν, καὶ τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ· ὅπως σε φαιδρῶς ἀνυμνῶμεν, ὡς κοινὸν ἡμῶν εὐεργέτην, καὶ τῶν Ἀθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑ ΣΩΦΡΟΝΕΣΤΑΤΗΝ

ΑΡΓΥΡΗΝ.

Ἦς τὸ ἱερὸν λείψνον κεῖται εἰς Χάσκιον ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὸν, Εὐλόγητόν. τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὴν σωφροσύνην ἐκ Θεοῦ κοσμηθεῖσαν, καὶ ὑπομείνασαν βασάνους ἀπείρους, καὶ μεταστᾶσαν ἀπὸ γῆς πρὸς ἀληκτονζωὴν, πάντες ἀνυμνήσωμεν πρὸς αὐτὴν ἐκδοῶντες, Ἀργυρῇ Πανθαύμαστε, ἱεσάχαις σου θεαῖς, νόσων κινδύνων ῥῦσαι καὶ φθορὰς τοὺς προσκυνοῦντας πιστῶς τὰ σὰ Λείψνα.

Δόξα. καὶ Νῦν Θεοτοκίον. **Τῇ Θεοτόκῳ. . . .**

Ὁ Ν'· καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ᾠδὴ Α'. Ἦχος Πλ. Δ'. Ὑμνὸν διὰ τοῦ Σαυῶντος.

Νεκρᾷ τῇ ψυχῇ μου οὔση, Σεμνῇ Ἀργυρῇ, λιταῖς σου, ζῶν δώρησαι· καὶ χαρὰς μέτεχον γενέσθαι αἰωνίου, τὸν σὸν οἰκέτην ἀξίωσον Πάνσεπτε.

Ισχύϊ ῥωσθεῖσα τοῦ ἰσχυροῦ Θεοῦ, τὸν ἐχθρόν σου σὺ κατέστρεψας, Ἀργυρῇ· καὶ οὖν ἐνίσχυσον, εὐχαῖς σου, καταβαλεῖν ἐχθρόν τὸν παμπόνηρον.

Υπέμεινας, Μάρτυς, τοὺς αἰκισμοὺς καὶ δεινὰς βασάνους δι' ἀγάπην τοῦ Ποιητοῦ· καὶ οὖν εὐχαῖς σου διαμεῖναι ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κτίστου ἀξίωσον.
Θεοτοκίον.

Σωτῆρα τεκοῦσάν σε καὶ Θεὸν, δυσωπῶ, Παρθένε, τῆς ἰλῦς

με τῶν παθῶν, καθάρισον τάχος· σὺ γὰρ μόνη τὸ καθαρὸν εἶ ἀ-
γνείας κειμήλιον.

ὦδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Θαυμαστὴ καρτερίᾳ τὸν τυραννοῦντά σε ἤσχυνας, Ἀργυρῇ
θεόφρον, Πίστει τῇ θεῇ ὄντως ὑπέικουσα· ὅθεν δοῶμέν σοι, ἡ-
μᾶς πυρὸς αἰωνίου καὶ αἰσχίρων πράξεων λιταῖς σου λύτρωσαι.

Σὴν ἀντίληψιν, Μάρτυς, καὶ προσάσιαν τὴν ἄμαχον, ἐκίη-
τῶν θερμῶς ὁ ταπεινὸς ἀνακράζω σοι· ῥῦσαι πρεσβεῖαις σου τῆς
ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων με ἐξάρπασον.

Αργυρῇ τὰς βασάνους, διὰ τὸν Πλάστην ὑπῆνεγκας, καὶ πο-
λυχρονίως τὸ δεινὸν δεσμωτήριον. Ὅθεν δυσώπησον καὶ βᾶ-
σάνων Γεέννης, καὶ πυρὸς ῥυσθῆναί με τῆς κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχτίας, Παρθένε, πρὸς Οὐρανοὺς φέρουσα, πύλη σὺ
ὑπάρχεις, τοὺς σὲ πιστῶς δοξάζοντας· ἀνοῖξον δέομαι τῆς με-
τανοίας μοι πύλας καὶ πρὸς τὴν Οὐράνιον Νύσσαν ὁδήγησον.

ὦδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Κυβερνήτειρα, Πάνσεμνε Ἀργυρῇ, γενοῦ τῷ οἰκέτῃ σου, καὶ
πρὸς ὅρμον τὸν σωτήριον τὴν ψυχὴν μου ἰθύνον ταῖς πρεσβεῖ-
αις σου.

Καταξίωσον πράττειν με, Ἀργυρῇ, ἀκόπως τὰ ἐνθεα τοῦ
Σωτῆρός μου βουλήματα, ἵνα σὲ γεραίρω ὡς προστάτιδα.

Τὴν πεινῶσαν καρδίαν μου, ἔργοις ἐναρέτοις, Πανεύφημε,
τὸν Σωτῆρα καθικέτευε, θείοις διαθρέψασθαι χαρίσμασι.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι μόνη Πανᾶχραντε, πάσης ἀμαρτίας καὶ περιστάσεως
τὸν ὑμνοῦντά σε, καὶ λύτρωσαι τῆς ἀναμενούσης με κολάσεως.

ὦδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς. . .

Σῶσόν με, Σεμνὴ, καὶ ψυχὴν μου ταῖς πρεσβεῖαις σου, θείαις

ἐπομβρίαις, τὴν ἐν πυρὶ τῶν ἡδονῶν τακεῖσαν ὅλως, κατάρ-
δουσον.

Νόσων τε δεινῶν καὶ παντοίων περιστάσεων, πάντας τοὺς
σοὺς δούλους ἀπάλλοξον, ταῖς πρὸς Θεὸν ὧ Ἀργυρῇ ἱκεσίαις
σου.

Δέομαι θερμῶς, Ἀργυρῇ Θεομακάρισε, ἀναφον σεπτὸν πό-
θον τῇ ψυχῇ μου, πάθη τὰ ὑλώδη μου καταφλέγοντα.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε, Θεός, ὡς περ ὄμβρος καταβέβηκεν ἐπὶ σὲ καὶ κατ-
εσχύνωσε· τοῦτον δυσώπει κατανύξει ἐπομβρίσαι με.

ὦδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Σὺ Μάρτυς τὸν δυσμενῆ ἐχθρὸν μολῦναί σε θέλοντα, κατή-
σχυνας τῇ Θεοῦ δυνάμει· τὸν δοῦλόν σου οὕτω καταξίωσον, ῥυ-
σθῆναι λιταῖς σου, καταισχύνης καὶ κολάσεως.

Ἀγνείας ζῶσα εἰκὼν, ὧ Ἀργυρῇ, ὄντως πέλουσα, ἀγνεύειν
τὸν σὸν οἰκτρὸν οἰκέτην ἀξίωσον, καὶ κακίας πάσης νῦν τὰς πι-
κρας ἐφόδους ὑπεκφεύγειν ταῖς πρεσβεῖαις σου.

Διέτροψας, ἐν πολλοῖς εἰς δεσμωτήριον ἔτεσι, νομίζουσα
κατοικεῖν ἀνάκτορον ἑνδοξον· διὸ ἱκετεύω σε, τοῦ δεσμωτηρίου
τῶν παθῶν με ἐλευθέρωσον.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Μαριάμ, τὸν σὸν οἰκέτην ἀπάλλαξον, αἰωνιζού-
σης φλογός, καὶ τυχεῖν ἀξίωσον, μητρικαῖς πρεσβεῖαις σου, νῦν
τῆς σωτηρίας, καὶ ῥυσθῆναι τῆς κολάσεως.

Διάσωζε, ὧ Ἀργυρῇ, ταῖς θερμαῖς λιταῖς σου ἀπὸ κινδύνων
καὶ νόσων καὶ θλίψεων, τοὺς προστρέχοντας τῷ Πανσέπτῳ σου
Σκῆνει.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ ἱερὺς μνημονεύει· Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Ἡ ἑνδοξὸς Μνήμη σου, Μάρτυς Πανένδοξε, ἀνέτειλε σήμε-
ρον ἡλίου τηλαυγέστερον, φωτὶ ἐνθέων δωρεῶν ἡμᾶς καταυγά-

ζουσα, καὶ ζῶσον νόσων καὶ ποικίλων παθῶν ἀποδιώκουσα. Ταύτην οὖν ἐν πίστει γεραίροντες, ῥῦσαι, Ἀργυρῇ, δεινῶν παντοίων καὶ σῶσον ἡμᾶς, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις δεόμεθα.

Καὶ εὐθὺς τὸ Πρεσβείμενον. ἤχος, δ'.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν κύριον καὶ προσέσχε μοι.
Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρῃ τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτοῦ Μαθηταῖς. Πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοί. . . κτλ. (Ζῆτει Νοεμβρίου 6).

Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.
Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Πλ.β'.

Οὐδεὶς κακουχούμενος καταφεύγων ἐπὶ σοί, ἀπηλπισμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται, Ἀργυρῇ Κυρίου Μάρτυς· ἀλλ' αἰτῶν τὴν σὴν χάριν λαμβάνει τὸ δῶρημα, παρὰ Θεοῦ ταῖς σαῖς ἐντεύξεσι.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λόν σου, κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Δόξη Θεοῦ κατηξιώθης ἐντροφᾶν, Ἀργυρῇ, καὶ αἰωνίως χαίρειν· τούτου δέου καὶ μὲ ἰδεῖν καταξιώσῃ αὐτοῦ τὸ θεῖον πρόσωπον, ἐν ψυχῇ ἀκαταγνώστῳ.

Εμείνας ὥς περ ἐν τῷ Κόσμῳ, ἀδιάφθορος τοῦ πονηροῦ τῶν δόλων· οὕτω νῦν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, ὦ Μάρτυς, φλογὸς τοῦ αἰωνίζοντος ἀπαλλάξαι τοὺς σὺς δούλους.

Τρίβον ὁδεύων τῆς ἀπάτης, ἄχθος γέγονα ἐτώσιον ἀρούρης· ἀλλὰ σὺ, Ἀργυρῇ, πρεσβείαις σου ἐνθέρμοις, ὁδήγησον τὸν δούλόν σου, εἰς ὁδὸν τῆς ἀληθείας Θεοτοκίον.

Εὐχου ὑπὲρ τοῦ σοῦ οἰκέτου, ὦ Παρθένε καὶ σῶσον ἐκ κινδύνων, καὶ παντοίων δεινῶν, ἐξάρπασον καὶ νόσων, ἵνα τὴν σὴν σωζόμενος, μεγαλύνῃ προστασίαν.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Ῥῦσαι λιταῖς σου, ὦ Ἀργυρῇ, τὸν σὸν δοῦλον ὑλωδῶν πα-

θῶν καὶ πάσης νόσου, καὶ αἰσχύνης ἔργων ταχέως λύτρωσαί με.

Θεὸν τῶν ὅλων, ὦ Ἀργυρῇ, ἐκδυσώπει, τῶν ἐν γῇ κακῶν με ἀπαλλάξαι, καὶ τῆς ἄνω δόξης σὸν δοῦλον ἀξιῶσαι.

Νόσοις παντοίαις ἐγκυλινδούμενος, Μάρτυς, καταφεύγω πρὸς σὲ καὶ βοῶ σοι· σῶσον τὸν σὸν δοῦλον, ὦ Ἀργυρῇ, εὐχαῖς σου. Θεοτοκίον.

Ιλεων, Κόρη, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, τὸν Σωτῆρά μοι ἀπέργασαι, καὶ ῥῦσαι τῆς φορικτῆς ἐκείνης, Παρθένε, καταδίκης.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον. . .

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ, λύτρωσαι, ὦ Μάρτυς, τὸν σὸν οἰκέτην, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, καὶ πάσης νόσου καὶ βλάβης με νῦν ἀπάλλαξον.

Ροῇ τῶν σῶν αἱμάτων ξήρανον, ὦ Μάρτυς, τὰς χαλεπὰς ἀμαρτίας μου δέομαι, καὶ τῶν παθῶν μου τὴν ζάλην σὺ καταπράυνον.

Πλευροῦντες τὸ σὸν Σκήνος, Ἀργυρῇ, ἐν πίστει κατασπαζόμεθα σὲ ἰκετεύοντες· μνήσθητι, Μάρτυς, ἡμῶν τῶν πόθῳ ὑμνούντων σε. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, τῆς ψυχῆς τὰ πάθη τῆς ταλαιπώρου μου νέκρωσον, ἢ κυήσασα τὸν χορηγὸν τῆς ζωῆς, Θεὸν τὸν φιλόανθρωπον.

Τὸ, Ἀξιὸν ἴστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοὶ, Ἀργυρῆς τῆς θείας τὴν σεβάσιμον Τελευτήν· γῆθεν γὰρ ἀρθεῖσα, πρὸς Οὐράνιον λῆξιν μετέβη, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς πρεσβεύουσα.

Δεῦτε τὴν Πανεύφημον Ἀργυρῇ, φίλαθλοι τιμῶντες, ἰκετεύσωμεν εὐθαρσῶς, ὅπως λιταῖς ἐνθέρμοις αὐτῆς παντὸς κινδύνου, καὶ νόσων ἀνιάτων ἀπαλλαχθῶμεν ταχύ.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον, καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Εν ταῖς βασάνοις τὸ θῆλυ γένος ἄμωμον ἐτήρησας καὶ τῇ πολυχρονίῳ καθείρξει ἀπίστους ἐξέπληξας, Ἀργυρῇ, φυλάξασα τὴν ἐν γάμῳ παρθενίαν, καὶ τὴν Πίστιν γενναίως ἀκράτητον· διὸ λιταῖς σου εὐπροσδέκτοις. τὴν τῶν ἀπίστων ὄφρυν κατάβαλε, καὶ τοὺς τιμῶντας τὰ σὰ Λείψανα, κινδύνων καὶ νόσων ἀπάλλαξον.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Πρῶτω προσκυνοῦντες οἱ Πιστοὶ, Ἀργυρῆς τῆς θείας, Σκηνὸς τὸ πάντιμον σήμερον, δοξάσωμεν τὸν Πανοικτίρμονα Ἰησοῦν τὸν Φιλάνθρωπον, τὸν αὐτὴν δεόντως οὐρανίῳ στέμματι καταστεφάμενον, πίσει πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· ταῖς τῆς Ἀθληφόρου πρεσβείαις, καὶ τῆς σῆς Μητρὸς ἡμᾶς ἐλέησον.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὴν ἁγίαν Παρθένομάρτυρα

Εἰρήνην.

ὑπο τοῦ Ἀργυροῦπολεως Σεραφεῖμ.

Μετά τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς, Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Ὡς τῆς εἰρήνης τῆς ἐνθέου ἐπώνυμος, τὸν Εἰρηναρχὴν καὶ Θεὸν ἐκδυσώπησον, Εἰρήνην εἰρηνώνυμε, δωρήσασθαι ἡμῖν τοῖς πίστει ἀνυμνοῦσί σε τὴν εἰρήνην, καὶ παῦσαι ἀνοήτους ἐρίδας, καὶ Σατὰν διαλῦσαι τὰς πολυπλόκους πλεκτάνας, ἵνα σε αἰεὶ ὡς Ἀθληφόρον, Εἰρήνην γεραίρομεν.

Δέξαι· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν...

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν Ἦχος Πλ. Δ'. οὐ ἡ Ἀκροστιχίς.

« Σαῖς λιταῖς ἡμᾶς Εἰρηνώνυμε, αἰεὶ σκέπε. »

ὦδὴ Α'. Ὑγράν διοδεύσας.

Στεφάνῳ κοσμηθεῖσα μαρτυρικῶ, καὶ ἐνηδομένη σὺν Παρθένοις ἐν Οὐρανῷ, δώρησαι εἰρήνην ταῖς λιταῖς σου, τοῖς σέ ὑμνοῦσι, καὶ δόξαν ἀμάραντον.

Ἀξίως τὸ στέφος χειρὶ Θεοῦ ἐδέξω, Εἰρήνη, καὶ τῷ θρόνῳ αὐτοῦ αἰεὶ παρίστασαι· εἰρήνην δυσωπούσα διηγεκῇ ἡμῖν πᾶσι δωρήσασθαι.

Ἰλάσθητι, Εἰρήνη, τοῖς ταπεινοῖς, καὶ τὸν σὸν Νυμφίον ἐκδυσώπησον καὶ Θεόν, εἰρήνην δωρήσασθαι τὴν θείαν ταῖς Ἐκκλησίαις καὶ τὴν ὁμόνοιαν. Θεοτοκίον.

Συνέτισον τὸν δοῦλόν σου, Μαριὰμ, καὶ δός μοι εἰρήνην, ἱκεσίαις σου ἱεραῖς, καὶ δαιμόνων ῥύσαι με ἀπάτης, τὸν Εἰρηναρχὴν Θεὸν ἡ γεννήσασα.

ὦδὴ Γ'. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Ἡμῖν τοῖς γεραίρουσι τὰ ὑπὲρ λόγον σου σκάμματα, καὶ τοὺς σεπτοὺς, Εἰρήνη, ἀγῶνας, δός λιταῖς σου ὁμόνοιαν.

Μεγάλα τὰ ἄθλά σου, Μεγαλομάρτυς Εἰρήνη Πάνσοφε· ῥύσαι διὸ λιταῖς σου ἐρίδων καὶ δεινῶν τοὺς οἰκέτας σου.

Ἀνδρείας Πανθαύμαστε, καὶ σωφροσύνης ὡφθης ὑπόδειγμα· ὅθεν καὶ με σωφρονεῖν λιταῖς σου, ὦ Εἰρήνη, ἀξιώσον. Θεοτοκίον.

Σὺ εἰ Παναμώμητε, τῶν Ὁρθοδόξων τὸ κύχημα, σὺ εἰ Ἀγνή, ὄνομα καὶ πρᾶγμα τὸ γλυκὺ καὶ θαυμάσιον.

ὦδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε...

Ἀμπρυνθεῖσα ἐλλάμψαι Πνεύματος τοῦ θείου, ὦ Εἰρηνώνυμε, τὴν καρδίαν μου καταύγασον αἰγλή Οὐρανία ἱκεσίαις σου.

Ισχυρόν με ἀπέργασαι κατὰ τῶν δαιμόνων, Εἰρήνην Ἐνδοξε, καταστρέφειν μηχανήματα καὶ αὐτῶν τοὺς δόλους ταῖς πρεσβείαις σου.

Ταῖς φωσφόροις ἐλλάμψεν, ὧν νῦν ἀπολαύεις, Εἰρήνη Πάνσεμνε, ἀπολαῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε ἀξιώσον. Θεοτοκίον.

Ἀπειρόγαμε Δέσποινα, πάντας τοὺς πιστῶς Θεοτόκον σε, Ἄει πάρθενον γνωρίζοντας, τῶν πλημελημάτων δὸς τὴν ἄφειν.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ισχυσας ἐχθρῶν καταλύσαι τὰ φρυάγματα· διὸ καὶ τὸν οἰκέτην σου κατ' ἐχθρῶν, Εἰρήνη Μάρτυς, τροπαιοῦχον σὺ ἀνάδειξον.

Σῶσον τοὺς εἰς σέ, Εἰρηνώνυμε, προσφεύγοντας, καὶ τῶν τεχνασμάτων τοῦ πονηροῦ, ταῖς ἰκεσίαις σου ταχέως ἐλευθέρωσον.

Εἰρήνης τῆς σεπτῆς σὺ ὑπάρχουσα ἐπώνυμος, πάντας εἰρηνεύειν δούλους τοὺς σοὺς, Εἰρήνη Μάρτυς, ταῖς πρεσβείαις σου ἀξιώσον. Θεοτοκίον.

Ιλεων, Ἀγνή, τὸν σὸν Τόκον, καθικέτευσον, γενέσθαι μοι ἐν Κρίσει τῷ ταπεινῷ, καὶ τῆς μερίδος τῶν δικαίων ἀξιώσαι με.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Ρωθεῖσα τοῦ Πανουργοῦ, σθένει, Εἰρήνη Θεόσοφε, Τυράντων τὰς ἀπειλάς, σοφῶς κατεφρόνησας· καὶ μὲ οὖν ἀξιώσον, Σατὰν διαλύσαι τὰ τεχνάσματα, πρεσβείαις σου.

Ηράσθης τῆς ὑπὲρ νοῦν φωτοχυσίας, Πανεύφημε, καὶ πάντων τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν ἡλόγησας· καὶ μὲ οὖν ἀξιώσον θείαις φωταυγίαις ἐλλαμφθῆναι, ἰκεσίαις σου.

Νῦν ταῖς Παρθένοις, Σεμνῇ, ἀγαλλομένη εἰς ἄλληκτον τῆς Βασιλείας Χριστοῦ βίον, Εἰρηνώνυμε, μὴ παύσῃ πρεσβεύουσα, ὑπὲρ ὁμονοίας καὶ Εἰρήνης τῶν ὑμνούντων σε. Θεοτοκίον.

Ως μόνη εὐσυμπαθὴς τὸν ἀσυμπάθητον δοῦλόν σου, οἰκτείρησον δωρεάν, Παρθένε Πανάμωμε, τὸν ἀμέτρως πταίσαντα, καὶ ἐν ῥαθυμίᾳ βίον ὅλον δαπανήσαντα.

Διάσωσον ἀπὸ παντοίων ἐρίδων καὶ ἐπηρείας δαιμόνων τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, Εἰρήνη Πανεύφημε, ταῖς θείαις πρὸς τὸν Εἰρηνάρχην εὐχαῖς σου.

Καὶ Θεοτοκίον Ἄχραντε...

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Καντάκιον Ἦχος Β'.

Ειρήνης σεπτῆς, Εἰρήνη ἐπώνυμε, θαυμάτων πηγὴ καὶ Ἀθληφόρων εὐκλεία, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι, ταχέως Εἰρηνώνυμε πρόφθασον, καὶ ἐξ ἐρίδων λύτρωσαι ἡμᾶς, εἰρήνην διηνεκὴ ἡμῖν δωρουμένη καὶ ὁμόνοϊαν, ταῖς πρὸς τὸν Εἰρηνάρχην θερμαῖς ἰκεσίαις σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς... κτλ (Ζῆτει τῇ Β'. τῆς ιε'. Ἑβδομάδος).

Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι...

Ειρήνη Καλλιπάρθενε, τῶν Ἀθληφόρων τὸ κλέος, εἰρήνης ἐπώνυμε, δέξαι τὰς δεήσεις καὶ ἰκεσίας μου, εὐμενῶς ταύτας δὲ πρὸς τὸν Εἰρηνάρχην προσκομίζουσα δεήθητι τοῦ παρασχεῖν ἡμῖν εἰρήνην, Παρθένε, τὴν ἔνθεον, καὶ πάσας ἀπελάσαι νῦν δεινὰς προσβολὰς τοῦ ἀλάστορος· ὅπως εὐχαρίστως τοὺς ἄθλους σου γεραίρωμεν ἀεὶ, ὑπὲρ Χριστοῦ οὓς ὑπέμεινας καὶ τὰ κατορθώματα.

ὥδὴ Ζ'. Παιῖδες Ἑβραίων...

Νῦν καθορῶσα, ὦ Εἰρήνη, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τῶν ἀγαθῶν τὸ ἄκρον, ταῖς θερμαῖς σου λιταῖς ἀγάθουνόν τὸν βίον, τῶν ἀνυμνούντων πίστει σε, καὶ παράσχου τὴν εἰρήνην.

Υμνοὶς τιμῶντες τὴν σὴν Μνήμην, Εἰρηνώνυμε Εἰρήνη, οἱ σοὶ δούλοι, ταπεινῶς καὶ θερμῶς δεόμεθα ῥυσθῆναι, πυρὸς τοῦ αἰωνίζοντος, ταῖς ἀγίαις σου πρεσβείαις.

Μάρτυς Εἰρήνη, καὶ Εἰρήνης τῆς ἐνθεοῦ ἐπώνυμε, σοὶς δούλοις, τὸν εἰρήνης Θεὸν ἰκέτευε, εἰρήνην, διηνεκῇ δωρήσασθαι ἵνα πόθῳ σε ὑμνῶμεν. Θεοτοκίον.

Εὐροίμῃ σε ταχὺ ἐξαιρουμένην, ὦ Παρθένε τῆς Κρίσεως ἐν ὧρα, καταδίκης πικρᾶς τὸν σὸν οἶκτρον οἰκέτην, τὸν Τόκον σου τὸν ἄρρητον εὐσεβῶς ὑπερυμνοῦντα.

ὦδὲ Η΄. Τὸν Βασιλέα. . .

Αγάπη θεία, Εἰρηνώνυμε Μάρτυς, τοὺς σοὺς δούλους κομῆσαι ἐκδυσώπει, τὸν Θεὸν εἰρήνης, ἵνα σε μακαρίζω.

Εἰρήνη Μάρτυς, τὸν Εἰρηνάρχην δυσώπει, εἰρηνεῦσαι τὰς Ἐκκλησίας πάσας, καὶ τὰς διεστώσας ἐνώσαι σαῖς πρεσβείαις.

Ἰνα Εἰρήνη ἀδιαλείπτως ὑμνῶ σε, τὴν εἰρήνην παράσχου τῷ σῷ δούλῳ, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἀγίαις σου πρεσβείαις.

Θεοτοκίον.

Σκέπη γενοῦ μοι καὶ καταφύγιον, Κόρη, τῷ ἐν πίστει προστρέχοντί σοι δούλῳ, καὶ τῆς τρικυμίας διάσωσον τοῦ βίου.

ὦδὲ Θ΄. Κυρίως Θεοτόκον. . .

Κύκλῳ τοῦ Νυμφίου χορεύουσα, Εἰρήνη, τοῦ Οὐρανίου σου, πῖτσι τοῖς Μνήμῃ σου τὴν φωτοφόρον τελοῦσιν, εἰρήνην αἰτῆσαι.

Εν θαύμασιν ἀπείροις, Εἰρήνη θεόφρον, ὁ Εἰρηνάρχης Θεός σε ἐδόξασε· τοῦτον θερμῶς ἐκδυσώπει ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Παράσχου τὴν εἰρήνην, Εἰρήνη θεόφρον, ταῖς ἱεραῖς σου

πρεσβείαις δεόμεθα, τοῖς εὐσεβῶς ἀνυμνοῦσι τὴν θεῖαν Μνήμην σου. Θεοτοκίον.

Εχουσα, Παρθένε, πολλὴν παρρησίαν πρὸς τὸν Υἱόν σου, δυσώπει δωρήσασθαι, ταῖς Ἐκκλησίαις εἰρήνην τε καὶ ὁμόνοιαν
Τὸ, Ἀξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Δέησιν προσάγαγε τῷ Θεῷ, Εἰρήνη θεόφρον, παρασχεῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ἄφεςιν πταισμάτων καὶ δεινῶν σωτηρίαν, τοῖς πίστει θερμοτάτῃ σοὶ καταφεύγουσι.

Διηνεκῇ Εἰρήνην παράσχου νῦν, πρὸς τὸν Εἰρηνάρχην θεομοτάταις σου ταῖς λιταῖς, Εἰρήνη, εἰρήνης τῆς ἀληθοῦς καὶ θείας ἐπώνυμε, καὶ Μάρτυς τοῦ Παντοκράτορος.

καὶ Θεοτοκίον Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τὸ Τρισάγιον. Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ΄.

Κρουνοῖς τῶν αἱμάτων σου τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, πηγὴ ὡς ἀκένωτος, πᾶσιν κατήρδευσας, Εἰρήνη Εἰρηνώνυμε· ἔσωσας ἐν τῷ Κόσμῳ, τῶν θαυμάτων σου αἴγλη, εἰδωλικῆς μανίας μυριάδας ἀνθρώπων· διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ τῷ Νυμφίῳ σου, πρέσβευε εἰρήνην ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἦχος Β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δεῦτε φιλοπάρενοι πιστῶς, δεῦτε ἐν ὥδαῖς ἀσιγήτοις δοξολογήσωμεν τὴν Παρθενομάρτυρα, Εἰρήνην τὴν εὐκλεῆ, πρὸς αὐτὴν ἀνακράζοντες, ῥῦσαι ταῖς λιταῖς σου Εἰρήνη Εἰρηνώνυμε, τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πάσης προσβολῆς τοῦ Βελίαρ, καὶ τὸν Εἰρηνάρχην δυσώπει, δοῦναι τὴν Εἰρήνην τοῖς ὑμνοῦσί σε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΘΕΡΑΠΟΝΤΑ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τόν, Κύριε εἰσάκουσον. Εἴτα τόν, Θεός Κύριος, καί
τό τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Τῇ ἱερᾷ καὶ ζωηρῇ τῇ Πηγῇ σου, πεπλουτισμένη ποικιλίᾳ
θαυμάτων, πάντες Πιστοὶ προστρέχοντες πιστῶς καὶ εὐλαβῶς,
πλοῦτον ἀρυόμεθα ἐξαισιῶν θαυμάτων, καὶ φαιδρῶς γεραίρομεν
τοὺς σεπτούς σου ἀγῶνας, οὓς περ ὑπήνεγκας ὑπὲρ Χριστοῦ,
μεγαλομάρτυς Θεράπων θαυμάσιε.

Δόξα. καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσομεν...

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις
ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὡδὴ Α'. Ἦχος Πλ. Δ'. Ὑγράν διδοεύσας.

Ταῖς θερμαῖς πρεσβείαις σου, Ἀθλητὰ Ἁγίε Θεράπων, δὸς
τῷ δούλῳ σου ἐκ τῶν σῶν, χαρίτων ψεκάδας ὅπως ἄσω, τοὺς ὑ-
πὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν ἄθλους σου.

Πολλὴν παρρησίαν πρὸς τὸν Θεὸν ἔχων, ὦ Θεράπων, τοὺς
προσρέχοντας εὐλαβῶς τῇ σεπτῇ Πηγῇ σου, Ἀθλοφόρε, ἐκ τῶν
παθῶν ταῖς εὐχαῖς σου διάσωσον.

Ρῦσαι σαῖς δεήσεσιν, Ἀθλητὰ, Ἐνδοξε Θεράπων τοὺς Πη-
γῇ σου τῇ Ἱερᾷ, προσιόντας πόθῳ τε καὶ πίστει, ἐξ ἀνιάτων πα-
θῶν ταῖς πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Συνέτισον τὸν δούλόν σου, Μαριάμ, ἀνοιξόν μοι πύλας με-
τανοίας, καὶ ἐκ πυλῶν τῆς θανατηφόρου ἁμαρτίας, τῇ μεσιτείᾳ
σου ρῦσαί με, Δέσποινα.

ὡδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Φάνηθι τοῖς δούλοις σου, Μάρτυς Θεράπων, προστάτης ἐν-
θεος, καὶ τῶν κακῶν σώζων σαῖς πρεσβείαις, ἀβλαβεῖς ἡμᾶς τή-
ρησον.

Οπως ἀπολαύσωμεν παθῶν καὶ νόσων τὴν ἀπολύτρωσιν, τῇ
σῇ Πηγῇ προστρέχομεν πίστει, ὦ Θεράπων Πανεύφημε.

Τοῖς μεταλαμβάνουσι, τὰ τῆς Πηγῆς σου πάνσεπτανάμα-
τα, πανευμενῶς παρέχεις, Θεράπων, ἱαμάτων χαρίσματα.

Θεοτοκίον.

Επίσκεψε Ἀχραντε, νοσηλευόμενον δούλόν σου, καὶ τῆς
δεινῆς ἀλγηδόνος ρῦσαι, καὶ πάντοίς με θλίψεως.

ὡδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε...

Η υπέρφωτος ἑλλαμψίς, τοῦ Παντοδυνάμου, Θεράπων, Πνεύ-
ματος, τῇ ψυχῇ σου ἐνοικήσασα, τοὺς Πιστοὺς φωτίζειν σε ἡ-
ξίωσεν.

Αθλητῶν συμπαθέστατος πάντων πεφηνώς, Θεράπων Μα-
κάριε, τὴν ὑγίαν δὸς πρεσβείαις σου, τοῖς τυραννουμένοις δει-
νοῖς πάθεσιν.

Ω Θεράπων Μακάριε, τοὺς πιστῶς τιμῶντας καὶ εὐφημοῦν-
τάς σε, μεσιτεία σου εἰρήνευσον καὶ πυχῶν ποικίλων ἐλευθε-
ρῶσον.

Θεοτοκίον.

Ρῶσιν δίδου μοι, Δέσποινα, καὶ τὴν σηπεδόνα ψυχῆς μου
ξήρανον, καὶ κινδύνων με ἐξάρπασον, καὶ τῆς κατεχούσης ἀπο-
γνώσεως.

ὡδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς...

Φίλος ἀληθὴς τοῦ Δεσπότου ὢν, Πανεύφημε, φύλαττε ἡμᾶς
τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, ὦ Ἀθλοφόρε Θεράπων καὶ μακαρίζοντας.

Ρῦσαι τοὺς πιστῶς εὐφημοῦντας τοὺς ἀγῶνάς σου, νόσων τε

δεινῶν καὶ πάσης κακώσεως, Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Θεράπων Ἐνδοξε.

Ωφθης εὐμενὴς σὺ προσάτης τοῦ οἰκέτου σου· διό σοι προσφέρω ὡδὴν, ὦ Θεράπων, κατ' ὀφειλὴν μοι ἀληθῶς εὐχαριστήριον. Θεοτοκίον.

Απαντα ἐχθρὸν δυσμενῶς ἐπιτιθέμενον, ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, Πανάμωμε,, θείῳ σου κράτει συμπατοῦσα ἐξαφάνισον.

ὡδὴ **ΣΤ'.** Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αρύσασθε, ὦ Πιστοί, ἱάματα μὴ κενούμενα, ἐκ τῆς Πηγῆς τοῦ σεπτοῦ Θεράποντος Μάρτυρος, δεινῶν ἀπαλλάττοντος, καὶ παντοίων νοσῶν, τοὺς αὐτὸν ἀεὶ γεραίροντας.

Ασθενείων καὶ δεινῶν κινδύνων ἡμῶς ἀπάλλαξον, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ Θεράπων Μακάριε, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας καὶ τιμῶντας τὴν Εἰκόνα σου.

Θεράπων θαυματουργέ, τοὺς εὐλαβῶς σοι προστρέχοντας, ἐκ πάντων τῶν βλαβερῶν καὶ νόσων διάσωσον, λιταῖς σου Πανάγιε, ταῖς πανευπροσδέκτοις, καὶ πταισμάτων δὸς τὴν ἄφεσιν. Θεοτοκίον.

Φωτὶ ἀπείρω τοῦ σοῦ προσώπου με καταλάμπρυνον, Παρθενομήτορ Ἀγνή, βυθοῦ ἀπογνώσεως, ἀεὶ ἀπαλλάτουσα, καὶ πρὸς μετάνοίας τοὺς λιμέντας ἐμβιδιάζουσα.

Διάσωσον παντὸς κινδύνου, νόσων τε καὶ πταισμάτων, τοὺς εὐλκρινῶς σοί, Θεράπων προστρέχοντας, πρεσβείαις σου ἱεραῖς πρὸς τὸν Κτίστην.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν...

Ως Μάρτυρα Χριστοῦ καὶ φίλον δοξάζομεν, αἰτοῦντες εὐλαβῶς τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν, Θεράπων Πανάγιε, ἣν παράσχου

ἡμῖν τοῖς οἰκέταις σου, τοῖς τῇ Πηγῇ σου προστρέχουσι, ρύόμενος κινδύνων καὶ ἀδοκίτων ἡμῶς δεινῶν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ. . .

Στίχος. Οἱ Ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα Μαθητάς αὐτοῦ. . . κτλ. (Ζῆτει Νοεμβρίου 1).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον Ἦχος Πλ. Β'.

Απαλλαγὴ παντὸς κινδύνου, παθῶν ποικίλων καὶ νόσων ὑπάρχουσα ἡ Πηγὴ σου, Θεράπων, ῥῶσιν πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προσιοῦσι παρέχει, καὶ ἐκ κινδύνων ἀπαλλάττει, τῇ θείᾳ σου πρεσβείᾳ Ἱεράρχα.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὡδὴ **Ζ'.** Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τῶν Κυπρέων τὸ κλέος καὶ ἐφ' ἧς ἡ δόξα, Θεράπων Ἁγίε, ἀθλήσας ἐδοξάσθης καὶ νῦν ἐν Οὐρανίοις κατοικῶν τοῖς σκηνώμασιν· ἡμῶν τῶν σὲ ὑμνούντων μνημόνευε Παμμάκαρ.

Ως φωστὴρ φαεσφόρος καὶ κλεινὸς Ἱεράρχης, Θεράπων ἐνδοξε, ἀνέτειλας ἀκτίσιν ἀθλήσεως φωτίζων τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ τοῖς ἐν νόσοις δειναῖς δωρούμενος ὑγείαν.

Τὸν ἐκ σοῦ κηρυχθέντα προαιώνιον Λόγον Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, ἰκέτευε, Θεράπων, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνοῦντων τὴν σὴν ἑνδοξὸν ἀθλήσιν, καὶ σαῖς λιταῖς δὸς αὐτοῖς ψυχῆς τὴν σωτηρίαν. Θεοτοκίον.

Εξ ἰδρώτων καὶ πόνων στεναγμῶν τε καρδίας, Θεογενήτρια, συναίσθησις γεννᾶται, ἀπάθεια δ' ἐκ ταύτης, ἥς καὶ φθάσαι τοὺς πρόποδας, ἀξιοθείην ἐγὼ ὁ πταίσας ὑπὲρ πάντας.

ὥδῃ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς προστασίας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους μὴ παρίδης, Θεράπων, τιμῶντας καὶ ἀσπαζομένους τὴν θείαν σου Εἰκόνα.

Νόσων παντοίων τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ κινδύνων παντοίων, Θεράπων, ἐκ τῶν προσιόντων Πηγῇ σου τῇ ἀγίᾳ.

Θεὸν τῶν ὅλων, σὺ ὦ Θεράπων, δυσώπει, καταπέμψαι ἡμῖν τὴν εἰρήνην, καὶ τῶν ἐνοχλούντων δεινῶν ἡμᾶς λυτῶσαι.

Θεοτοκίον.

Ἰνα δοξάζω καὶ προσκυνῶ μετὰ δέους, σοῦ τὸ πάνσεπτον ὄνομα, Κόρη, θλίψεώς με πάσης ἐκλύτρωσαι καὶ βλάβης.

ὥδῃ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοῖς πίστει προσιοῦσι τῇ θείᾳ Πηγῇ σου καὶ ἀνυμνοῦσι, Θεράπων τοὺς ἄθλους σου, ἁμαρτημάτων τὴν λύσιν εὐχαίς σου δώρησαι.

Ὡς ἔχων παρρησίαν, ἔνδοξε Θεράπων, πρὸς τὸν Σωτῆρὰ τῶν ὅλων καὶ Κύριον, ῥῶσιν σεπταῖς σου λιταῖς, ἡμῖν πᾶσι δώρησαι.

Τοῖς πόθῳ εὐφημοῦσι, πάντιμε Θεράπων, τοὺς ἱεροὺς καὶ γενναίους ἀγῶνάς σου, ἁμαρτημάτων τὴν λύσιν δίδου πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, τοὺς πίστει τιμῶντας καὶ προσκυνοῦντας τὸν Τόκον σου, Πάναγνε, ἁμαρτιῶν καὶ δεινῶν ῥῦσαι, πρεσβείαις σου.

Το, ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τοὺς μετ' εὐλαθείας τῇ ἱερᾷ καὶ θείᾳ Πηγῇ σου προσιόντας ταῖς πρὸς Χριστὸν, θερμαῖς σου πρεσβεΐαις, ῥυόμενος μὴ παύσῃ κινδύνων ἀδοκῆτων, Θεράπων Πάντιμε.

Ῥῶσιν δὲ τῷ δούλῳ σου, Ἀθλητᾷ, ἔνδοξε Θεράπων ὡς τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ, τοῦ σώζειν ἀξίως λαβὼν, παντὸς κινδύνου, τοὺς τῇ σεπτῇ Πηγῇ σου θερμῶς προστρέχοντας.

Παθῶν ταραττόμενος προσβολαῖς, πρὸς σέ καταφεύγω τὴν ἀνάρρωσιν ἐκζητῶν, Θεράπων Κυρίου Ἱεράρχα καὶ Μάρτυς· ἐκ τούτων οὖν ἀπάντων, σύ με ἀπάλλαξον.

Χάριν τῶν θαυμάτων παρὰ Θεοῦ λαβὼν, Ἱεράρχα, θεραπεύεις πάθῃ δεινᾷ· διὸ τῶν πιστῶς σου τῇ Πηγῇ προσιόντων, θεραπευσὸν τὰ πάθη, Θεράπων ἔνδοξε.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον, καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Γ'.

Μέγαν εὗρατο ἡ Κωνσταντίνου, ῥύστην πρόμαχον καὶ Ἱατῆρα, νόσων παντοίων, Θεράπων Πανεύφημε· ὡς οὖν Τυράννου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καὶ ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν Θεὸν ὡμολόγησας, οὕτω, Πάνσεπτε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Μάρτυς Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, παῦσον ἱκεσίαις σου πᾶσαν, Θεράπων, ἔφοδον, νόσων τε καὶ θλίψεων καὶ τὸν φρικτὴν σεισμόν, καὶ κινδύνους ἀπέλασον ἀπὸ τῶν τιμώντων τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνάς σου, καὶ τὴν ζωήρρυτον Πηγὴν τῶν σεπτῶν σου Ναμάτων, καὶ τὴν καθ' ἡμῶν φερομένην τοῦ πικροῦ θανάτου στήσον μάστιγα.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΕΝΔΟΞΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τόν, Κύριε εἰσάκουσον. Ἐἵτα τόν, Θεός Κύριος· καί

τό Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΤΟΥΣ Ὁρθοδόξων Βασιλέων προστάτας, οἱ συνεχόμενοι
δεινοῖς ἀνυποίστοις, ἐκλιπαροῦντες κράζωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς,
Κωνσταντίνε μέγιστε καί θεόφρον Ἑλένη, λιταῖς ὑμῶν, Θεός ἐ-
πτοί, πάσης ρύσασθε βλάβης, καί ἐκ δεινῶν λυτρώσασθε ἡμᾶς,
ὡς πρεσβεύται ἀεὶ ἡμῶν θερμότατοι.

Δόξα, καί νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς...

Ὁ Ν'. Καί ὁ Κανών, ἔχων Ἀκροστιχίδα

« Κωνσταντίνον Ἑλένην Ἀνακτας γεραίρω. »

ὦδὴ Α'. ἦχος πλ. Δ'. Ὑγράν διοδεύσας.

Κύριε τῆς δόξης καί Βασιλεῦ τῆς κυριευούσης ἀσθενείας
με χαλεπῆς, τῶν σεπτῶν Ἀνάκτων ἱκεσίαις, τόν σόν οἰκέτην
εὐσπλαγχνῶς ἀπάλλαξον.

Ὡς ὄντως ἐγένου σὺ ἐραστής, Κωνσταντίνε μέγα, Βασιλεί-
ας τῶν Οὐρανῶν, οὕτω τόν σόν δοῦλον βασιλεύειν, κατὰ παθῶν
καί δαιμονίων ἀξίωσον,

Νοός μου τόν σκότος, ταῖς σαῖς εὐχαῖς, Ἑλένη θεόφρον,
καταλάμπρυνον ταῖς φαιδραῖς, ἃς ἀπολαμβάνεις ἀενάως, θεαρ-
χικῶς Οὐρανίας λαμπρότητος

Θεοτοκίον.

Σὺ ὄντως τῆς θείας Ἀνατολῆς, ὑπάρχουσα Πύλη, πύλας ἄ-
νοιξόν μοι Ἀγνή, μετανοίας ὀληθοῦς, καί ἐκ πυλῶν με τῆς ἁ-
μαρτίας λιταῖς σου ἐξάρπασον.

ὦδὴ Γ. Οὐρανίας Ἀψίδος. . .

Τυχεῖν σπεύσας ἐνθέων ἀνταμοιβῶν, Πάνπεπτε, πλάνην σὺ
κατέλιπες καί σκότος πατροπαράδοτον· κάμῃ οὖν δέομαι, δαι-
μονικῆς, σαῖς πρεσβείαις, πλάνης σκοτιζούσης τόν νοῦν μου ἀ-
πάλλαξον.

Ἀπό πάσης ἀνάγκης καί τῶν δεινῶν λύτρωσαι, ἅπαντας τοὺς
πίστει, Ἑλένη σοὶ καταφεύγοντας, ταῖς ἱκεσίαις σου, πρὸς τόν
τεχθέντα ἀφράστως, καί Σταυρόν καί θάνατον καθυπομείναντα.

Ναόν θεῖον, Ἑλένη, ἐν τῇ Σιών κτίσασα, καί τὸ ἄρραγές
Χριστιανῶν θεῖον τρόπαιον, σὺ φανερώσασα, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώ-
πει, ἀρραγῇ καί ἀτρεπτον τὴν πίστιν τηρήσασθαι. Θεοτοκίον.

Τόν βυθῷ ἁμαρτίας, διηνεκῶς κείμενον δοῦλόν σου, Παρθέ-
νε, ὡς εὐσπλαγχνος σὺ ἐξέγειρον· σῶσόν με οἰκτεIRON· Σὺ γάρ
λιμὴν τῶν ἐν ζάλῃ, καί τῶν πεπτωκότων θεῖα ἀντίληψις.

ὦδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἰλασμὸν καί συγχώρησιν, τὸν Παμβασιλέα Θεὸν ἰκέτευσ, τῶν
πταισμάτων μοι δωρήσασθαι, Κωνσταντίνε Μέδων ἀγιώτατε.

Νῦν Ἀνάκτων τὸ καύχημα, θεῖε Κωνσταντίνε, φωτὶ παρί-
στασαι τῆς Τριάδος, τὰς ψυχὰς ἡμῶν καταλάμπων θεαῖς ἱκε-
σίαις σου.

Ὡς ὄντως Μέδων Παμπόθητε, σὺ τῶν Ὁρθοδόξων εἰ τὸ κρα-
ταίωμα, τῶν πτωχῶν μέγας ὑπέρμαχος καί τῶν αἰχμαλώτων
ἡ ἀνάβρυσις.

Θεοτοκίον.

Νῦν ψυχὴν μου Πανάχραντε, τὴν ἐσκοτισμένην τοῖς παρα-
πτώμασι, ὡς Θεὸν σαρκὶ κυήσασα, φωτὶ Οὐρανίῳ καταλάμπρυνον

ὦδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ελαβες, Σεπτέ, ἐκ Θεοῦ σοφίαν ἄμετρον, καὶ τοῦ Σολομῶν-
τος τὴν φρόνησιν· διὸ σοφίᾳ λιταῖς σου θείᾳ με καταγλάισον.

Λάμπρυνον στολὴν τῆς ψυχῆς μου, Ἰσαπόστολε, ἣν παθῶν
κηλίσιν ἡμαύρωσα, καὶ εἰς νυμφῶνα τοῦ Ὑψίστου με εἰσάγαγε.

Εσφες εἰς φῶς τὸν κρυπτόμενον ἐν ἔτεσι πλείστοις τοῦ Σω-
τῆρος τάφον τὸν ἅγιον, ὃν προσκυνῆσαι, ὦ Ἑλένη με ἀξίωσον.
Θεοτοκίον.

Νέφη τῶν παθῶν ἀποσόβησον, Πανάχραντε, ὡς φωτὸς νεφέλῃ
υπάρχουσα, ἐκ τῆς ψυχῆς μου, καὶ σῆαίγλη με καταύγασον.

ὥδὴ **ΣΤ'.** Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ηθροισας, Κωνσταντῖνε θεόφρον. ἐν Συνόδῳ τὸν χορὸν τῶν
Πατέρων, καὶ δι' αὐτῶν τὰς καρδίας ἀπάντων, Πίστειως θείας
τοῖς νόμοις ἐσῆρίξας· ἀξίωσον οὖν καὶ ἡμᾶς, τοῦ φυλάττειν τὴν
Πίστιν ἀμόλυντον.

Νοῦν σου, θεόφρον, εἰς τὸν Πλάστην σῆρίξας, τὸν τοῖς πᾶσι
παρέχοντα τὸν βίον, εἰδωλικῆς καὶ ματαίου θρησκείας, ἀπεσκο-
ράκισας ὅλως σεβάσματα· εὐχου δὲ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν, ἀκλινεῖς ἐν
τῇ Πίστει φυλάττεσθαι.

Αφθορον πολιτείαν ποθοῦσα, τὴν Θεόσδοτον ἡσπάσθης θρη-
σκείαν· τῷ Βασιλεῖ δὲ τῶν αἰώνων, Ἑλένη, ὑποταχθεῖσα χορεύ-
εις αἰώνια, πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς ἐκτελούντων
τὴν Μνήμην σου.
Θεοτοκίον.

Νήχεται, Πανακῆρατε Κόρη, ἡ πανάθλιος ψυχὴ μου κακί-
αις· διὸ λουτρῷ μετανοίας τελείας, καὶ τοῖς κρουνοῖς τῶν δα-
κρύων καθάρισον· καὶ σῶσόν με τὸν δυστυχῆ, ἐπὶ σὲ ἀδιστάκτως
προστρέχοντα.

Εκ θλίψεων καὶ ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ νόσων, Ἰσαπό-
στολοι θεοί, τοὺς ἡμᾶς πιστῶς, ῥύσασθε, γεραιρόντας, λιταῖς
ὑμῶν πρὸς Θεὸν τοῖς ἐνθέρμοις.

Καὶ Θεοτοκίον **Ἐπίβλεψον...**

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Ἔτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Γ'.

Κωνσταντῖνος σήμερον σὺν τῇ Μητρὶ τῇ Ἑλένῃ, τὸν Σταυ-
ρὸν ἐμφαίνουσι τὸ πανσεβάσμιον Ἐύλον, πάντων μὲν τῶν Ἰου-
δαίων αἰσχύνην ὄντα, ὅπλον δὲ πιστῶν Ἀνάκτων κατ' ἐναντίων·
δι' ἡμᾶς γὰρ ἀνεδείχθη σημεῖον μέγα καὶ ἐν πόλεμοις φρικτόν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Ὑψωσα ἐκλεκτὸν ἐκ τοῦ λαοῦ μου· ἐν ἐλαίῳ ἁγίῳ μου ἔχρι-
σα αὐτόν. . .

Στίχος. Ὑπέταξε λαοὺς ἡμῖν καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔλθων ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Καισαρείας
τῆς Φιλίππου. . . κτλ.
(Ζῆτει Ἰουνίου 29).

Δόξα. Ταῖς τῶν Θεοσέπτων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.
Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος πλ. β'. **Μεταβολὴ** τῶν θλιβομένων.

Μεταβολὴ τῶν αἰχμαλώτων, ἀνόρθωσις τῶν πεπτωκότων
υπάρχοντες, Βασιλεῖς θεοφόροι, σώσατε Πόλιν καὶ Λαόν, τῶν
πολεμουμένων οἱ προσάται, καὶ ἀνορθωταὶ τυραννουμένων, ταῖς
θείαις ὑμῶν ἐντεύξεσι.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὥδὴ **Ζ'.** Παῖδες Ἑβραίων.

Αναξ, τὸ κλέος ἀνεδείχθης τῶν Ἀνάκτων σκηνώματα δ' Ἀγ-
γέλων κατοικῶν, τῶν πιστῶς ἡμῶν σε ἀνυμνούντων, τὸ κοσμι-
κὸν κλυδώνιον, καταπράυνον λιταῖς σου.

Κύριος στέφανον, ὦ Ἀναξ, ἀπονέμει σοι γενναίως καθελόν-
τι, τῶν εἰδώλων βωμοὺς, καὶ πάντας τοὺς ἀνθρώπους, εἰς Πί-
στιν ὁδηγήσαντι, τὴν ὀρθὴν καὶ παναγίαν.

Τίς διηγῆσεται, Ἑλένη, οὗς ὑπέστης θεοφιλεῖς ἀγῶνας, ὑ-
πὲρ Πίστεως, ἣν ἡγάπησας, θεόφρον· ἐν ταύτῃ οὖν στερεώσον
σαῖς λιταῖς τοὺς σοὺς οἰκέτας.
Θεοτοκίον.

Αχραντε Κόρη, ἀμαρτάνων, καὶ δουλόμενος ἀτόποις συνηθίαις, τῇ σεπτῇ σου ἄει προστρέχω συμπαθείᾳ, ἀπηληπισμένον σῶσόν με, μητρικαῖς σου ἰκεσίαις.

ὦδὴ **Η΄**. Τὸν Βασιλέα.

Σοὶ Κωνσταντίνε, καταφεύγων ὁ τάλας, ἀνακούφισιν ἀπολαβεῖν ἐλπίζω, τῶν κακῶν ὧν πάσχω, ταῖς θεαῖς σου πρεσβείαις

Γραπτοὺς τοὺς ὕμνους εὐλαβῶς σοι προσφέρω ἰκετεύων, ὦ Ἀναξ, ὅπως σώσης ἐκ τῶν ἐνοχλούντων ἐχθρῶν με, σαῖς πρεσβείαις.

Εὐσεβοφρόνως οἱ φιλέορτοι δεῦτε προσπελάσωμεν, Ἑλένη τῇ θεῖᾳ, ὅπως νοσημάτων ῥυσθῶμεν καὶ κινδύνων. Θεοτοκίον.

Ρανίδα στάξον θείας γνώσεως, Κόρη, ἐκ τῶν ἄνω μοι, ὡς τέξασα σοφίας, χορηγὸν τὸν θεῖον, καὶ φώτισον τὸν νοῦν μου.

ὦδὴ **Θ΄**. Κυρίως Θεοτόκον...

Αγίως τὴν ζωὴν σου τελέσας, Κωνσταντίνε, σὺν τοῖς Ἁγίοις οἰκεῖν κατηξίωσαι, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύων τὸν Παντοκράτορα.

Ιάματα παντοῖα βλύζει ἡ Εἰκὼν σου, καὶ ἀπελαύνει Τυράντων φρυάγματα, ὦ Κωνσταντίνε, διό σε πίστει γεραίρομεν.

Ρῦσαι ἐκ κινδύνων πάντας, ὦ Ἑλένη, τοὺς μετὰ πίστει σοι προστρέχοντας, καὶ ἐκ τῶν νόσων ἀπάλλαξον, ταῖς πρεσβείαις σου. Θεοτοκίον.

Ω Θεοτόκε Κόρη, πυρὸς αἰωνίου, τοὺς προσκυνοῦντας τὸν Τόκον σου, λύτρωσαι. Σὺ γὰρ ἡμῶν εἶ προστατίς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρι.

Τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον σὺν τῇ μητρὶ Ἑλένῃ τῇ θεῖᾳ, τοὺς προστάτας τῶν εὐσεβῶν, καὶ ἀσείτους βάσεις τῆς εὐσεβοῦς θρησκείας, εὐφρόνως κατ'ἄξιαν ἀνευφημήσωμεν.

Δώρησαι, Θεόστεπτε Βασιλεῦ, τοῖς Μνήμην τελοῦσι τὴν ἀ-

γίαν σου, σαῖς λιταῖς, ἄφεισιν πταισμάτων καὶ τῶν δεινῶν τὴν λύσιν, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον.

Ορφανῶν ὑπέρμαχον καὶ πτωχῶν, θησαυρόν σε μέγαν, ἀπορύντων τε φροντιστὴν, αἰχμαλώτων ῥύστην καὶ ταπεινῶν προστατήν, εἰδότες σε τιμῶμεν, ὦ Ἰσαπόστολε.

Πλήρης γενομένη ἀγιασμοῦ, Ἑλένη θεόφρον, Ἰαμάτων βλύζεις κρουνοὺς, δι' ὧν ἀποπλύνεις δυσώδεις ἀσθενείας, τῶν σὲ ἀνευφημούντων, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ὑπὸ Ἰωσήφ Μοναχοῦ.

Πάντες σε τιμῶμεν χρεωστικῶς, θεῖε Κωνσταντίνε, ὡς ἀνάκτων θεοσεβῶν, πρῶτον καὶ κρηπίδα τῆς Πίστεως τῆς θείας, σὺν τῇ Μητρὶ Ἑλένῃ ὕμνοις γεραίροντες Θεοτοκίον.

Ιλεως γενοῦ μοι τῷ ταπεινῷ ὅτι πλὴν σου ἄλλην οὐ γινώσκω καταφυγὴν, ὁ ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις πεπλησμένος· ἐλέησόν με μόνη Χριστιανῶν ἡ ἐλπίς.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Πλ Δ΄.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸν τύπον ἐν Οὐρανῷ θεασάμενος, καὶ ὡς ὁ Παῦλος τὸν κλῆσιν οὐκ ἐξ ἀνθρώπων δεξάμενος, ὁ ἐν Βασιλεῦσιν Ἀπόστολός σου, Κύριε, Βασιλεύουσιν Πόλιν τῇ χειρὶ σου παρέθετο, ἣν περίσωζε διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φυλάνθρωπε.

ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Εἶτα ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσίς· καθ' ἣν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον. Ἦχος Β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν...

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν Πιστοὶ, τοὺς τῶν εὐσεβῶν βασιλέων προστάτας, δεῦτε φαιδρῶς τούτους εὐφημήσωμεν, ἀναβοῶντες αὐτοῖς· Κωνσταντίνε θεόστεπτε, θεόφρον Ἑλένη, παύσατε δεόμεθα κακῶν τὴν πρόοδον, θλίψεων πραῦνατε σάλον, καὶ τοῖς αἰχμαλώτοις τὴν ῥύσιν, ταῖς λιταῖς ἡμῶν νῦν χορηγήσατε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑ ΕΝΔΟΞΟΥΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΔΙΑΙΜΟΥ ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἴτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Τῶν Ἀποστόλων τῷ Ναῶ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τῇ Εἰκόνι τῇ αὐτῶν προσκυνήσωμεν, ἐκ κατωδύνου κράζοντες καρδί-
ας αὐτοῖς· πάσης ἡμᾶς ῥύσαθε, ἐπηρείας καὶ βλάβης, ὁρατῶν
ἀπάντων τε καὶ ἐχθρῶν ἀοράτων, τοὺς μετὰ πόθου σκέπη τῇ ὑ-
μῶν προσπεφευγότας, Ἀπόστολοι ἐνδοξοί.

Δέξα. καὶ Νῦν Θεοτοκίον. Τῇ Θεοτόκῳ...

Ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν, ἀπὸ μὲν τῆς Α'. ὠδῆς μέχρι τῆς Γ'. περιέ-
χων, τὰς ἐρμηνείας τῶν ὀνομάτων ἑνὸς ἐκάστου αὐτῶν· ἀ-
πὸ δὲ τῆς Γ'. μέχρι τῆς Θ', ἐν τίσιν, διαλαμβάνων,
τόποις ἐκήρυξε, καὶ ποῖον εἶληφε τέλος, μετὰ
τῆς ἀνολόγου ἰκεσίας.

ὠδὴ Α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Πέτρε, ὁ πέτραν ἀβράγῃ τῆς Πίστεως, φερωνυμίαν πλου-
τῶν τὴν ἐμὴν καρδίαν, κλονουμένην πάντοτε, τοῦ βίου ἀντι-
πνεύσεσιν, ἐδρασθῆναι ἐν πέτρᾳ ὑπομονῆς καθικέτεue, Πέτραν
Ἰησοῦν τὸν Φιλάνθρωπον.

Παῦλε, ἡ παῦλα καὶ τερπνὴ ἀνάπαυσις, τῆς Ἐκκλησίας Χρι-
στοῦ, ἀνιέρω σάλω, κινουμένῳ ἰδρυσίς, γενοῦ μοι καὶ ἀσφάλεια,
ἱερὰ καὶ εἰς πάντων τῶν λογισμῶν τὴν κατάπαυσιν, θείαις σου
πρεσβείαις εἰσάγαγε.

Ἀνδρέα θεῖε τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολε, ὁ δύναμις εὐπρεπῆς,
ἐλληνίδι γλώσσῃ, μεθερμηνευόμενος· ἐμὲ τὸν πολλοῖς πταίσμα-
σιν ἀσθενῇ γεγονότα, καὶ δυσειδῇ ἐνδυνάμωσον, καὶ θεῖαν εὐ-
πρέπειαν ἐνδύσον. Θεοτοκίον.

Ἀνθρακος θεῖου φλογοφόρον ὄχημα ἀναδειχθεῖσα, Ἀγνή, ἐξ
οὔ ὥς περ ἄλλοι, ἀνθρακες ἀνήφθησαν, οἱ Ἱεροὶ Ἀπόστολοι· τῆς
ψυχῆς μου τὴν ὕλην, ἐν τῷ πυρὶ τῷ αὐλῷ σου φλέξον, Μητρο-
πάρθενε Δέσποινα.

ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Πτερνιστῆς ἀνεδείχθης, σὺ τῶν παθῶν Ἐνδοξε γόνε Ζεβε-
δαίου βροντῆς τε θεῖε Ἰάκωβε, κλῆσιν κατάλληλον πεπλουτηκώς,
διὸ πάντα τῆς σαρκὸς τὰ πάθη με νικᾷν ἐνίσχυσον.

Θείαν χάριν σημαίνει ἡ ἱερὰ κλῆσις σου, Μάκαρ Ἰωάννη
Παρθένε, ἣν περ ἀπῆλειφας, πλουσίαν ἄνωθεν, ὡς Θεολόγος
Κυρίου· διὸ θείας χάριτος δεῖξόν με σκήνωμα.

Στόμα ὄντως λαμπάδος σὸν ἱερὸν ὄνομα, Φίλιππε τρισμα-
καρ, δηλοῖ μεθερμηνεύμενον· διὸ νυμφῶνα Χριστοῦ, μετὰ φαι-
δρᾶς τῆς λαμπάδος, κατοικεῖν με πάντοτε, πρέσβευε Ἐνδοξε.
Θεοτοκίον.

Τὴν πηγὴν ἀπαθείας σὺ μὲν Ἀγνή, ἔτεκες, Μῦσαι δὲ ἐκή-
ρυξαν Κόσμῳ· διὸ τοῦ σώματος, τῆς ἐμπαθείας με, ἡδυπαθείας
ψυχῆς τε, νοὸς προσπαθείας τε, Κόρη ἀπάλλαξον.

ὠδὴ Δ'. Σὺ μου ἰσχυρὸς Κύριε...

Κλῆσις ἡ σὴ μεθερμηνεύεται Δίδυμος· τῇ ἐγέρσει γὰρ Χρι-
στοῦ ἐδίστασας, Θωμᾶ· ψυχὴν διὸ τὴν ἐμὴν, τῇ ἐγέρσει λόγου
τοῦ ἐν ἐμοὶ ἀμφιβάλλουσαν, ταῖς μνήμαις τῶν κακῶν μου ἀπα-
θῶς τυπουμέναις, ὡς ἐν τύπῳ τῶν ἡλῶν βεβαίωσον.

Ὁνομα σὸν, υἱὸν κρεμάσαντα ὕδατα ὑπεμφαίνει· τῆς γὰρ θεί-
ας χάριτος ρεῖθρα σαφῶς, ἔδλυσας βροτοῖς, ἄνωθεν κρεμάσας,

Βαρθολομαῖε Ἀπόστολε· διό με τὸν διψῶντα ὑπερώων ὑδάτων, ἀτμοσφαῖρα σῆς χάριτος ἄρδευσον.

Παρά Θεοῦ δεδωρημένον αἰνίττεται σὲ Ματθαῖε, τὸ σεπτὸν σου ὄνομα πᾶσι βροτοῖς· διὸ τῷ Χριστῷ, ἐμὲ ἀντιστρόφως ἐκ τῶν ἀνθρώπων προσάγαγε, δεδωρημένον ὅλον ψυχὴν πνεῦμα καὶ σῶμα· ἵνα πόθῳ γεραίρω τὴν Μνήμην σου. Θεοτοκίον.

Τοῦ Οὐρανοῦ τὸν Ποιητὴν ἡ γεννήσασα, τὸν ὡς ἄλλους οὐρανούς ἐκτείναντα τοὺς Μαθητάς εἰς πᾶσαν τὴν γῆν· ποίησον τὸν νοῦν μου παρεμφερῇ, Μητροπάρθενε, χρώματι οὐρανίῳ, προσευχῆς δι' αὐλοῦ, γυμνηθέντα προσύλων ἐμφάσεων.

ὠδὴ Ε. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Τῆς μαθήσεως γόνος, ἥτοι τῆς ζωῆς ἐρμηνεύει, Ἰάκωβε, τοῦ Ἀλφαίου γόνος χρηματίσας· διὸ ἱκετεύω σε, τῆς ζωῆς τὰς θείας καὶ ἱεράς με μαθητείας, καὶ μαθεῖν καὶ παθεῖν καταξιώσῃ. (δὶς).

Υπακοὴν, ὦ Σίμων ζηλωτὰ Ἀπόστολε, δηλοῖ σὸν ὄνομα. Καὶ γὰρ ἀδιστάκτως τῷ Δεσπότη Χριστῷ καθυπήκουσας· τοῦ Κυρίου πάσαις ταῖς ἐντολαῖς, διὸ Παμμάκαρ, ὑπακούειν καὶ ἐνδυνάμωσον.

Ιούδα Ἰακώβου, ὁ ἐξομολόγησις ἐρμηνεύμενος· ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ εὐχαῖς σου ἐνίσχυσον, καὶ μετανοεῖν με ἀπὸ ψυχῆς τε καὶ καρδίας, στεναγμαῖς προσευχαῖς τε καὶ δάκρυσι.

Αλας θεῖον, Ματθία, ἐκ Θεοῦ εἰς τὸν Κόσμον ἐβλήθης, Πάνσοφε· διὸ σηπεδόνα τοῦ νοός μου νοστήμοις διδάγμασι, κάθαρτον εὐχαῖς σου, τὰς μαλακίας τῆς ψυχῆς μου καὶ σαρκὸς ἐκδιώκων, πάνευφημε. Θεοτοκίον.

Τετραπλῆς ἀπαθείας, σώματι ψυχῆς τε καὶ ἐπιθυμίᾳ τε, ἐνθεωρουμένης, ὡς οἱ θεῖοι Πατέρες διδάσκουσι, καὶ τῇ διανοίᾳ ἐμὲ ἀξιώσον, Παρθένε, δραστηκαῖς Ἀποστόλων ἐντεύξεις.

ὠδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Εφώτισας τῷ φωτὶ τῆς πίστεως, Ἀντιόχειαν καὶ Ῥώμην, ὦ

Πέτρε· καὶ ἐν σταυρῷ ἀντιστρόφως ἐπάγης, ἀλλὰ καὶ μου τὸ ζοφῶδες ἐκλάμπρυνον, καὶ σάρκα μετὰ τῶν παθῶν, διὰ πόνων σταυρῶσαι ἀξιώσον.

Πεπλήρωκας Εὐαγγέλιον θεῖον ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ τε καὶ μέχρ' Ἰλλυρικοῦ· ἐν δὲ Ῥώμῃ, ὦ Παῦλε, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθης· ἀλλ' ἔκτεμε, ψυχῆς μου οἴησιν δεινὴν, τοῦ Σατὰν κεφαλὴν τὴν ἀκέφαλον.

Διέδραμες, ὦ Ἀνδρέα ἐνδοξε, Βυζαντίδα καὶ τὴν Ἥπειρον πᾶσαν, ἕως Σκυθῶν καὶ Ἑλλάδος κηρύττων, καὶ ἐν αὐτῇ σταυρωθεὶς τετελείωσαι· διὸ καὶ τῶν σῶν παθῶν καὶ τῆς δόξης σου μέτοχον ποίησον. Θεοτοκίον.

Υπέραγνε, ὑπὲρ νοῦν ἡ τέξασα, καὶ ἀγνώως τὸν τῆς ἀγνείας σπορέα, τοῦ πονηροῦ τῆς λαγνείας σπορέως, τοὺς λογισμοὺς τοῦ νοός μου ἐκρίζωσον, ἐμφύτευσον δὲ τοὺς ἀγνοὺς, ἱεραῖς Ἀποστόλων δεήσεσι.

Διάσωσον, ὦ ἐκλεκτὴ δωδεκάς Ἀποστόλων, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης ἡμᾶς καὶ κακώσεως, τοὺς πόθῳ σε εὐφημοῦντας καὶ πίσει.

Καὶ Θεοτοκίον

Ἀχραντε...

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἴτα τὸ Καντάκιον Ἦχος Δ'.

Φῶς τοῦ Κόσμου καὶ ἄλας ἡδυνῶς ὑπάρχοντες, γεωργοὶ καὶ ποιμένες Κυρίου Ἀπόστολοι, ἐνεργείας τούτων πάντων δωρήσασθε ἡμῖν, ἐκλαμπρύνοντες τὸν νοῦν καὶ σηπεδόνας τῶν παθῶν ἡμῶν ἀποξηραίνοντες· πρόρριζον ἀνασπῶντες, ἀκανθαν ἀμαρτίας καὶ ταῖς νομαῖς τῶν ἀρετῶν, ἡμᾶς ἀεὶ διατρέφοντες.

Καὶ εὐδὲς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν...

Στίχος. Οἱ Οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ...

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὄχλους... κτλ.

(Ζῆται Ἰουνίου 30).

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀποστόλων. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Προσόμιον.

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Δώδεκα Ἀπόστολοι, ὅταν ἐν δώδεκα θρόνοις καθίσητε κρίνοντες τὰς φυλάς τὰς δώδεκα, τότε δεῖξατε, οἰκιστὰς πόλεως τῆς ἐπουρανίου ἡμᾶς πάντας, Παναοῖδιμοι, τῆς θεμελίου τε δώδεκα ἐχούσης ἐκ δώδεκα λίθων, καὶ πύλας δώδεκα, ἐκ μαργαριτῶν δυωκαίδεκα· καὶ δωδεκαριθμοῦ καρποῦ μεταλαβεῖν τοῦ τῆς ζωῆς, Ἐύλου ἡμᾶς ἀξιώσατε, ταῖς ὑμῶν δεήσεσι.

Τό, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὦδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Πᾶσαν διδάσκων Ἰουδαίαν, ὦ Ἰάκωβε Ζεβεδαίου, μαχαίρα πίνεις τὸ τοῦ Χριστοῦ ποτήριον· διό με τῶν πειρασμῶν ἐνίσχυσον τὸ ποτήριον λαμβάνειν.

Σπέρματα σπείρεις εὐσεβείας, ἐν τῇ Πατρίᾳ τε καὶ Ἀσίᾳ κηρύττων· καὶ κοίμησιν φρικτὴν ὑπέσσης Ἰωάννη· διό μου κατακοίμησον, τῆς σαρκὸς ἄγρια πάθη.

Ελκεῖς εἰς πίστην τῆς Τριάδος τὰ ἀνώτερα μέρη τὰ τῆς Ἀσίας, καὶ τέλει σταυρικῶς Φίλιππε ἐκοιμήθης· διό καὶ ἀξίωσον, τοῖς ἐν Κόσμῳ σταυρωθῆναι.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡ τεκοῦσα, Θεοτόκε, τὸ ἀπρόσιτον ὅπερ εἰς πάντα κόσμον, οἱ θεῖοι Μαθηταί, ἐκήρυξαν προθύμως, τὸν νοῦν μου φωταγώγησον, ἀμυχταῖς σκοτισθέντα.

ὦδὴ Η'. Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

Εκκαθαίρεις βαπτίσματι τῷ θεῷ, Πάρθους, Μῆδας, Ἰνδοὺς τε καὶ τοὺς Σῆρας, καὶ λογχευθεῖς, Θωμᾶ, τὸ στέφος εἴληφας· ἀλλὰ δέομαί σου, καὶ τὴν ῥυπωθεῖσαν καθάρισον ψυχὴν μου.

Τοῦ Κυρίου Ναοὺς σεπτοὺς δεικνύεις Ἀρμενίους, θεῖε Βαρθολομαίε, καὶ σταυρωθεῖς τὸν δρόμον ἐκτετέλεκας· ὅθεν καὶ δεῖξον, Πνεύματος τοῦ θεοῦ ναὸν ἡγιασμένον.

Αἰθιόπων τὰ πρόσωπα λευκαίνεις ταῖς ἀκτίσι τῆς Πίστewος,

Ματθαίε, καὶ ἐκδημεῖς διὰ πυρὸς πρὸς Κύριον· ἀλλὰ δέομαί σου καὶ πυρὶ φλέξον τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης.

Θεοτοκίον

Εκενώθη ὁ πλήρης ἐν γαστρί σου, ἀκενώτως καὶ κένωσιν τὴν τοῦτου, οἱ Μαθηταί τοῖς πέρασιν ἐκήρυξαν· ὅθεν κενὸν ὄντα χάριτος τῆς τούτων, πλήρη με δεῖξον, Κόρη.

ὦδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ...

Ιεροσολυμίτας καὶ Καισαρεῖς, τοῦ Ἀλφαίου Ἰάκωβε ἐνδοξε, υἱοὺς Θεοῦ, διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἐκτελεῖς, καὶ σταυρωθεῖς ἀνέδραμες, ἵνα βασιλεύσης σὺν τῷ Χριστῷ· διό καὶ δυσώπει, τὸν ἀποκηρυχθέντα, Υἱὸν Θεοῦ πάλιν ὀφθήσεσθαι.

Ως ἄλλας τὴν σοφίαν σου ἐμβαλὼν, Ἀφρικῇ καὶ Περσίᾳ ἐξήρανας, πλάνην αὐτῶν, Σίμων Κανανῖτα καὶ ζηλωτὰ, καὶ σταυρωθεῖς ἐσκήνωσας ἔνθα τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί· διό ἐκδυσωπῶ σε, καὶ τῆς ψυχῆς μου πάσας τὰς σηπεδόνας ἀποξήρανον.

Δροσίξεις Ἀραβίας αὐχμῶσαν γῆν, Ἰακώβου Ἰούδα Ἀπόστολε, ζωοποιῶ, θείας ἐπιγνώσεως δροσισμῷ, καὶ τοξευθεῖς ἀνέλυσας, εἶναι σὺν Χριστῷ τῷ παμβασιλεῖ· διό καὶ ῥάνισι, τῶν θείων πρεσβειῶν σου, αὐχμῷ τακέντα καταδρόσισον.

Τὰ ἄρματα ἀπάτης, ἄρμα Σοφὲ, γεγονὼς Θεοῦ Λόγου, ἐλέπτυνας εἰδωλικῶν ἐν Αἰθιοπία ἔξω Ναῶν, καὶ διὰ ξύλου ἔδραμες Ματθία Ἀπόστολε πρὸς Χριστόν· διό σε ἱκετεύω, Ναόν με τῆς Τριάδος τῆς Παναγίας, Μάκαρ, ποίησον.

Χορὲ δωδεκασύνθετε μαθητῶν, δωδεκάφωτε κύκλε οὐράνιε ζωδιακῇ, λύρα δωδεκάχορδε λιγυρά, πηγὴ ἡ δωδεκάκρουτος, ἀμπελε κυπρίζουσα εὐθαλῆς, δωδεκακληματοῦσα τὸν ὕμνον τοῦτον δέχου, καὶ σωτηρίας με ἀξίωσον.

Θεοτοκίον

Πηγὴ πασῶν χαρίτων ὁ σὸς Υἱός, σὺ δὲ Μήτηρ Θεοῦ τούτων θάλασσα, οἱ δὲ κλεινοὶ Μῦσται καὶ Ἀπόστολοι ἀληθῶς, ῥύακες τούτων πέλουσι, καὶ ὥς περ ἀένναοι ποταμοί· διό ὁμοῦ πηγὴ τε, θάλασσα ποταμοί τε, ἐκεῖ σκηνώσαι με ἀξίωσον.

Ἀξίον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Πέτρον Παῦλον μέλψωμεν καὶ Θωμᾶν, Σίμωνα Ἀνδρέαν Ἰωάννην καὶ Φίλιππον, Ματθαῖον Ἰούδαν, Ἰάκωβον Ματθαίαν, Βαρθολομαῖον ἅμα καὶ τὸν Ἰάκωβον.

ὑπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Ρύσαθε Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, σεισμοῦ καὶ κινδύνων, ἐμπρησμοῦ τέ καὶ τῶν δεινῶν νόσων, τοὺς ἐν πίστει τὴν πάντιμον τιμῶντας Μνήμην ὑμῶν, Θεόπται, ταῖς ἱκεσίαις ὑμῶν.

καὶ Θεοτοκίον

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Τὸ παρὸν παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Απόστολοι τοῦ Σωτῆρος, Δογματῶν θείων ἀρραγεῖς θεμέλιοι, οἱ τῆς Οἰκουμένης ὄντως πύργοι ἀλάξευτοι, καὶ ἀνθρώπων πάντων εὐεργέται καὶ Διδάσκαλοι, τὸν Σωτῆρα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκετεύσατε, εἰρήνην τῇ Ἐκκλησίᾳ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάντας τοὺς γεραίροντας ὑμᾶς, καὶ αἰετὶ τιμῶντας ἐκ πόθου, θεοὶ Ἀπόστολοι, Πέτρε, Παῦλε, Φίλιππε, Θωμᾶ, Ἀνδρέα τε Ἰωάννη, Ἰάκωβε καὶ Βαρθολομαῖε, Ματθαῖε, Ἰάκωβε ὁ τοῦ Ἀλφαίου υἱός, Σίμων, καὶ Ματθαῖα, Ἰούδα, σὺν τοῖς ἐβδομήκοντα πάσης, θλιψέως καὶ βλάβης διασώσατε.

ΤΕΛΟΣ

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὴν Ἁγίαν Μεγαλομάρτυρα καὶ Ἀθληφόρον

ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ὑπο τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὴν ἐξανθήσασαν ἀγγελίας λαμπρότητι, ὡς ἐν κοιλάσιν εὐωδέστατον ἴον, Κυριακὴν τὴν ἔνδοξον, Μαρτύρων καλλονὴν, πάντες ἀνυμνήσωμεν, πρὸς αὐτὴν ἐκβοῶντες, ῥῦσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε τῶν δεινῶν, σαῖς πρεσβείαις· ἵνα γεραίρωμεν εὐλαβῶς τὴν πανεύφημόν σου Μνήμην, Ἀθληφόρε ἀξιάγαστε.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. **Οὐ σιωπήσομεν....**

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν οὗ ἡ Ἀχρεστιχίς.

« Ὑμνεῖ σε Μάρτυς Κυριακὴ πόθῳ. Σεραφεῖμ. »

Ὡδὴ Α'. Ἦχος Πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Υμνοῦμέν σε πόθῳ, Κυριακὴ, Χριστοῦ Ἀθληφόρε, καὶ δεόμεθά σου θερμῶς, παράσχου λιταῖς σου πρὸς τὸν Κτίστην, πᾶσι τοῖς κάμνουσιν ἀνάβρωσιν.

Μαράνασα, Μάρτυς, σῶμα τὸ σὸν, Θεοῦ δι' ἀγάπην, κακουχίαις τε καὶ δεινοῖς· διὸ τὰ τοῦ σώματός μου πάθη, δι' ἐγκρατείας μαρᾶναι ἀξίωσον.

Νυκτὸς, Χριστοῦ Μάρτυς, καὶ σκοτασμοῦ τῆς πλάνης φυγοῦσα, ἡξιώθης θείου φωτός· καὶ με φωτισθῆναι ταῖς λιταῖς σου, Θεοφειγγέσιν ἀκτίσιν ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Εχένωσε, Κόρη, ὁ ποιητὴς ἐν τῇ σῇ κοιλίᾳ ἑαυτὸν, τοὺς δὲ

Πατρικούς κόλπους τὸ καθόλου μὴ κενώσας, διὰ τὸ σῶσαι ὡς Θεὸς τὸ ἀνθρώπινον.

ὥδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ιασαι τὰ πάθη μου, τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐνθέρμοις λιταῖς σου, Κυριακὴ μεγαλῶνυμε.

Σύνεσίν μοι δώρησαι, τῷ ἀσυνέτῳ, Πανθαύμαστε Κυριακὴ, ἵνα πράττω πάντα τοῦ Θεοῦ τὰ προστάγματα.

Εκ σοῦ, Παμμακάρισε Κυριακὴ, τὴν κατάπαυσιν, νόσων δεινῶν, πόθῳ ἀναμένω, ἀπολαῦσαι πρεσβείαις σου. Θεοτοκίον.

Μαρία γενέσθαι μοι τῷ μολυθέντι τοῖς πταιίσμασιν, ἵλεων νῦν τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ἀσιγήτως δυσώπησον.

ὥδὴ Δ'. Εἰσακήλοα Κύριε...

Απαστράπτουσα θαύμασιν, ἐκ τῶν προσφευγόντων σοι, Μάρτυς ἐνδοξε, τῶν παθῶν φρικτὴν σκοτόμαιναν, ἀπελαύνεις ὄντως ταῖς πρεσβείαις σου.

Ρεῖθρα ὄντως, Πανένδοξε, ἱματίων ἀφθονά ἀναβλύζουσα, τοῖς τιμῶσι σὴν πανήγυριν, ῥῶσιν ταῖς λιταῖς σου νῦν χορήγησον.

Τῶν Μαρτύρων τὴν εὐχλειαν, τὴν Κυριακὴν ἀνυμνήσωμεν, οἱ Πιστοὶ καὶ ἐπαινέσωμεν, ὡς τετυχηκότες ἀπαλλαγῆς τῶν δεινῶν. Θεοτοκίον.

Υφαντὸν ἐκ τῆς ἀνωθεν χάριτος χιτῶνα, Παρθένε, ἔνδυσον τὸν σὸν δοῦλον, ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ τῇ ἀφθαρσίᾳ με περιβαλε.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς...

Σοφισόν με νῦν τῆς σοφίας ταῖς ἐλλάμψεσι, ταῖς ὑπὲρ νοῦν καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ φωτὶ θείῳ, Κυριακὴ με φωταγωγήσον.

Κύμασι δεινοῖς ἀμαρτίας βυθιζόμενον, καὶ ταῖς τρικυμiais τῶν θλίψεων, Κυριακὴ με, τοῦ κινδύνου ἐλευθέρωσον.

Υπιστον Θεὸν ὃν ἐκήρυξας, Πανεύφημε, τοῦτον ἐκδυσώπει ὑπὲρ τοῦ δούλου σου, παθῶν θλιβόντων καὶ δεινῶν ἀπαλλαγῆ-
ναί με. Θεοτοκίον.

Ρύπου με παθῶν, μεσιτεία σου καθάρισον, καὶ τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου φώτισον, ἵνα δοξάζω καὶ ὑμνῶ σε, Πολυύμνητε.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Ιδεῖν τὴν δόξαν Θεοῦ ἐπιποθῶν ὁ ταλαίπωρος, Κυριακὴ, πρὸς τὴν σὴν προσφεύγω βοήθειαν, θερμῶς σου δεόμενος, ὅπως ταῖς λιταῖς σου, ταύτης γένωμαι νῦν μέτοχος.

Αγάπη πρὸς τὸν Θεὸν πάντα ὡς φροῦδα κατέλιπες, Κυριακὴ τὰ ἐν γῇ. Σὺ οὖν καὶ τὸν δοῦλόν σου, παριδεῖν ἀξίωσον, πάντα τὰ ἡδέα, καὶ ἀγίως πολιτεύεσθαι.

Κρατῆρα, Κυριακὴ, θανατηφόρον κεκέρακε, ἡ Εὐα πάλαι ἐμοί. Σὺ δὲ τοῖς σοῖς αἱμασιν, οἶνόν μοι ἐνστάλαξον τῆς ἀθανασίας, τὴν καρδίαν μου εὐφραίνοντα. Θεοτοκίον.

Ημόνη καταφυγὴ Χριστιανῶν σὺ βοήθησον τῷ κινδυνεύοντι νῦν, καὶ χεῖρά μοι ὀρεξον, καὶ πρὸς τὸν λιμένα με, τὸν τῆς σωτηρίας καθοδήγησον, Πανάχραντε.

Διάσωζε, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, ἀπὸ ποικίλων κινδύνων τοὺς δούλους σου, καὶ ἴασαι τὰς δεινὰς ἡμῶν νόσους.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Ανέτειλεν ἡμῖν λαμπρά, ὡς περ ἥλιος, ἡ Μνήμη σου, Σεμνὴ Κυριακὴ Ἀθληφόρε, νέφη τῶν παθῶν ἀποδιώκουσα, καὶ φωταγωγοῦσα τοὺς εὐσεβεῖς τῇ σῇ Εἰκόνι προσπελάζοντας, καὶ σὲ πόθῳ καὶ πίστει γεραίροντας.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.
Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω
 ὑμᾶς ὡς πρόβατα. . . κτλ. (Ζῆτει τῇ Δ' τῆς Γ' Ἑβδομάδος).
 Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .
 Στίχος. Ἐλεῆμων, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν. Προσόμοιον
 Ἦχος Πλ. β'.

Οὐδεὶς καταφεύγων ἐν τῇ σκέπῃ σου, κατησχυμένος ἐκπο-
 ρεύεται, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν ῥῶσιν καὶ λαμ-
 βάνει τὴν ἴασιν, παρὰ Θεοῦ ταῖς ἰκεσίαις σου.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὦδὴ Ζ'. Παιδὲς Ἑβραίων. . .

Πάντων δεινῶν ἀρρώστημάτων, τὰ ἱάματα λαμβάνομεν ἀ-
 φθόνως, οἱ πιστῶς τῇ θερμῇ προστρέχοντές σοι σκέπη, Κυριακὴ
 Πανένδοξε, ταῖς ἐνθέοις σου πρεσβείαις.

Ομβροὺς παρέχεις ἱαμάτων, καταπαύουσα τὸ πῦρ ἀρρώστη-
 μάτων, καὶ πιστοὺς σὺ ποιεῖς ὑμνεῖν ἀδιαλείπτως· εὐλογητός εἰ
 Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει, ὦ Μάρτυς, θεουμένη, ὡς ἐγγίζουσα τῷ θρόνῳ τοῦ
 Ὑψίστου, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν σὲ ἀνευφημούντων, ὑμνωδιῶν
 ἐν κάλλεσι, τὸν Θεὸν αἰεὶ δυσώπει. Θεοτοκίον.

Ως περ ὁ Ἀσωτος, Μαρία, νῦν προχέω τὰ δάκρυα ἀφθόνως·
 ὡς Τελώνης αἰεὶ ἰλάσθητι κραυγάζω· σῶσόν με τοῖνον, Δέσποι-
 να, Μητρικαῖς σου ἰκεσίαις.

ὦδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Σὺ τῶν αἱμάτων τοῖς σταλαγμοῖς σου, Παρθένε, ἀποξήρανον
 βυθὸν ἀμαρτίας, καὶ χορήγει ῥῶσιν τοῖς κάμνουσι, λιταῖς σου.

Εὐχου Κυρίω, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, ὑπὲρ πάντων τῶν σοὶ
 προσφευγόντων, καὶ ῥύου κινδύνων, αὐτοὺς σαῖς ἰκεσίαις.

Ρῦσαι τὸν δούλον, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, τὸν τῇ σκέπῃ τῇ σῇ

προσελθόντα, νόσων ὀλεθρίων καὶ θλίψεων λιταῖς σου.

Θεοτοκίον.

Αγνὴ Παρθένε, ἐκ κατωτάτου βυθοῦ με ἀπογινώσεως ῥῦσαι,
 καὶ πρὸς ὄρμον μετανόιας βίον, ἴθυνον τοῦ σοῦ δούλου.

ὦδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον. . .

Φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ ἐντροφῶσα, θεόφρον, τῆς ἀμαρτίας ἀ-
 χλὺν τὴν κακόζοφον, ἐκ τῶν σῶν δούλων λιταῖς σου νῦν δια-
 σκέδασον.

Εὐφρόσυνον ἡμέραν ἄγει νῦν ἡ Κτίσις, Κυριακὴ, τὴν σὴν
 Μνήμην γεραίρουσα, καὶ εἰρηναίαν ἐκ τῶν λιτῶν σου κατάστα-
 σιν ἀναμένουσα.

Ιᾶσιν ταχίστην δώρησαι λιταῖς σου, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, καὶ
 φώτισον τὸν σκοτεινὸν ἀμαρτίαις νοῦν μου, Πανένδοξε.

Θεοτοκίον.

Μετά Θεὸν, Παρθένε, ἄμαχον προστάτιν, καὶ ἀντιλήπτορα
 μέγιστον ἔχων σε, κράζω σοὶ σῶσον τὸν δοῦλόν σου Ἀχραντε.

Το, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Επίδε ἐξ ὕψους Θεῖου, Χριστοῦ Νύμφη στεφεφόρε, καὶ ἐπί-
 σκεψαι τοὺς πιστῶς σὲ ἀνευφημοῦντας, καὶ θεαῖς σου πρεσβεί-
 αῖς, νόσων παντοίων ῥῦσαι καὶ πάσης θλίψεως.

Τὸν Χριστὸν ποθήσασα ἀληθῶς ἔσπευσας τεθῆναι καὶ θυ-
 σίαν προσενεγκεῖν, σεαυτὴν ἁγίαν, Κυριακὴ θεόφρον· τοῦτον οὖν
 ἐκδυσώπει ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον, καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ταχὺ προκατάβαλε.

Ως βρύσις πολύκρουνος, Παρθενομάρτυς Χριστοῦ κατήρδευ-
 σας, Πάνσοφε, τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, καὶ ἡθλήσας ἄριστα· ἔσω-
 σας τοὺς ἐν σκότει τῆς εἰδωλομηνίας, αἴγλη τῶν σῶν θαυμά-

των, Κυριακή Ἀθληφόρε, διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κλάδος εὐκλεῆς, Κυριακή, ῥίζης διασήμεου ἐδείχθης Χριστὸν κηρύξασα, φέρων τῆς ἀθλήσεως καρπὸν σωτήριον, καὶ ξηραίνων ἐν χάριτι φυτὰ ἀσεβείας· ὅθεν σε δοξάζοντες καθικετεύομεν, ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου πάσης, λύμης τῶν παθῶν ἀχλυώδους, τοὺς τῇ θεῷ σκεπῇ σου προστρέχοντας.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὴν ἁγίαν Πανεύφημον τοῦ Χριστοῦ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΕΥΦΗΜΙΑΝ.
Τῆς τοῦ ἀργυροῦτολεως Σεραφείμ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Τῆς Πανευφήμου τοῖς Λειψάνοις προσδράμωμεν, οἱ ἐν κινδύνοις καὶ Εἰκόνι προσπέσωμεν αὐτῆς, θερμοῖς τοῖς δάκρυσι καθικετεύοντες, Εὐφημία ἐνδοξε, ταῖς θερμαῖς σου πρεσβείαις, τάχος φθάσον λύτρωσαι ἐκ δεινῶν τοὺς σοὺς δούλους, καὶ μὴ παρίδης δεήσεις καὶ φωνὰς, τῶν προσφυγόντων τῇ σκέπῃ σου Πάνσοφε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς...

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα

« Ὑμνοῖς γεραίρω τὴν Πανεύφημον Κόρην. »

ὥδὴ Α'. ἤχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Υμῶν σε εὐφήμεως καὶ εὐσεβῶς, ταῖς θεαῖς σου, Μάρτυς Εὐφημία, μαρμαρυγαῖς, ὅλον καταλάμπρυνον τὸν νοῦν μου, τὸν Ἰησοῦν δυσωποῦσα, Πανεύφημε.

Μη παύσῃ πρεσβεύουσα τῷ Χριστῷ, Εὐφημία Μάρτυς, ὑπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶν, τῶν τὴν θεῖαν Μνήμην σου τιμώντων, καὶ προσκυνούντων Σορόν σου τὴν πάντιμον.

Νοὸς καὶ ψυχῆς μου παρεκτροπάς, ἀπέλασον, Μάρτυς Εὐφημία, καὶ εὐσεβῶς διάγειν ἀξίωσον σὸν δοῦλον, καὶ εἰς ὁδὸν εὐνομίας ὁδήγησον. Θεοτοκίον.

Οὐ σθένει τὴν ἄβυσσον, Μαριάμ, ἡ γλῶσσα ἐκφράσαι τοῦ ἀνθρώπου, ἐμῶν κακῶν· ἠνόμησα γὰρ ὑπὲρ τὸ μέτρον· ἀλλ' ὡς ἐλέους σὺ Μήτηρ με οἰκτεῖρον.

ὥδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ισχυσας, Πανεύφημε, σθένει Θεοῦ Παντοκράτορος, Αἵρετικῶν τὸν Τόμον πατῆσαι, καὶ στηρίξαι εὐσέδειαν.

Στήριξον, Πανεύφημε, ταῖς πανιέροις πρεσβείαις σου τὴν εὐσεβῆ τῶν σῶν δούλων Πίστιν, καὶ Αἱρέσεων λύτρωσαι.

Γραπτὸν Τόμον ἐν χερσὶ, ἐνηγκαλίσω, Πανεύφημε, τὸ τηλαυγὲς τῶν ὁρθῶν δογμάτων, Εὐφημία στηρίζουσα. Θεοτοκίον.

Ετεχες, Πανάσπιλε, ἀδιαφθόρως τὸν Κύριον· ὃν ἐκτενῶς δούλωπει σωθῆναι, τοὺς σὲ πόθῳ δοξάζοντας.

ὥδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε...

Ρῦσαι, ὦ Καλλιπάρθενε, τὸν σοὶ προσδραμόντα οἰκτρὸν οἰκῆτην σου ἐξ Αἱρέσεων καὶ σῆριξον ταῖς λιταῖς σου, Μάρτυς, πρὸς εὐσέδειαν.

Ἀμνὰς εἴ Θεοῦ ἄσπιλος, ἄσπιλον καὶ γενέσθαι ἀξίωσον, Εὐφημία ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ τῇ σωφροσύνῃ εὐωδιάσον.

Ἰατρείας ἐκάστοτε βρύουσα ἐκπλύνεις, Πανεύφημε, νοσημάτων μου τὸν βόρβορον, ὡς Νύμφη Ὑψίστου ἀδιάφθορος. Θεοτοκίον.

Ρεῖθρα, Κόρη δακρύων μοι τῶν πνευματικῶν παράσχου, τὸν βόρβορον ἵνα πλύνω τῶν πταισμάτων μου, καὶ πρὸς ὕδωρ ἱθύνω ἀνέσεως.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὁρθῆς ἀληθῶς, Εὐφημία Καλλιπάρθενε, ῥύστης τοῦ Χριστοῦ δογμάτων τῶν εὐσεβῶν, ἐν οἷς σοὺς δούλους ἀεὶ διατήρησον.

Τῶν Αἰρετικῶν κατασχύνασα τὴν ἔπαρσιν, δόγματα τὰ θεῖα τοῦ Ἰησοῦ, ἐναγκαλισθεῖσα, Εὐφημία, διέσωσας.

Ἡ τῶν εὐσεβῶν προστασία καὶ βοήθεια, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε, Καλλιπάρθενε, εὐσεβῶς τὸν βίον διάγειν ἀξίωσον. Θεοτοκίον.

Νεῦσον ταῖς ἐμοῦ τοῦ σοῦ δούλου, Κόρη ἄσπιλε, ταῖς οἰκτραῖς δεήσεσι, καὶ παράσχου μοι, ἁμαρτιῶν μου τελείαν ἄφεσιν δέομαι.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Παρθένος ὡς ἀληθῶς καὶ Νύμφη τοῦ Παντοκράτορος σὺ γεγονυῖα, Σεμνή, καὶ τὸν οἰκέτην σου παρθενίας πλήρωσον τοῖς ἐνθέοις ἔργοις, Εὐφημία Καλλιπάρθενε.

Ἀμνάντος τῷ Χριστῷ καθαρμοσθεῖσα, θεόσοφε, καὶ παραδύσα αὐτῷ ψυχὴν σου τὴν ἁμωμον, σοὺς δούλους ἀξίωσον ἁμάντους μείναι, ἐκ τῆς λώβης τῶν αἱρέσεων.

Νῦν προσκυνοῦντες πιστῶς, τὰ λείψανά σου Πανεύφημε, δεόμεθα ἐκτενῶς, τυχεῖν ταῖς πρεσβείαις σου, πταισμάτων ἀφέσεως, καὶ ῥυσθῆναι νόσων καὶ δεινῶν τοῦ πολεμήτορος. Θεοτοκίον.

Εν ὥρᾳ τῇ φοβερᾷ καὶ τῇ ἡμέρᾳ ἐτάσεως συναρρώγός μοι γενοῦ, Παρθένε ἀμόλυντε, καὶ ῥῦσαι γεέννης με, καὶ τῆς καταδίκης τῆς δικαίας τότε ἐξάρπασον.

Πανεύφημε Εὐφημία Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος Μάρτυς καὶ Νύμφη, μὴ διαλίπῃς αὐτῷ πρεσβεῦειν ἐκάστοτε, τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς παντοίας Αἱρέσεως.

Καὶ Θεοτοκίον "Αχραντε...

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἴτα τὸ Καντάκιον Ἦχος Β'.

Σοῦ Καλλιμάρτυς Εὐφημία, τὸ πολυάθλον Σκῆνος ἐπὶ γῆς ἡμεῖς πλουτοῦντες, καὶ εὐσεβῶς αὐτῷ προσπελάζοντες, ἱαμάτων λαμβάνομεν τὴν χάριν, ταῖς θεαῖς πρεσβείαις σου, παθῶν καὶ δαιμόνων τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ αἱρέσεων τὴν κατάπαυσιν, ὑμνοῦντες καὶ δοξάζοντες, τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι. Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἡρώτα τις τῶν Φαρισαίων τὸν Ἰησοῦν, ἵνα φάγῃ μετ' αὐτοῦ. . . κτλ. (Ζῆτει τῇ Β' τῆς Δ' Ἑβδομ).

Ταῖς τῆς Πανευφήμου λιταῖς, ὦ Πανοικτίρμον, δώρησαι τῷ λαῷ σου ῥῶσιν τε καὶ εἰρήνην.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου εὐχαῖς, Παντελεῆμον, ἀπαλλάξόν με νόσων καὶ θλίψεων παντοίων.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Νύμφην τὴν Πανεύφημον τοῦ Ποιητοῦ τῶν ἀπάντων, Εὐφημίαν Μάρτυρα, πίστει ἱκετεύσωμεν ἀνακράζοντες· ὦ Καλλιπάρθενε, μὴ παύσῃ πρεσβεῦειν τῷ Σωτῆρι καὶ Νυμφίῳ σου ὑπὲρ τῶν δούλων σου, πάσης περιστάσεως ῥύσασθαι ἡμᾶς, καὶ ἐξ αἱρέσεων, καὶ κατὰ ἐχθρῶν καθοπλίσασθαι· ἵνα εὐφημῶμεν σωζόμενοι ἐν

ὑμνοῖς τὴν σεπτὴν καὶ ἀεισέβαστον Μνήμην σου καὶ τὰ κατορθώματα.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὡδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὑμνοῖς γεραίρομέν σε, Μάρτυς, δι' ἧς δέδοται χαρὰ τοῖς Ὁρθοδόξοις, ὡς τὸν Τόμον αὐτῶν ἐν ταῖς χερσὶ λαβοῦσα, καὶ δόγματα κρατύνασα τὰ ἐν τούτῳ εὐσεβείας.

Φλέξον ἀκάνθας, Εὐφημία, τῶν αἱρέσεων πυρὶ τῆς εὐσεβείας, καὶ τὸ δόγμα ὃ σὺ ἐκύρωσας, πρεσβείαις ταῖς σαῖς νῦν διατήρησον, ἐν ἡμῖν τοῖς σέ ὑμνοῦσιν.

Ἠθλησας, Μάρτυς Εὐφημία, τοῦ σταδίου ἐν μέσῳ μετ' ἀνδρείας, καὶ ἀνῆλθες πρὸς ὃν ἐπόθης σου Νυμφίον, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, τὸ σὸν Σκῆνος προσκυνούντων. Θεοτοκίον.

Μόνος παρώργησα ὁ τάλας, τὰ σὰ σπλάγγνα, Μαρία, ἐν ἀνθρώποις, καὶ χρηστότητα σὴν ἐπὶ κрана ἀφρόνως· διὸ σὸν δοῦλον οἰκτερον φιλευσπλάγχχως, Θεοτόκε.

ὡδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Ορον ὡς πάλαι τὸν εὐσεβῆ, Εὐφημία, σὺ ἐκράτυνας τῶν θείων δογμάτων, οὕτω προσκυρώσεις εἶθε καὶ νῦν τοιοῦτον.

Νόμον τὸν θεῖον, ὡς Νομοφύλαξ ἡ Μάρτυς, τῶν ὁρῶν δογμάτων δεξαμένη, ἄτρωτον φυλάττει τὴν Πίστιν εἰς αἰῶνας.

Καρτερικῶς τὰς βασάνους ἡ Μάρτυς ἐνεγκοῦσα μετ' Ἀγγέλων χορεῖται, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβείας προσάγουσα Κυρίῳ. Θεοτοκίον.

Ολος ὁ βίος μου πονηρὸς ἐστι, Κόρη, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀνάπλεως βορβόρου· ἐλέησόν με μόνη Χριστιανῶν προστατίς.

ὡδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Πισθέντες, Εὐφημία, τῇ σῇ προστασίᾳ, τῆς τῶν αἱρέσεων ἰδοῦλοί σου, πιστῶς τὰ θεῖά σου Λείψανα ἀσπαζόμεθα.

Ἡ τεθνεῦσα Κόρη κατέχουσα ὡς ζῶσα, τῆς εὐσεβείας τὸν ὅρον ἀνόθευτον, διαφυλάττει τὴν Πίστιν ἡμῶν ἀκράδαντον.

Νῦν Μάρτυς Εὐφημία, τὴν λάρνακα μύρου τῶν σῶν Λειψάνων πληροῦσα ἀλάδαστρον, εὐωδιάζεις καρδίας τῶν ἀνυμνούντων σε. Θεοτοκίον.

Ναμάτων ζωηρόντων, διψῶντα, Παρθένε τὸν σὸν οἰκέτην με κόρεσον δέομαι· Σὺ γὰρ πηγὴ ζωηρόντων ὑδάτων, Πάναγνε.

Ἀεὶ ὅν ἐστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις Εὐφημία πανευκλεῆς, χαίροις εὐσεβείας ἀνακήρυξις ἀληθῆς, χαίροις ἡ πρεσβείας προσάγουσα Κυρίῳ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πίστει ἀνευφημούντων σε.

Δεῦτε φιλομάρτυρες εὐλαβῶς, τὴν ἐν Ἀθληφόροις καὶ Παρθένοις θαυματουργὸν, τὴν ἀξιωθεῖσαν Νύμφην Χριστοῦ γενέσθαι, τὴν θείαν Εὐφημίαν πάντες τιμήσωμεν.

Ἀγομεν οἱ δοῦλοί σου ἑορτὴν, σήμερον ὡς Μάρτυς, Εὐφημία πανευκλεῆς, ὅτι τῶν Πατέρων πεπίστευσαι τὸν Τόμον, φυλάξασα τὴν Πίστιν ἀπαρασάλευτον.

Χαίροις Νύμφη ἄσπιλε τοῦ Χριστοῦ, Εὐφημία Μάρτυς, εὐσεβείας χαίροις τιμῇ, δόξᾳ Χαλκηδόνης καὶ κράτος Ὁρθοδόξων, πάντων δεινῶν δεόμεθα, ἡμᾶς λύτρωσαι.

καὶ Θεοτοκίον Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ηχος Γ'.

Λίαν εὐφρανὰς τοὺς Ὁρθοδόξους, καὶ κατήσχυνας τοὺς κακοδόξους, Εὐφημία τοῦ Χριστοῦ Καλλιπάρθενε· τῆς γὰρ τετάρτης Συνόδου ἐκύρωσας, ἃ οἱ Πατέρες καλῶς ἐδογματίσαν. Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ ἐκτενῆ, καὶ ἀπόλυσιν, καθ' ἣν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον. Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν...

Λόγου τοῦ τεχθέντος ἐπὶ γῆς, Νύμφη ἐκλεκτὴ Εὐφημία σὺ ἀναδέδειξε, λαμπάδα κατέχουσα ἐνθέων πράξεων, καὶ τῆς θείας Ἀθλήσεως φαιδρῶν λαμπηδόνων· ὅθεν τὴν Πανένδοξον Μνήμην σου σέβομεν· φρούρει ἱκετεύομεν σκέπε, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα λιταῖς σου, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε καὶ δοξάζοντας.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

MARINAN.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ...

Τὴν Ἀθληφόρον καὶ Παρθένον Μαρίναν, τὴν δι' ἀγνείας τὴν ψυχὴν ὠραίσασαν, ἀνευφημοῦντες κράζωμεν ἐκ μέσης ψυχῆς· Μάρτυς ἀξιόγαστε, ταῖς πρεσβείαις σου ῥῦσαι, πάντας τοὺς τιμῶντάς σε, τοῦ λιμοῦ καὶ λοιμοῦ τε καὶ πάσης ἄλλης βλάβης τοῦ ἐχθροῦ, ὅπως ὑμνῶμεν ἐνθέως τὴν Μνήμην σου.

Δόξα. καὶ Νῦν Θεοτοκίον. Τῇ Θεοτόκῳ...

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὠδὴ Α'. ἦχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Σχιρτῶσα, Μαρίνα, ἐν οὐρανῷ, καὶ τῶν τοῦ ὑψίστου πληρουμένη μαρμαρυγῶν, φώτισον τὸν νοῦν μου σαῖς πρεσβείαις, καὶ σκοτασμοῦ τῶν παθῶν με ἀπάλλαξον.

Θερμῶς ἱκετεύω σε ὁ οἰκτρὸς, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, ὦ Μαρίνα Μάρτυς Χριστοῦ, δυσχερῶν τοῦ βίου λύτρωσαί με, καὶ τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον κόπασον.

Μέγα τὸ κατόρθωμά σου, Σεμνή δράκοντα γὰρ μέγαν ἐταπείνωσας εὐθαρσῶς· κάμοι ὅθεν δώρησαι, Μαρίνα, περιφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ σοφίσματα. Θεοτοκίον.

Σὺ εἰ, Παρθένε ἄσπιλε, τῆς ἐμῆς διανοίας θάρρος, καὶ ἐλπίς μου τῆς ταπεινῆς, ψυχῆς καὶ καρδίας ταλαιπώρου, σὺ εἰ τὸ φῶς, ἡ ζωὴ καὶ ἀνάστασις.

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Χαίρουσα, Πανόλβιε, ἐν Οὐρανοῖς σὺν τοῖς Μάρτυσι, πάντας ἡμᾶς φρούρησον εὐχαῖς σου, καὶ παθῶν ἐλευθέρωσον.

Σκέπη τὴν Εἰκόνα σου, Σοφὴ Μαρίνα, οἴομενοι, δαιμονικάς φεύγομεν παγίδας, καὶ δεινῶν ἐκλυτρούμεθα.

Υμνον χαριστήριον ὁ σὸς οἰκέτης προσφέρω σοι, διασωθεῖς δεινῆς ἀσθενείας, ὦ Μαρίνα, πρεσβείαις σου. Θεοτοκίον.

Ἐχω σε, Πανάσπιλε, βίου προστάτιν καὶ τεῖχος ἀῤῥηκτον· διὸ δεινῶν τοῦ ματαίου βίου, οὐ πτοοῦμαι τὴν ἔφοδον.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Εντρυφῶσα, Πανένδοξε, καὶ ἐγηδομένη θείαις λαμπρότησι, τῶν τιμώντων σε μνημόνευε, καὶ ἐκ νόσων ῥούου, ταῖς πρεσβείαις σου.

Τῶν ἁγίων αἱμάτων σου οἱ κρουνοὶ, Μαρίνα, κατέσβεσαν, τὴν δεινὴν παθῶν μου φλόγῳσιν καὶ εἰς ὑγίειαν με ὁδήγησαν.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου, πᾶσαν ἀθείας πυρὰν κατέσβεσας καὶ τῶν σέτιμώντων ἠρδευσας τὰς ψυχὰς, Μαρίνα, Θεοδόξαστε. Θεοτοκίον.

Ρόδον σὺ τὸ ἀμάραντον, ὦ Παρθένε μόνη βλαστήσασαι ταῖς πρεσβείαις σου περίσωζε, τοὺς προστρέχοντάς σοι, Μητροπαρθένε.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Φώτισον ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, Θεόπνευστε, φωτὶ τῷ μεγάλῳ νῦν προσεγγίζουσα, καὶ φωτοφόρους τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀπέρχασαι.

Ρεύμασι σεπτοῖς τῶν αἱμάτων σου κατάσβεσον πῦρ τὸ τῆς ἀπάτης καὶ ξήρανον ῥοῦν, τῆς δυσσεβῶν τυραννίας, Μαρίνα Πάνσεμνε.

Θείαις καλλοναῖς τοῦ Νυμφίου σου, αἰοῖδιμε, ἐνηδομένη τῶν ὑμνούντων σε, φωτὸς τοῦ θείου τὰς ψυχὰς εὐχαῖς σου ἐμπλησον. Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Σεμνή, θείῳ ὕδατί με ῥάντισον, καὶ ταῖς λιθάσι τοῦ ἐλέους σου, σταγόνας δίδου τῶν δακρύων υετίζειν με.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ελήλυθε φωταυγής, Σεμνή ἡ Μνήμη σου σήμερον, φωτίζουσα τοὺς πιςῶς ἐν ταύτῃ τιμῶντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, παθῶν ἀνιάτων, καὶ δαιμόνων ταῖς πρεσβείαις σου.

Στεφάνῳ παρθενικῷ, Χριστὸς, Μαρίνα, σὲ ἔστεψεν, ὡς καθάραν καὶ ἀγνήν, καὶ χορῷ Παρθένων σε δεόντως ἐσκήνωσε· διὸ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τοῦτον καθικέτευε.

Υμνοῦσα σὺ τὸν Θεὸν φωναῖς ἀπαύστοις, μνημόνευε ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, Μαρίνα Πανένδοξε, ῥυσθῆναι ἐκ θλίψεως, λοιμικῆς τε νόσου, καὶ δεινῶν τοῦ πολεμήτορος. Θεοτοκίον.

Φωνῇ Ἀρχαγγελικῇ Θεὸν, Μαρία, ἐγέννησας, ὃν ἐξιλέωσαι νῦν, ἡμῖν ὡς ἰσχύουσα, τοῖς πίστει κραυγάζουσι, δωρηθῆναι λύσιν τῶν πταισμάτων, Παναμώμητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Μαρίνα, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, τοὺς ἐν πίστει εἰλικρινεῖ πρὸς σὲ καταφεύγοντας, καὶ ἴασαι τὰ πολυλά ἡμῶν πάθη.

Καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Νύμφη ἐκλεκτὴ τοῦ Σωτῆρος, Μαρίνα ἐνδοξε, τὰς σειράς τῶν πολλῶν μου πταισμάτων διάβρηξον, παθῶν φθορὰς καὶ κινδύνων ῥῦσαι, καὶ τὴν ἀγλὴν τῶν νόσων μου διασκέδασον, ταῖς πρὸς Θεὸν λιταῖς σου, Παναοίδιμε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα Μαθητὰς αὐτοῦ. . . κτλ. (Ζήτηι τῇ Ζ' τῆς Ζ' Ἑβδομάδος).

Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . .

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι. . .

Μαρίνα Πανένδοξε, τῶν Ἀθληφόρων τὸ κλέος, σὺν Παρθένων τάγμασι καὶ χοροῖς Μαρτύρων, τοὺς ἐκτελοῦντάς σου πίσει τὴν Κοίμησιν καὶ τὴν θείαν Μνήμην, καὶ τῇ σκέπῃ προσπελάζοντας τῇ σῇ, Πανεύφημε, σῶζε τῷ Κυρίῳ πρεσβεύουσα, καὶ πάσαν νόσον ἴασαι, καὶ τῶν ψυχικῶν ἐλευθέρωσον δεινῶν ἀλγηδόνων, καὶ ῥῦσαι ἐκ κινδύνων τοῦ ἐχθροῦ, ὡς παρρησίαν πρὸς Κύριον ἔχουσα, Θεόσοφε.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου κτλ.

ὥδὴ Ζ'. Παιδες Ἑβραίων. . .

Ομβροῖς τῶν σῶν αἱμάτων ρεῖθρα, ἀπεξήρανας εἰδώλων φλυαρίας· ἐπομβρίζεις δὲ νῦν ἰάματα παντοῖα, Μάρτυς Μαρίνα, παύουσα, πῦρ δεινῶν νόσων παντοίων.

Μάρτυς Μαρίνα, τῷ Ὑψίστῳ στεφροφορὸς αἰὲ παρισταμένη, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν σὲ ὑμνολογούντων, διηνεκῶς ἰκέτευε, τοῦ ῥυσθῆναι ἐκ κινδύνων.

Πᾶσι πηγάζει, ὦ Μαρίνα, ποταμοὺς ἰαμάτων ἡ Εἰκὼν σου,

τὰς ὀδύνας αἶε ἐξαίροντας σωματῶν, καὶ τὰς ψυχὰς δροσίζον-
τας, καὶ πληροῦντας θυμηδίας. Θεοτοκίον.

Επαινον γλώσσης ἐξ ἀνάγκου τῇ Πανάγνῳ σοι προσφέρω,
Θεοτόκε, ἐναγῶν λογισμῶν ῥυσθῆναι δυσωπῶν σε, καὶ μολυσμῶν
τοῦ σώματος, ὦ Ἀμόλυντε Κυρία.

ὦδὲ Ἡ'. Τὸν Βασιλέα.

Τοὺς τὴν σὴν Μνήμην τὴν φωτοφόρον τιμῶντας, ἀπὸ πάσης
ῥῦσαι σαῖς πρεσβείαις, νόσου, ὦ Μαρίνα, ἵνα σε μακαρίζω.

Τῶν ἱαμάτων χάριν λαβοῦσα, Μαρίνα, ἀπελαύνεις νόσους ἀ-
νιάτους, ἐκ τῶν σὲ τιμώντων καὶ πόθῳ γεραιρόντων.

Αποκαθαίρει μολυσμούς παθημάτων, ἡ Εἰκὼν σου τῶν πό-
θῳ γεραιρόντων Μνήμην σου τὴν θείαν, Μαρίνα Ἀθληφόρε.
Θεοτοκίον.

Ἰωθεῖσάν μου τὴν ψυχὴν ἀμαρτίαις, δραστικῶ φαρμάκῳ σῆς
πρεσβείας, ἴασαι, Παρθένε, ἐλπίς τῶν σὲ ὑμνούντων.

ὦδὲ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον. . .

Θεώσεως τυχοῦσα, καὶ φωτὶ τρυφῶσα τῷ Οὐρανίῳ, Μαρίνα
Θεολήπτε, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας λιταῖς σου, δεινῶν ἀπάλλαξον.

Μαρίνα δωρηθῆναι, πᾶσιν Ὁρθοδόξοις, ἀπαλλαγὴν δεινῶν
νόσων καὶ θλίψεων, Χριστὸν δυσώπει, καὶ ῥῶσιν ψυχῆς καὶ σώ-
ματος.

Μαρίνα Θεοῦ δόξαν ἐνοπτριζομένη, ὑπὲρ τῶν σὲ εὐφημούν-
των αὐτὸν δυσώπησον, τοῦ μετασχεῖν θείας δόξης τε καὶ λαμπρό-
τητος. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, σὲ ὑμνολογοῦμεν, ὅτι κινδύνων καὶ νόσων
λυτροῦσαι ἡμᾶς, διηνεκῶς τὸν σὸν Τόκον καθικετεύουσα.

Το, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τὴν ἄμωμον Νύμφην τοῦ Ἰησοῦ, Μαρίναν τὴν θείαν, ἱκετεύ-
σωμεν οἱ Πιστοί, βοῶντες ῥῦσαι νόσων καὶ δεινῶν, σαῖς πρεσβεί-
αις, ἡμᾶς τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν θείαν Μνήμην σου.

Μὴ παύσῃ, Μαρίνα, τοῦ Ποιητοῦ, θερμῶς δεομένη, ὑπὲρ
πάντων τῶν εὐσεβῶς, σὲ μακαρίζόντων ὡς Μάρτυρα Κυρίου,
καὶ πόθῳ γεραιρόντων τὴν θείαν Μνήμην σου.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον, καὶ τὸ Τροπάριον Ἠχος Πλ. Α'.

Τὸν Συνάναρχον Λόγον. . .

Τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας ῥύμη διέφυγες, καὶ αὐτῷ προσπλα-
κεῖσα ὑπερηκόντισας καὶ ἐκ Θεοῦ τὴν δαψιλῇ χάριν ἀπειληφας
ἀποσοβεῖν ἐκ τῶν Πιστῶν τὰς νόσους τὰς λυμαινώδεις· διὸ πρέσ-
βευε τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν, Μαρίνα ἐνδοξε.

Ὁ ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόδυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον, Ἠχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Σήμερον ὑμνοῦμεν εὐσεβῶς, Μάρτυς Ἀθληφόρε Μαρίνα, σοῦ
τὸ ἐκνίκημα καὶ τὴν θείαν Μνήμην σου καὶ εὐκλεῆ ἑορτὴν, οἱ
ὀρθῶς δογματίζοντες Τριάδα ἁγίαν, καὶ σὲ ἱκετεύομεν ῥῦσαι
σοὺς δούλους δεινῶν, νόσων καὶ παντοίων κινδύνων, καὶ τῆς τοῦ
ἐχθροῦ τυραννίδος, τοὺς σοὶ προσπελάζοντας, αἰοίδιμει.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΝΔΟΣΟΝ ΠΡΟΦΗΤΗΝ

ΗΛΙΑΝ ΤΟΝ ΘΕΣΒΙΤΗΝ.
ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸν, Εὐλογητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ
τὸ Τροπάριον Ἠχος Δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν τῶν ἀρρήτων Μυστηρίων ἐπόπτην, καὶ ζηλωτὴν Θεοῦ
τοῦ ζῶντος Προφήτην, ἀνευφημοῦντες κράζωμεν ἐκ βάθους ψυ-
24.

χῆς, Ἥλια μεγαλύνουμε, ταῖς πρεσβείαις σου ῥῦσαι, ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμᾶς καὶ παντοίων κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης καὶ φθορᾶς, τοὺς προσφυγόντας Θεόπτα, τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν. . . .

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ, διορθωθείς

ὑπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεῖμ.

οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

« Νέμοις Μάκαρ μοι θεῖαν Ἥλιου χάριν. Ἰωσήφ. »

ὡδὴ Α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Νενεκρωμένην τὴν ψυχὴν μου ζώωσον, ὡς τὸν τῆς χήρας υἱόν, καὶ ἀρεταῖς θεαῖς, Μάκαρ καταλάμπρυνον, καὶ πρὸς ζωὴν ὁδηγήσον, καὶ τῆς αἰωνιζούσης, τρυφῆς ἀνάδειξον μέτοχον, σοῦ κατατρυφᾶν ἐφιέμενον.

Εν τῷ σὲ τίκτεσθαι ὁ σὸς μεμύητης γεννήτωρ μέγιστον, ὡς ἀληθῶς θαῦμα· πῦρ γὰρ σιτιζόμενον, φλογί τε σπαργανούμενον, σὲ τεθέαται Μάκαρ· διὸ ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, ῥῦσαί με πῦρὸς αἰωνίζοντος.

Μεγαλυνθεὶς ταῖς πρὸς Θεὸν σου νεύσεσι, ζηλῶν ἐζήλωσας, ὡς ἀληθῶς Μάκαρ, τῷ Κυρίῳ πάντοτε· διὸ με ἐνδυνάμωσον, ζήλου θείου πλησθέντα, τὸ ἔνθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σε γεραίρω σωζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὑπερούσιος Θεὸς, πανάμωμε, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, καὶ δι' ἡμᾶς ὤφθη, καθ' ἡμᾶς ὡς ἄνθρωπος· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἡμαρτηκότα με, Πάναγνε, σῶσαι καὶ κολάσεως ῥύσασθαι.

ὡδὴ Γ. Οὐρανίας Ἀφίδος. . .

Ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, ὡς δυσμενεῖς ἔκτεινας, ἔνδοξε Προφῆτα, τῷ θεῷ ζήλω σὺ πυρπολούμενος· ὅθεν κραυγάζω σοι, τῶν τῆς αἰσχύνης με ἔργων, καὶ διαιωνίζοντος πῦρὸς ἐξάρπασον.

Σὲ προβάλλομαι πρέσβυν, πρὸς τὸν Θεὸν μέγιστον, σῶζειν

με δυνάμενον, πάσης, Μάκαρ, κακώσεως· προσεπικάμψθητι τῇ ταπεινῇ μου δεήσει, καὶ μὴ ὑπερίδης με παρακαλοῦντά σε.

Μεγαλύνει Θεὸς σε ὁπαντουργός, ἔνδοξε, πάλαι, Ἥλιου, δι' ὀρνέου τρέφων, Προφῆτά σε, ὃν ἐκδυσώπησον, τῆς αἰωνίου τρυφῆς με καὶ φωτὸς τοῦ μέλλοντος ποιῆσαι μέτοχον.

Θεοτοκίον.

Ἀδιδευτε πύλη, ἡ πρὸς Θεὸν φέρουσα, πύλας μετανόιας μοι, Κόρη, ἀνοιξον δέομαι, ἀποκαθαίρουσα ἁμαρτιῶν μου τὸν ῥύπον, ὁμῆροις τοῦ ἐλέους σου, Θεοχαρίτωτε.

ὡδὴ Δ'. Σὺ μου Ἰσχύς Κύριε. . .

Κάμπτει τὸν σὸν ζῆλον Θεὸς πυρακτούμενος, καὶ πρὸς χήραν πέμπει διατρέφεσθαι, τὸν γυναικός, πάλαι ἀπειλῇ, Ἥλιου, φυγάδα γεγεννημένον, θεσπέσιε· διὸ σε ἰκετεύω, τὴν ψυχὴν μου πεινώσαν, διαθρέψαι ἐνθέοις χαρίσμασιν.

Ἀμαρτιῶν νέφη δεινὰ συγκαλύπτει με, τρικυμία βίου με χειμάζουσι καὶ ἐπιπνέουσι χαλεπῶς, κατὰ τῆς ψυχῆς μου, τῆς πονηρίας τὰ πτεύματα· Προφῆτα θεηγόρε, κυβερνήτης γενοῦ μοι σωτηρίας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.

Ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν παράσχου μοι σώματος, τὸν τὰς νόσους, πάντων ἀφαιρούμενον, ἐκδυσωπῶν, μάκαρ Ἥλιου, Κύριον τῆς δόξης· καὶ ἀβλαβῶς διατρέχειν με, τὰ σκάνδαλα τοῦ βίου κατευόδωσον, σὲ γὰρ ἀγαθόν μου προστάτην προβάλλομαι.

Θεοτοκίον.

Μετὰ πασῶν τῶν Οὐρανίων Δυνάμεων, μετὰ πάντων, Δέσποινα Πανάμωμε, τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Ἀθλητῶν, καὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῶν Ὁσίων ἰκέτευε, τυχεῖν με σωτηρίας, τὸν πολλὰ ἁμαρτιῶντα, καὶ ῥυσθῆναι μελλούσης κολάσεως.

ὡδὴ Ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Ὁμβροτόχους νεφέλας, εἵργεις πυρακτούμενος ζήλω τῆς Πίστεως· ἀλλὰ δέομαί σου, Ἥλιου, ἱεραῖς μεσιτείαις σου τὴν

φλογμῷ τακείσαν τῶν ἡδονῶν ψυχὴν μου, θείαις ἐπομβρίαις ἀρδεῦσαι καὶ σῶσαί με.

Ιερεὺς δεδειγμένος τέθυκας ἀθώοις σου χερσὶ, Πανόλβιε, τῶν προσοχισμάτων, ἱερεῖς ἐνεργοῦντας τὰ ἄτοπα· ἀλλὰ δέομαί σου πάσης ἀτόπου ἀμαρτίας, ἀβλαβῇ με, Προφῆτα, συντήρησον.

Θαυμαστοῦσαι, Προφῆτα, θείαις ἐπικλήσεσι φλέγων τὰ νάματα, ἐκτελέσας πίστει· διὰ τοῦτο ἀπαύστως σου δέομαι, τῇ ἐμῇ καρδίᾳ τὸν ἱερὸν ἀνάψαι πόθον, τὰ ὑλώδη μου πάθη συμφλέγοντα. Θεοτοκίον.

Επὶ σέ ὥσπερ ὄμβρος Λόγος καταβέβηκεν ὁ ὑπερούσιος· ὃν δυσώπει, Κόρη, ἐπομβρίαι μοι νῦν καταλύεως, καθαρὰς σταγόνας, ἀποπλυνούσας πάντα ῥύπον, τῶν ἀμέτρων κακῶν μου, Πανάμωμε.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Ιλάσθητί μοι Σωτὴρ, πολλὰ σοι ἀφρόνως πταίσαντι, καὶ τῆς μενούσης ἐκεῖ κολάσεως λύτρωσαι, ἔχων δυσοποιῦντά σε Ἡλιὸν τὸν μέγαν καὶ τὴν ἄχραντον Μητέρα σου.

Αγνείας ὡς φυτουργός, ἀγνὸν ψυχὴν με συντήρησον ὡς ζηλωτῆς, Ἡλιοῦ, ζήλου θείου πλήρωσον τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ὅπως τῆς κακίας, τὰς ἐφόδους ἀποκρούσωμαι.

Νηστεύεις βρώσει μιᾷ, ὁδὸν τεσσαρακονθήμερον, ἀνύων θείᾳ ῥοπῇ· διὸ ἰκετεύω σε, πάσης παραβάσεως, ἐγκρατεῦσθαί με Θεοφόρε, ἐνδυνάμωσον. Θεοτοκίον.

Η πύλη ἡ τοῦ Θεοῦ, εἰσόδου θείας ὑπάνοιξον, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἐν αἷς εἰσελεύσομαι, ἐξομολογούμενος, καὶ κακῶν τὴν λύσιν, Θεοτόκε ἀπολήψομαι.

Κατάσβεςον, Προφῆτα, ἐνδοξε Ἡλιοῦ Θεοδῖτα, τῶν παθῶν ἡμῶν τοὺς φλογώδεις ἀνθρακκας, ἰσχύϊ σῆς πρεσβείας, Θεόφρον.

Καὶ Θεοτοκίον **Ἐπίβλεψον...**

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Προφῆτα Θεοῦ Ἡλιοῦ Μεγαλόνωμε, τοὺς πόθῳ σε αἶψι ἀνυμνοῦντας καὶ γεραίροντας, κινδύνων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, νόσων παντοδαπῶν, καὶ πάσης τῆς ἐξ ἐχθρῶν προερχομένης θλίψεως, ῥῦσαι ταῖς ἐνθέρμοις πρεσβείαις σου, καὶ ταῖς θείαις μαρμαρυγαῖς, τὰς ψυχὰς ἡμῶν καταύγασον.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος δ'.

Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχος. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου. . .

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λαυκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος. . . κτλ. (Ζήτει Ἰουλίου 20).

Δόξα. Ταῖς τοῦ σου Προφῆτου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Προσόμοιον.

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Προφῆτα θεόσοφε, ὁ τῶν παθῶν αὐτοκράτωρ, ἐπίγειε Ἀγγελε καὶ βροτὲ οὐράνιε, σοῦ δεόμεθα. Ζηλωτὰ πρόφθασον, καὶ ῥῦσαι σκανδάλων καὶ κινδύνων τὴν ζωὴν ἡμῶν, καὶ πάσης θλίψεως, ἐχθρῶν ἀνομούντων πρεσβείαις σου, καὶ πᾶσαν νόσον διώξον, καὶ πταισμάτων ἄφεσιν αἰτησαι, Ἡλιοῦ Θεόπτα, Προστάτα τῶν Πιστῶν καὶ Ἰατρὲ, καὶ τῆς τοῦ Ἄδου διάσωση δεινῆς κατακρίσεως.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου. κτλ.

ὥδὴ Ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Λαὸν ἀπολλύμενον, κατοικτειρήσας ζήλῳ τῆς Πίστεως, ἐπικλήσεσι θείαις πῦρ κατηγάγου φλογίζον, ἐνδοξε, ὅσιον θῦμα· διὸ ἰκετεύω σε, τῆς αἰωνίου φλογὸς ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Ιδεῖν κατηξίωσαι Θαδῶρ ἐν ὄρει Θεοῦ τὸ πρόσωπον· ὃν δυσώπει, Προφῆτα, τοῦ παραβλέψαι τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης θεάσασθαι, ἀκαταγνώστῳ ψυχῇ, αὐτοῦ τὸ πρόσωπον.

Οδὸν πορευόμενος, τοῦ βίου πλάνας πολλὰς ὑφίσταμαι· ἀγαθὲ μου προστάτα, κυβέρνησόν με τῇ προστασίᾳ σου, ἐπιστηρίζων γνώμῃ σαλευόμενον καὶ πρὸς σαρκὸς ἡδονὰς, Ἡλιοῦ Θεοτοκίον. νεύοντα.

Υμῶ σε Πανύμνητε. καὶ μεγαλύνω Θεοχαρίτωτε, τὴν ἀγνὴν σου λοχείαν· βοήθησόν μοι βίου τοῖς κύμασι χειμαζομένῳ καὶ δίδου κατάνυξιν, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, καθαρτικὴν μολυσμῶν.

ὡδὴ **Η'.** Ἑπταπλασίως κάμινον.

Χωρητικὸν δοχεῖόν σε θεοῦ Πνεύματος ἔγνωμεν Ἀγγελὸν ἐν γῇ πῦρ ζήλου θεοῦ πνέοντα, δυσσέβειαν τρέποντα καὶ βασιλεῖς ἐλέγχοντα, χρίοντα Προφήτας Ἡλιοῦ, καὶ αἰσχύνῃς συγκόπτοντα μαχαίρᾳ ἱερεῖς, διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, μελλούσης ἡμᾶς αἰσχύνῃς ῥῆσαι.

Αρμα πυρός σε ἔλαβεν ἀπὸ γῆς, πυραχτούμενον ζήλῳ, Ἡλιοῦ, τῷ θεϊκῷ, Θεόπνευστε· διὸ ἱκετεύω σε ἐκ τῶν ἐν γῇ ἀπάντων κακῶν, τῶν σὺν ἀρετῶν, ἐπικουρίζων τὸν νοῦν μου, τεθρίπτω, καὶ πρὸς νύσσαν, οὐρανίαν με φθάσαι, τὸν πάντων ἐκδυσώπει Θεὸν καὶ Βασιλέα.

Ρήματι ζῶντι ἔκλεισας Οὐρανὸν ὑετίζοντα· ῥήματί σου νῦν πνευματικῶς διάνοιζον, τὰς πύλας μοι δέομαι τῆς μετανοίας, Ἀγίε, πέμπων τῇ ψυχῇ μου κατάνύξεως ὁμῶρους· καὶ σῶσόν με βοῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Τριαδικόν.

Ισοσθενῇ ὁμότιμον, ὁμούσιον σύνθρονον, σέβοντες Τριάδα, ἐν μιᾷ Θεότητι, Πατέρα δοξάζωμεν Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, ἄδυτον Αὐγὴν, ὁμοβασιλεῖον κράτος, καὶ μέλπομεν συμφώνως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Νομοθετῶν εὐσέβειαν καὶ διδάσκων ματάνοιαν, ὁ Ἐμμανου-ἡλ ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἐπέφανεν· ὃν νῦν ἐκδυσώπησον, Ὑπεραγία Δέ-

σποινα, τῆς δικαιοσύνης ὑπανοῖξαι μοι πύλας, καὶ σῶσαί με βοῶντα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ὡδὴ **Θ'.** Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ...

Ιδεῖν ἐν λεπτοτάτῃ αὔρα Θεόν, ὡς ἰδεῖν δυνατόν κατηξίωσαι, ἀσκητικαῖς πρότερον τὸ σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτύνας, ἔνδοξε· ὅθεν δυσωπῶ σε σαῖς προσευχαῖς, τὸ πάχος τοῦ νοός μου λεπτύνας μετανοίας, μαρμαρυγαῖς θείαις καταύγασον.

Ως πάλαι Ἰορδάνην, τῇ μηλωτῇ, διαρρήξας διέβης, Πανόλβιε, οὕτω καὶ μοῦ τῶν ἀμαρτημάτων τῶν χαλεπῶν, τὰς διεκχύσεις ξήρανον, ὁμῶρους ἐπιπέμπων μοι τῇ ψυχῇ, δακρύων καθεκάστην, Προφῆτα θεηγόρε, τρυφῆς χειμάρρουν προξενούντάς μοι.

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, ἀνομούντων ἐχθρῶν πάσης θλίψεως, σωματικῆς νόσου, ψυχικῆς τε παρεκτροπῆς, ταῖς προσευχαῖς σου ῥῆσαι με, ἔνδοξε Ππροφῆτα, ὡς ἀγαθὸς προσάτης μου βοῶ σοι, καὶ τῆς ἐν τῇ γέεννῃ αἰωνιζούσης κατακρίσεις

Ηρπάγεις πρὸς τὸ ὕψος, Ἐλισσαιέ, δισσομένην τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος καταλιπὼν, ἔνδοξε αἰτήσαντι Ἡλιοῦ· μεθ' οὗ ἀπαύστως αἰτησαι, νίκην Οὐρανόθεν κατὰ παθῶν, τοῖς σὲ ἀνευφημοῦσι, καὶ πόθῳ τὴν σὴν Μνήμην περιχαρῶς πανηγυρίζουσι Θεοτοκίον.

Φωνὰς τῶν οἰκετῶν σου ὡς ἀγαθῇ, μὴ παρίδης, Πανάμωμε Δέσποινα, ἀλλ' ἐκτενῶς αἰτησαι τὸν πάντων Δημιουργόν, τοῖς εὐσεβέσιν ἄφρσιν καὶ τὴν εὐρωστίαν τὴν ψυχικὴν, δωρήσασθαι Παρθένε, καὶ θείας Βασιλείας τὴν μετουσίαν καὶ λαμπρότητα.

Τὸ, Ἀξιὸν ἐστίν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε τὸν πυρίπνουν καὶ ζηλωτὴν, τὸν διὰ τεθρίπτου ἀρπαγέντα ἀπὸ τῆς γῆς, τῆς Χριστοῦ δευτέρας Πρόδρομον Παρουσίας, Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χάριν ἱαμάτων παρὰ Θεοῦ, εἰλιφῶς Ἡλία, θεραπεύεις πάθ-

δεινὰ· διὸ τοῖς ἐν πίστει σε ἐπικαλουμένοις, θεράπευσον τὰ πάθη
ψυχῆς καὶ σώματος.

καὶ Θεοτοκίον

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ο ἑνσαρκος Ἀγγελος, τῶν προφητῶν ἡ κρηπίς, ὁ δεύτερος
Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἐνδοξος, ἀνωθεν
καταπέμψας, Ἐλισσαίῳ τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει καὶ λε-
πρὸς καθαρίζει· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρῦει ἰάματα.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὸ παρὸν Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε Ὁρθοδόξων ἡ πληθὺς, μέλος ἐναρμόνιον ὄντως, ψαλ-
μικῶς ἄσωμεν, καὶ τὸν Χριστοκῆρυκα ἀνευφημήσωμεν, τὸν Οὐ-
ράνιον ἄνθρωπον Ἡλίαν τὸν θεῖον καὶ ἀναβοήσωμεν πρὸς αὐτὸν
λέγοντες· πάντας τοὺς πιστῶς σου, τελοῦντας Μνήμην τὴν ἀγί-
αν λιταῖς σου, ῥῦσαι ἐκ παντοίων περιστάσεων.

ΤΕΛΟΣ

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ

ΦΩΚΑΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τὴν, Εὐλογητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ

τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ. . .

ΕΝ τῷ πανσέπτῳ καὶ ἀγίῳ Ναῷ σου προσπεφευγότες οἱ
Πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐκλιπαροῦμέν σε, Φωκᾶ Θεόληπτε, δώρησαι
τοῖς δούλοις σου εὐκραεῖς τοὺς ἀέρας, εἰρήνην τε πρεσβεῖαις σου

καὶ ὑγίαν τελείαν· καὶ πάσης βλάβης ῥῦσαι καὶ φθορᾶς, τοὺς
προσκυνοῦντας πιστῶς τὴν Εἰκόνα σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς. . .

Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦχος πλ. Δ'. ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὦδὴ Α'. Ἦχος Πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Φωκᾶ Ἱερομάρτυς, μαρμαρυγαῖς, ἔμπλησον ψυχὴν μου τὴν
ἀθλίαν, τοῦ παντουργοῦ Πνεύματος, εὐχαῖς σου, ἵνα πίστει καὶ
εὐλαβῶς σὴν Εἰκόνα ἀσπάζομαι.

Αἰγλη ἐλλαμπόμενος ἐσαεὶ Θεαρχικῇ, Μάρτυς, ἐκ τοῦ ζόφου
με τῶν παθῶν ἐξάρπασον καὶ ῥῦσαι σὸν οἰκέτην, Φωκᾶ θεόφρον,
κινδύνων καὶ θλίψεων.

Στηρίξας τὴν καρδίαν σου νοητῇ ἐν πέτρᾳ, θεόφρον, τὴν ψυ-
χὴν μου τὴν ταπεινὴν ὁδήγησον ἐν τρίβοις τοῦ Κυρίου, καὶ πρὸς
ἀγῆρω ζῶν καθοδήγησον. Θεοτοκίον.

Σεμνὴ χαῖρε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἐν γαστρὶ δεχθεῖσα τὸν
ἀχώρητον, ἐκ δεινῶν αἰτησαι ῥυσθῆναι τοὺς ἐν πίστει, καὶ εὐλα-
βῶς ἀνυμνοῦντάς σε Πάνσεμνε.

ὦδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Φωκᾶν τὸν πανένδοξον πάντες πιστῶς ἱκετεύσωμεν· ῥῦσαι
ἡμᾶς βοῶντας ἐκ νόσων, ταῖς ἐνθέοις πρεσβεῖαις σου.

Δυναμίει τοῦ Πνεύματος, ἰσχυρὴν Βελίᾳρ, Φωκᾶ, κατάβαλε,
καὶ τῶν δεινῶν δόλων αὐτοῦ ῥῦσαι τοὺς σε πόθῳ δοξάζοντας.

Σθενοῦμενος, Πάνσεπτε, ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, δίωξον τὰ πο-
νηρὰ πνεύματα, λιταῖς σου, ἐκ τῶν πίστει ὑμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Ελπίδα, Πανάμωμε, ἐμὴν εἰς σε ἀναθέμενος, δίδου μοι νῦν,
ὃν ἔτεκες, Κόρη, εὐμενῇ τε καὶ ἰλειων.

25.

ὥδῃ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Νυσταγμῷ τοὺς καθεύδοντας πάσης ἀμαρτίας, Φωκᾶ Πανένδοξε, ἐξανάστησον πρεσβείαις σου, καὶ πρὸς μετανοίας φῶς ὀδήγησον.

Υπερήφανον φρύαγμα ἐκ τῶν θεραπόντων σου ἀποδιώξον, ὦ Φωκᾶ, καὶ περικόσμησον ταπεινώσει θείᾳ, ἱεσείαις σου.

Χριστοκῆρυξ θαυμάσιος καὶ ἱερομάρτυς ἀκαταγώνιστος χρηματίας, τοὺς ἱκέτας σου νικητὰς ἐχθροῦ, Φωκᾶ ἀνάδειξον.

Θεοτοκίον.

Ρᾶνον, Κόρη Πανάχραντε, ἐφ' ἡμᾶς τὰ θεῖα ἐλέη σου, καὶ ὡς μήτηρ καθικέτευε ὑπὲρ τῶν σῶν τέκνων τὸν Θεὸν ἡμῶν.

ὥδῃ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς. . .

Πλήρης ἀληθῶς δόξης θείας, Παναοίδιμε, ὣν ἐν Οὐρανοῖς καθικέτευε, τοῦ λυτρωθῆναι ἐκ κινδύνων τοὺς ἱκέτας σου.

Μύρον ἡ Εἰκὼν ἀναβλύζει σου ἡ πάνσεπτος, ρεῖθρον ὡσπερεὶ Φωκᾶ ἐνδοξε καὶ ἀποπλύνει τῶν βροτῶν δυσώδη πταίσματα.

Νέκρωσον, Φωκᾶ τῆς σαρκὸς μου τὰ φρονήματα, καὶ φρονεῖν Οὐράνια καταξιώσον, καὶ πολιτεῖαν τῶν Ἀγγέλων ζῆν μοι δώρησαι.

Θεοτοκίον.

Αχραντε Ἀγνή, τοὺς εἰς Σὲ νῦν καταφεύγοντας, νόσου ἐξ ἀπάσης ῥύσαι καὶ ἀπειλῆς, ἡ τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἡμῶν γεννήσασα.

ὥδῃ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Τοῦ κήτους τοῦ νοητοῦ πανολεθρίν, Μακάριε, ἀξιώσόν με φυγεῖν ἀγάπην δ' ἀκίβδηλον, προσευχὴν, ἐγκράτειαν καὶ σώφρονα βίον, ταῖς λιταῖς σου, Φωκᾶ, δίδου μοι.

Κατεύθυνον πρὸς Θεὸν τὰ διαθήματα, ἐνδοξε, τοῦ ταπεινοῦ καὶ οἰκτροῦ δούλου σου, καὶ δώρησαι πατεῖν ἐπὶ ὄφειν καὶ σκorpion καράς, ταῖς ἐνέθροις ἱεσείαις σου.

Συνθλάττειν μύλας, Σοφὲ, τοῦ δυσμενοῦς καταξιώσον οἰκέτην σου τὸν πιστὸν, καὶ τέκνον ἀνάδειξον Θεοῦ Παντοκράτορος, καὶ τρυφῆς αὐλοῦ κοινωνὸν, Φωκᾶ, ἀνάδειξον. Θεοτοκίον.

Φωτὶ ἐνθέω, Ἀγνή, τὸ πνεῦμά μου καταλάμπρυνον, καὶ ἐκ πταισμάτων δεινῶν καὶ νόσων πρεσβείαις σου Μητρικαῖς ἀπάλαξον, ταῖς πρὸς τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸν βίον μου κυβέρνησον.

Διάσωσον φωστὴρ τοῦ Κόσμου, Φωκᾶ Θεργόρε, ἀπὸ κινδύνων καὶ νόσων τοὺς δούλους σου, ταῖς θείαις σου πρὸς Θεὸν ἱεσείαις.

Καὶ Θεοτοκίον

Ἀχραντε. . .

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Δ'.

Προστάτα τῶν Πιστῶν ἱερώτατε, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ βοηθὲ ἐτοιμώτατε, μὴ παρίδης δεητικὰς φωνὰς σῶν ἱκετῶν, ἀλλὰ πρόσφθασον ὡς συμπαθὴς εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν θερμῶς ἐκβοώντων σοι· παῦσον σαρκὸς τὰς νόσους, καὶ πνεύματος ἀρρώστιας, παρὰ Κυρίου, ὦ Φωκᾶ, τὴν χάριν δεξάμενος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Δίκαιος ὡς φοινῆξ ἀνθήσει. . .

Στίχος. Πεφυτευμένος ἐν τῷ Οἴκῳ Κυρίου. . .

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν. . . κτλ. (Ζήτηι Ἀπριλίου 23).

Δόξ. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ Προσόμοιον. Ἦχος Πλ. β'.

Μὴ καταπιστεύσεις με.

Πλεόντων εἰδότες σε, Φωκᾶ Θεόστεπτε, πάντες βοηθὸν οἱ δοῦλοί σου, ὄρφανῶν προσάτην καὶ ἀντιλήπτορα, ἱατρὸν νοσούντων, καὶ πασχόντων ῥύστην, αἰχμαλώτων ἀπολύτρωσιν καὶ τῶν ἐν θλίψεσι χαρμονὴν, Πανεύφημε, ἀληκτον, καὶ ῥύστην τῶν ἐν πάθει δεινοῖς καὶ κινδύνοις, Πανόσιε· Διό σοι βοῶμεν· δεήσεις νῦν προσάγαγε Θεῷ, ὅπως τῶν σῶν ἀπολαύσωμεν δωρεῶν, Θεόληπτε.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός· τὸν Λαόν σου κτλ.

ὥδῃ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων...

Ρεῖθρα, αἱμάτων σου τοῖς ὄμβροις ἀπεξήρανας δαιμονικῆς ἀπάτης· καταρδεύεις δὲ νῦν τοὺς πόρους τῶν σῶν δούλων, Φωκᾶ ἀειμακάριστε, τῶν ἰάσεων τοῖς ρείθροις.

Χαίρων, Φωκᾶ, ἐν Παραδείσῳ μετ' Ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τοὺς τιμῶντας πιστῶς τὴν ἐνδοξόν σου Μνήμην, εὐχαῖς σου καταξίωσον τῆς τρυφῆς τοῦ παραδείσου.

Μάρτυς Χριστοῦ Θεῷ προσάγεις τοὺς τιμῶντάς σε, Φωκᾶ, κεκαθαρμένους, ἐξ ἰλῦος παθῶν, νόσων τε καὶ κινδύνων, ταῖς θείαις ἰκεσίαις σου, καὶ παντοίων ἀλγηδόνων, Θεοτοκίον.

Εχων σε μόνην προστασίαν καὶ ἐλπίδα ὁ δούλός σου, Παρθένε, τῶν σκανδάλων ἀεὶ τοῦ ὄφους, πρεσβεῖαις ταῖς Μητρικαῖς σου ῥύομαι, καὶ κινδύνων ἀδοκῆτων.

ὥδῃ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Ιλεων πᾶσι τοῖς πιστῶς σε ὑμνοῦσιν, ὦ Φωκᾶ, ἀπέργασαι τὸν Κτίστην, καὶ θείαις λιταῖς σου παράσχου σωτηρίαν.

Χάριτος θείας τὸν φωτισμὸν ἐν ψυχῇ σου, ὦ Φωκᾶ, δεξάμενος, ὁμίχλην τῶν ἀσθενειῶν μου, διάλυσον εὐχαῖς σου.

Τοὺς τὴν Σὴν μνήμην περιχαρῶς ἐκτελοῦντας, ἱεραῖς σου, Φωκᾶ ἰκεσίαις, σῶζε ἐκ κινδύνων καὶ πάσης ἄλλης βλάβης. Θεοτοκίον.

Ιησοῦ, Κόρη, τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, σὺ γεννήσασα ἀρρήτως, τοὺς σοὺς δούλους αἰτησαι ῥυσθῆναι πυρὸς τοῦ αἰωνίου.

ὥδῃ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Βρύεις ἱαμάτων ποταμούς, θεόφρον, παύεις φλογμὸν παθημάτων τῶν δούλων σου, δαιμονικούς τε βυθίζεις δόλους, πρεσβεῖαις σου

Προστάτην σε πλουτοῦντες, Φωκᾶ Ἱεράρχα, μετὰ Θεὸν καὶ σωτῆρα καὶ πρόμαχον, ἐκ πάσης βλάβης ῥυόμεθα, ἰκεσίαις σου.

Πιστῶς σε μακαρίζω, Φωκᾶ Θεηγόρε, ὅτι παθῶν μου τὸν ζόφον ἐδίωξας, ὡς φωταυγῆς Ἱεράρχης, θείαις πρεσβεῖαις σου Θεοτοκίον.

Μαρία, ὄμβρισόν μοι ἄφεςιν πταισμάτων, καὶ ἀσθενοῦντα ἐπίσκεψαι, δέομαι, καὶ συμφοραῖς νῦν ποντοῦμενον ἐλευθέρωσον.

Ἀξιὸν ἐστὶν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τὸν Ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὸν ἀστέρα τὸν φαεινόν, Φωκᾶν, εὐφημοῦμεν, δεόμενοι ῥυσθῆναι, λιταῖς αὐτοῦ ἐνθέρμοις, νόσων καὶ θλίψεων.

Φύλκτε καὶ σκέπε ταῖς σαῖς εὐχαῖς, Φωκᾶ Θεηγόρε, ἐκ κινδύνων καὶ χαλεπῶν νόσων, τοὺς τιμῶντας τὴν ἐνδοξόν σου Μνήμην, καὶ λύτρωσαι τῶν Ἄδου πικρῶν κολάσεων.

Προστάτην σε ἔχομεν οἱ Πιστοὶ πλεόντων, καὶ πάντων τῶν νοσοῦντων ῥύστην θερμὸν, αἰχμαλώτων σώστην, πεινῶντων τε τροφέα, καὶ χαρμονὴν ἐν λύπῃ, Φωκᾶ Πανεύφημε.

Καὶ Θεοτοκίον. Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. εἶτα τὸ Τροπάριον Πχο: Δ'.

Αστέρα πανέκλαμπρον καὶ φωτοφόρον, Φωκᾶ, ἐν ὕψει σε ἔθετο τῆς Ἐκκλησίας Χριστὸς, θαυμάτων ταῖς λάμπεσι, πάντων τὰς διανοίας καταυγάζοντα ὄντως, μειοῦντα καὶ ὁμίχλην τῶν δεινῶν νοσημάτων, τῶν πίστει προσιόντων τῇ σκέπῃ σου, Θεόληπτε.

Ὁ Ἱερὺς ὡς ἔθος μνημονεύει,

Εἰτ τὴν ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρόν, Ἦχος Πλ. Δ'. πρὸς τὴν

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Τῶν δούλων σου πρόσδεξαι τὰς δεήσεις, Πανσέβαστε, καὶ λύτρωσαι, Φωκᾶ, ἀπὸ νόσων ἡμᾶς δεινῶν καὶ θλίψεων.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετά τόν, Εὐλογητόν, τόν, Κύριον εἰσάκουσον. Εἶτα τόν, Θεόν Κύριον, καί
τό τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. . .

ΕΥΑΡΕΣΤΗΣΑΣΑ Θεῷ, Ἀθληφόρε, καί πειρασθεῖσα ὡς
χρυσὸς ἐν καμίνῳ, Παρασκευὴ πανένδοξε, βασάνων πειρασμοῖς,
θαύματα πηγάζεις νῦν καὶ νοσήματα παύεις, καὶ τὸν ὑπεράγαθον
τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ ἐκδυσωπείς, ὅπως αὐτοῦ
τῶν δωρεῶν ἐπιτύχωμεν.

Δόξα. καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσομεν. . .

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα

« Ὑμνοὶς γεραίρω σε Παρασκευή. Σεραφεῖμ. »

ὠδὴ Α'. ἦχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Υμῶν σου τὴν Μνήμην παρακαλῶ, ἔνδοξε Παρθέने, τῶν
πταισμάτων μου τὰς σειράς, διάβρηξον τάχος ταῖς πρὸς Κτίσιν
τὸν Πανοικτίρμονα, πρεσβείαις σου.

Μερίστη ἡ δύναμις, ἣν Σεμνή, ἔλαβες ἀξίως ἐκ Θεοῦ τοῦ
θαυματοουργεῖν· ταύτη οὖν χρωμένη ἤδη παῦσον, τὰ πολυχρόνια
πάθη μου, δέομαι.

Νομίμως ἀθλήσασα ἐπὶ γῆς, Παρασκευὴ Μάρτυς, καὶ τὸ σέ-
φος ἐν Οὐρανῷ σῆς ἀπολαβοῦσα καρτερίας, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σω-
τῆρα ἰκέτευσεν. Θεοτοκίον.

Ομματι, Πανάσπιλε, ἐπ' ἐμοὶ, ἰλέω σου βλέπον, καὶ ἰάτρευ.

σον τὰ δεινὰ τοῦ σώματος πάθη, καὶ τὰς νόσους ἀποσκοράκισον,
θείαις πρεσβείαις σου..

ὠδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ισχύϊ τοῦ Πνεύματος τοῦ Παναγίου ἡμᾶς ἐλέησον, Παρα-
σκευή, καὶ νόσων παντοίων, σαῖς λιταῖς ἐλευθέρωσον.

Σῶσον ταῖς πρεσβείαις σου, Παρασκευὴ πανακήρατε, πάντας
ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, καὶ εὐφήμεως γεραίροντας.

Γενοῦ μοι, Πολύαθλε, τῷ τεθλιμμένῳ προστάτις σύντονος,
καὶ ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων ῥῦσαι, ταῖς εὐχαῖς σου καὶ θλίψεων.
Θεοτοκίον.

Εξελοῦ, Πανάχραντε, νόσων δεινῶν με καὶ θλίψεων, τῶν ἀ-
φειδῶς καταπιεζόντων τὸν σὸν δοῦλον ἐκάστοτε.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ρώμην δίδου μοι, Πάνσεμνε, κατὰ τε δαιμόνων καὶ ὀλεθρίων
παθῶν, καὶ τὸν σάλον τῶν πταισμάτων μου, ἱεραῖς λιταῖς σου
καταπραΰνον.

Αγαπήσασα Κύριον, καὶ στεφάνους δόξης κομίσασα, ὑπὲρ
πάντων καθικέτευσεν, τῶν πιστῶς τιμώντων σε, Πανεύφημε.

Ικεσίας μου πρόσδεξαι, ὦ Παρασκευὴ Παρθέने πολύαθλε,
καὶ παθῶν μου τὴν σκοτόμαιναν, σοῦ θερμαῖς πρεσβείαις ἀπο-
δίωξον. Θεοτοκίον.

Ρῦσαι, Κόρη Πανάμωμε, ἡ Θεὸν ἀσπόρως κυήσασα, τὸν σὸν
δοῦλον κινδυνεύοντα, καταποντισθῆναί με τοῖς πταισμασιν.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ως περ Σὺ, Σεμνή, εἰς Νυμφῶνα τὸν Οὐράνιον, αὐγάξῃ ταῖς
ἐνθόεις μαρμαρυγαῖς, οὕτω σοὺς δούλους δόξης θείας καταξί-
ωσον.

Σοῦ ἐν τῷ γὰρ προσελθόντας τοὺς οἰκέτας σου, ὦ Παρασκευὴ
ἐλευθέρωσον, ἐκ νοσημάτων ταῖς εὐχαῖς σου καὶ κακώσεων.

Ερωτι Θεοῦ τὴν ψυχὴν μου πληξὸν δέομαι, Παρασκευὴ, θείαις
πρεσβείαις σου, καὶ τῶν παθῶν μου τὴν ἀχλὺν νῦν ἐξαφάνησον.
Θεοτοκίον·

Παναγνε, ἡμεῖς κεκτημένοι σε βοήθειαν, σκέπη καὶ βεβαίαν
ἀντίληψιν, παντὸς κινδύνου διὰ σοῦ ἀεὶ ῥυσθείημεν.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Αἱμάτων σου τοῖς κρουνοῖς, Παρασκευὴ, ὡς κατέσβεσας τῆς
ἀπιστίας τὸ πῦρ, οὕτω νῦν κατὰσβεσον τὴν φλόγα τῶν νόσων
μου, ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, καὶ κινδύνων με ἐξάρπασον.

Ρεόντων τὸ χαμερπές, Παρασκευὴ Πανακῆρατε, τὸ ἄστατον
καὶ φθαρτὸν παριδεῖν ἀξίωσον, σὸν δοῦλον πρεσβείαις σου, καὶ
ἀξιωθῆναι θείας δόξης καὶ λαμπρότητος.

Ἀπάσας τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνομούντων συνκρίβεσθαι, ὑπὸ τοὺς
πόδας ἡμῶν, Θεὸν καθικέτευε, Μάρτυς, τῶν τιμώντων σου πόθῳ
τὴν σὴν Κάραν, ἣν ἀπέτεμεν ὁ ἄνομος.
Θεοτοκίον.

Σὺ οὖσα τὸ καθαρὸν καὶ ἀγιώτατον Τέμενος, Μαρία τοῦ Παν-
τουργοῦ, παράσχου μοι δάκρυα, ψυχὴν καθαρίζοντα, καὶ ἐπάκου-
σὸν μου τῆς δεήσεως σοῦ δέομαι.

Επίβλεψον μετ' εὐμενείας, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, ἐπὶ τὰ ἐ-
μὰ δεινὰ πάθη τοῦ σώματος, καὶ ἱάσιν δώρησαί μοι εὐχαῖς σου.

Καὶ Θεοτοκίον· **Ε**πίβλεψον...

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει. Εἴτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Προστάτρια Πιστῶν, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, πέλουσα, τοῖς
τῇ σεπτῇ Εἰκόνι σου θερμῶς προσπελάζουσιν, ἱκέτευε Χριστὸν
τὸν Νυμφίον σου, δωρηθῆναι λύσιν τῶν δεινῶν νόσων καὶ θλί-
ψεων, καὶ ἀμαρτιῶν πασῶν τὴν συγχώρησιν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρᾳ τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς, καὶ συν-
ἔθλιβον αὐτόν. . . κτλ. (Ζήτηι Β' τῆς ΙΕ' Ἑβδομ. Ματθαίου)-
Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου. . . Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. .
Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος Πλ. Β'. **Μεταβολὴ** τῶν θλιβομένων.

Μεταβολὴ παντὸς κινδύνου, ἀπαλλαγὴ νόσου παντοίας ὑ-
πάρχουσα, Παρασκευὴ Παρθένε, ῥῦσαι πάντας τῶν δεινῶν, τῆς
τῶν ἐναντίων κακουχίας, καὶ τῆς τῶν δαιμόνων ἐπηρείας, ταῖς
θείαις σου πρὸς Θεὸν δεήσεσι.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου, κτλ.

ὥδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Κάραν πάνσεπτον πάντες, τῆς Παρθενομάρτυρος δεῦτε Πα-
ρασκευῆς, Πιστοὶ ἐν ἑτησίῳ τιμήσωμεν τοῖς ὕμνοις, ὡς πηγὴν
ἀνεξάντλητον, τῶν ἱαμάτων ἀεὶ καὶ θείων δωρημάτων.

Εορτὴν παναισίαν οἱ Πιστοὶ ὀρθοδόξως ἐπιτελέσωμεν, φαι-
δρῶς Παρασκευῆς νῦν, τὴν Κάραν προσκυνούντες καὶ βοῶντες
ἐκ πίστεως· πρόφθασον ῥῦσαι ἡμᾶς, λιταῖς σου πάσης νόσου.

Υπὲρ πᾶσαν οὐσίαν καὶ ὑπὲρ χρυσίον ἡ Κάρα σου διαλάμ-
πουσα, παρέχει σωτηρίαν, τοῖς πίστει, Ἀθληφόρε, πρὸς αὐτὴν
καταφεύγουσι, καὶ ἱατρεύει ψυχῶν θανατηφόρους νόσους.

Θεοτοκίον.

Η Θεὸν σαρκοφόρον, Παναγία Παρθένε ἀποκυσσάσα, ἐκ πάν-
των ἀδοκῆτων κινδύνων τὸν λαόν σου καὶ ἐκ νόσων περισώζε,
καὶ ἀμαρτίας δεσμὸν τάχει λιταῖς σου λύσον.

ὥδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Στόματι πάντες καὶ καρδίᾳ ὑμνοῦμεν τὴν πανένδοξον Μάρ-
τυρᾴ Κυρίου, ὅτι ἀρρώστιας ἐτύχομεν τῇ λύσιν.

Εν Οὐρανίοις, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, τοῖς σκηνώμασι χο-
26.

ρεύουσα, τῶν πίστει σὲ ὑμνολογούντων μνημόνευε, Παμμάκαρ.

Ρωσθεῖσα, Μάρτυς, τῇ ἰσχύϊ Κυρίου, τῶν Τυράννων κατή-
σχυνας τὰ θράση· θραῦσον καὶ νῦν πάντων δεσμούς τυραννου-
μένων. Θεοτοκίον.

Αχραντε μόνη Εὐλογημένη Μαρία, τὰ δυσίατα ἰάτρευσον πά-
θη, τοῦ οἰκτροῦ σου δούλου, ἵνα σε μακαρίζω.

ὦδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον. . .

Φλέξον παρνόμων, Παρασκευὴ Μάρτυς, πυρὶ τῷ θεῷ τε-
χνάσματα ἄθεα· Πιστοὺς δὲ πάντας θεῷ αὐγάσματοι λάμπρυνον.

Εμπλεως ἐνθέου λάμψεως γενέσθαι, τὸν σὸν οἰκέτην νυνὶ κα-
ταξίωσον, ταῖς πρὸς τῶν ὅλων Δεσπότην λιταῖς σου, Πάνσεμνε.

Ινα σε δοξάζω, Παρασκευὴ πόθω, τὰς ἀνιάτους μου νόσους
θεράπειςον, καὶ ταῖς εὐχαῖς σου τελείαν ῥῶσιν παράσχου μοι.
Θεοτοκίον.

Μόνη Θεοτόκε, ὡς Ἀγνὴ καὶ Μήτηρ, τῆς ἀκαθάρτου ἰλῦος
με κάθαρον τῶν ἀκαθάρτων μωλώπων, καὶ σῶσον, Δέσποινα.

Το, Ἄξιον ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Αἰτῆσαι εἰρήνην παρὰ Θεοῦ, ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων
ἀπαλλαγὴν, θεῖα Ἀθληφόρε Παρασκευὴ, εὐχαῖς σου, τοῖς πίσει
εὐφημοῦσί σε καὶ γεραίρουσι.

Πορφυρᾶν ἐξ αἵματος τὴν στολὴν, σὺ περικειμένη, καὶ τὸ
στέμμα ἐν κορυφῇ, ἔχουσα ὦ Μάρτυς, καὶ τὴν τῆς Παρθείας κα-
τέχουσα λαμπάδα ἡμῶν μνημόνευε.

καὶ Θεοτοκίον **Π**ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον, καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Α'.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερώ-
νυμε, τὴν ὁμώνυμόν σου Πίστιν εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Πα-
ρασκευὴ Ἀθληφόρε· ὅθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Θῦμα τῷ Δεσπότη καὶ Θεῷ ἡχθης, Καλλιπάρθενε, θεῖον καὶ
παναμώμητον· πάσας ὅθεν ἠύφρανας τὰς Οὐρανίους Ἀρχάς, καὶ
Μακάρων, Ἀοίδιμε, ψυχάς· διὸ πάντες πίστει σου δεόμεθα καὶ
πόθῳ ζέοντι, ῥῦσαι ταῖς λιταῖς σου ἐκ νόσων καὶ παντοδαπῶν
ἐναντίων, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, Πανεύφημε.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΝΔΟΣΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΝ.

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΑ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΓΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

— 1908 —

Μετὰ τὸν, Εὐλογητὸν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ
τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ως στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ γενναϊότατον, καὶ Ἀναργύρων
Ἰατρὸν τὸν σοφώτατον, ἀνευφημοῦμεν ἅπαντες ἐκ βάθους ψυ-
χῆς, πόθῳ ἐορτάζοντες τὴν ἀγίαν σου Μνήμην, Παντελεῆμον
ἐνδοξε, καὶ πιστῶς σοι βοῶμεν· τὰς νόσους πάντων ἴασαι ἡμῶν,
ταῖς πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν θερμαῖς σου δεήσεσι.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν. . . .

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα

« Παντελεῆμονα τὸν Θεῖον σέβω. »

Καὶ ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, « Σεραφεῖμ. »

ὦδὴ Α'. ἤχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδοῦσας.

Πρὸ τοῦ Μαρτυρίου τοῦ σοῦ, Σοφέ, ὡς περ τὸν θανόντα ἀνε-

ζώωσας ἐν Χριστῷ, οὕτω νεκρωθέντας δῆγματι ἀμαρτίας, ἡμᾶς ταῖς σαῖς πρεσβείαις, πάντας ἀνάστησον.

Αφθόνως τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ λαβὼν ἱαμάτων, τὰς ἰάσεις πάσας, Σοφέ, πρέχεις ἀφθόνους τοῖς ἐν πίστει, Παντελεῆμον· προσιοῦσι τῇ Εἰκόνι σου.

Νεκρωθεὶς τῷ Κόσμῳ, καὶ τὸν Χριστὸν, ὦ Παντελεῆμον, ἐνδυσάμενος ἐν χαρᾷ, γέγονας δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, θεόφρον, τοῖς πᾶσιν ἀναργύρως βραβεύων ἱάσιν. Θεοτοκίον.

Σταγόνᾳ κατανύξεως τῷ οἰκτρῷ, ὁμβρισόν μοι, Κόρη, ἀναστέλλουσα βλαβερὸν, καύσωνα καρδίας μου Παρθένε, ἐξαίρουσα πάθῃ τὰ πολεμοῦντά με.

ὥδὴ Γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Τὰς νόσους θεράπευσον, Παντελεῆμον, τοῦ δούλου σου, καὶ τὴν ἐμὴν, εὐχαῖς σου, καρδίαν, τῇ δυνάμει σου εὐφρανον.

Ἐνδοξε, σὺ καύχημα τοῦ προσιόντος σοι πέφυκας, σὺ Ἰατρός ἐμοῦ τηχομένου ὑπὸ νόσων καὶ θλίψεων.

Λαβὼν, ὦ Ἀνάργυρε, παρὰ Χριστοῦ χάριν ἀφθονον, δοῦναι πιστοῖς ἰάσεις τῶν νόσων, τούτων σύ με διάσωσον.

Θεοτοκίον.

Ἐχεις ἐν ἀγκάλαις σου τὸν Ποιητὴν πάσης Κτίσεως· τοῦτον διὸ συσώπει, Παρθένε, ἐκ κινδύνων ρυσθῆναί με.

ὥδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. . .

Ἐπὶ σὲ νῦν κατέφυγον, ὦ Παντελεῆμον θεῖε Ἀνάργυρε, μὴ παρίδῃς με τὸν ἄθλιον, ἀλλ' εὐχαῖς σου θείαις διαφύλαξον.

Ἡρεμίαν μοι δώρησαι, Μάρτυς, ἐν τῷ βίῳ, καὶ νόσων ἱάσιν, ταῖς ἐνθέρμοις σου ἐντεύξεις, τῷ τῇ σῇ Εἰκόνι προσπελάζοντι.

Μάρτυς ἐνδοξε, πρόφθασον, καὶ τῆς ἀμαρτίας με κυματούμενον δεινῷ σάλῳ, ταῖς πρεσβείαις σου, ὄρμον πρὸς ἀκύμαντον ὁδήγησον. Θεοτοκίον.

Ράβδον θείαν ὁ ἐνδοξος πάλαι Ἡσαίας σε κατωνόμασεν, ἄνθος φέρουσιν τὸν Κύριον, Θεοτόκε Μητὴρ Ἀειπάρθενε.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς. . .

Ὁμβρισόν μοι νῦν ὑετὸν τὸν τοῦ ἐλέους σου, καὶ τῆς ἀμαρτίας μου τὰ ὁμβρήματα, Παντελεῆμον, ταῖς εὐχαῖς σου καταξήρανον.

Νῦν αἱ δωρεαὶ, ὡς πηγαὶ Πιστοῖς ἰάσεων, ταῖς λιταῖς σου ἐπιχέονται, Παντελεῆμον, ἐκ Θεοῦ τοῖς προσιοῦσί σε.

Ἀπαντας ἡμᾶς πεπτωκότας εἰς τὰ χάσματα, τῆς ἀμαρτίας τὰ βαθύτατα, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, ἔγειρον, Ἄγιε. Θεοτοκίον.

Ἀχραντε ψυχῆς τῆς ἐμῆς τὰ ἀρρώστηματα, καὶ τοῦ σώματός μου ἰάσαι, ταῖς Μητρικαῖς σου πρεσβείαις, Κόρη Πανάμωμε.

ὥδὴ ΣΤ'. Ὑπόσθητί μοι.

Τὰ νάματά σου, Σοφέ ὡς περ πηγὴ Σιλωὰμ ποτὲ, ἐκβλύζουσι τοῖς Πιστοῖς παντοῖα ἰάματα, παύων τὰ νοσήματα τῶν προσπελάζοντων τῇ σῇ σκέπῃ, Παναοίδιμε.

Οἱ προσιόντες πιστῶς, Παντελεῆμον Μακάριε, ἐν τῷ σεπτῷ σου Ναῷ, τὴν ῥῶσιν λαμβάνουσι καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν, πάντων τῶν κινδύνων καὶ δεινῶν ταῖς ἱεσείαις σου.

Νοός μου τοῦ ἀσθενοῦς, ὡς θησαυρός τῶν ἰάσεων, Παντελεῆμον κλεινὲ, ἀφθόνως τὴν ἱάσιν δώρησαι τοῦ κάμνοντος καὶ ὀδυνομένου, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι. Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε Μαριάμ, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἀγάθουνον, τὴν ρυπαράν μου ψυχὴν, καὶ ῥῦσαι κολάσεως καὶ πάσης κακώσεως, σὸν θερμὸν οἰκέτην, τὸν ἐκ πόθου ἀνυμνοῦντά σε.

Ἀνάργυρε Παντελεῆμον, ταῖς θείαις λιταῖς σου τὰ τῆς ψυχῆς ἡμῶν πάθῃ θεράπευσον, καὶ δώρησαι ἱάσιν τοῖς νοσοῦσι. Θεοτοκίον.

Αχραντε Εὐλογημένη Μαρία, ταῖς ἱκεσίαις Παντελεήμονος τοῦ κλεινοῦ διαφύλαξον, ἐκ νόσων τε καὶ κινδύνων σοὺς δούλους

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἴτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Θεῖον Ἰατρὸν ἐν γῇ πλουτοῦντές σε, Ἀναργύρε, ἐν θερμοτάτῃ πίστει καὶ εὐσεβεὶ σοῦ δεόμεθα· πάντα νοσοῦντα καὶ καταπονούμενον ταῖς λιταῖς σου διάσωσον, τὰς ρίζας τῶν ἐπωδύνων παθῶν τῇ τοῦ Σωτῆρος ἰσχύϊ ἐκτέμνων, καὶ ἀναστέλλων τὰς χαλεπὰς τῆς ἀθυμίας ἐπικλύσεις, Παντελεῆμον Μάρτυς ἀξιόγραφος.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει. . .

Πεφυτευμένος ἐν τῷ Οἴκῳ Κυρίου. . .

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λαυκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν ὄχλος Μαθητῶν αὐτοῦ. . . κτλ.
(Ζήτηι Ἰουλίου 8).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀναργύρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Προσόμοιον.

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Δεῦτε οἱ Ὀρθόδοξοι πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, δεῦτε τὸν Ἀναργύρον πάντες καταστέψωμεν θείοις ἄσμασι, πρὸς αὐτὸν λέγοντες· ὦ Παντελεῆμον, ἱατρὲ νοσοῦντων ἄριστε, λιμὴν τε εὐδιδε τῶν χειμαζομένων τοῖς πταίσμασι, προφθάσας δὸς τὴν ἰασιν, πᾶσι τοῖς θερμῶς σοι προστρέχουσι, καὶ δεινῶν παντοίων ἀπάλλαξον ἡμᾶς ταῖς σαῖς εὐχαῖς, καὶ εἰρηναίαν κατάστασιν τῷ Κόσμῳ πρυτάνευσον.

Τό, Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου. κτλ.

ὦδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Θεαῖς, Ἀναργύρε, εὐχαῖς σου πρὸς τὸν Κτίστην, διάσωσον σὸν δοῦλον· συνταράσσει με γὰρ βυθὸς ἀμαρτημάτων, χειμᾶζει καὶ κλυδώνιον, καὶ φλογμὸς τῶν παθημάτων.

Εφθασαν ἅπαντες ἐν πίστει, εἰς λιμένα τοῦ θεοῦ Ἀναργύ-

ρου, οἱ ἐν νόσοις δειναῖς ποντούμενοι βοῶντες· εὐχαῖς σου, ὦ Ἀναργύρε, τὴν ὑγείαν ἡμῖν δίδου.

Ἰνα, Ἀναργύρε, τιμῶ σε, καὶ δοξάζω τὰ ἔνδοξά σου ἄθλα, ἀσθενείας δεινὰς, σὸν δοῦλον τυραννοῦσας, ἱάτρευσον καὶ δώρησαι τὴν κατ' ἄμφω ὑγείαν.
Θεοτοκίον.

Εστησας ρύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον Θεὸν καὶ Βασιλέα, ὡς τεκοῦσα, Ἀγνή, ὃν πάντες ἀνυμνοῦμεν, εὐλογημένους λέγοντες, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ὦδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα. . .

Οσοι ἐν πίστει εἰλικρινεῖ προσιοῦσι τῷ Ναῷ σου, Παντελεῆμον Μάρτυς, ψυχῶν καὶ σωμάτων λαμβάνουσι τὴν ῥῶσιν.

Ναὸς τοῦ θεοῦ ἐπὶ γῆς Ἀναργύρου, ἱατρεῖον πρόκειται τοῖς πᾶσι, παύων αὐτῶν νόσους ψυχῶν τε καὶ σωμάτων.

Σαῖς πρὸς τὸν Κτίστην, Παντελεῆμον πρεσβεῖαις, τοῖς τυφλοῖς παρέχεις ἱατροῖαν, καὶ νοσοῦσι πᾶσι τὴν ποθητὴν ὑγείαν.
Θεοτοκίον.

Ἰκεσίαις ταῖς πρὸς Θεόν σου, Παρθένε, τῶν τοῦ βίου δυσχερῶν με σὺ σῶσον, καὶ τὸν σάλον παῦσον ἀσθενειῶν παντοίων.

ὦδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον. . .

Εὐχαῖς σου τὰς σειράς μου τῶν πταισμάτων λύσον, καὶ τὸ χειρόγραφον Μάρτυς διάρρηξον τῆς ἀμαρτίας, τοῦ σοι πιστῶς προσπελαζόντος.

Βοηθείας χεῖρα προφθάσας ὀρεξόν μοι, καὶ ἀδοκῆτων δεινῶν με ἀπάλλαξον, Παντελεῆμον, ταῖς θεαῖς ὄντως πρεσβεῖαις σου.

Ὡ Παντελεῆμον, στήσόν μοι τὸν σάλον τῶν λογισμῶν καὶ τὴν λύπην κατάπαυσον, τῆς ταλαιπώρου ψυχῆς μου, θεῖε Ἀναργύρε.
Θεοτοκίον.

Μαρία, μή με δείξης ἐπίχαρμα δαιμόνων, ἐν τῇ τῆς Κρί-

σεως ὥρα, Πανάμωμε, ἀλλ' εὐμενῶς τὸν Σωτῆρά μου ἐξιλέωσαι
Τὸ, Ἀξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Τοὺς μετ' εὐλαθείας τὴν ἱεράν εἰκόνα σου Μάρτυς προσκυ-
νοῦντας, σαῖς ἱεραῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις, σῶζε δεινῶν παν-
τοίων, Παντελεῆμον θεῖε Ἰατρὲ μέγιστε.

Δόξη, Ἀθλοφόρε, Μαρτυρικῇ, παρεστῶς τῷ θρόνῳ τοῦ Παν-
τάνακτος καὶ Θεοῦ, μέμνησο τῶν πίστει τὴν Μνήμην σου τελούν-
των, Παντελεῆμον θεῖε, Ἰατρὲ ἄμισθε.

Ὡς ἀσὴρ ἀνέτειλας νοσητὸς, ἄθλοις Μαρτυρίου ἀπασφράπτων
καὶ τῶν παθῶν, τὴν ἀχλὺν διώκων, Παντελεῆμον Μάρτυς, τῶν
ἐπικαλουμένων σε μετὰ πίστεως.

Τοὺς ἀνευφημοῦντάς σε εὐλαδῶς, τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας,
καὶ τοὺς ἄθλους, Μάρτυς Χριστοῦ, τὴν τε θείαν Μνήμην τελούν-
τας ἐτησίως, Παντελεῆμον Μάκαρ, σῶζε πρεσβείαις σου.

Καὶ τὸ, Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Πλ Δ'.

Ἀθλοφόρε ἄγιε καὶ ἱαματικὲ Παντελεῆμον, πρέσβευε τῷ ἐλε-
ήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.
Ὁ ἱερεὺς ποιεῖ ἐκτενῆ, καὶ ἀπόλυσιν, καθ' ἣν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον.
Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν...

Χάριν σὺ παρέχεις τοῖς Πιστοῖς, ἀναργύρως Μάρτυς Παμ-
μάκαρ, Παντελεῆμον Σοφὲ, καὶ τῇ ἱεσείᾳ σου διώκεις πνεύματα,
καὶ τυφλοῖς τὴν ἀνάβλεψιν, ἔνδοξε, βραβεύεις, ὡς θεραπόντων γνή-
σιος τοῦ Παντεπόπτου Χριστοῦ· ὅθεν Ἰατρὲ Ὁρθοδόξων, πάντας
τοὺς πιστῶς σε ὑμνοῦντας, ῥῦσαι ἐκ παντοίας περιστάσεως.

ΤΕΛΟΣ

ΕΤΕΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΩΔΕΚΑ ΑΓΙΟΥΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΥΣ

Κοσμάν καὶ Δαμιανόν, Κύρον καὶ Ἰωάννην, Παντελεήμονα
καὶ Ἐρμόλαον, Σαμψὼν καὶ Διομήδην, Φώτιον καὶ
Ἀνίκητον, Θαλλέλαιον καὶ Τρύφωνα.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

— 128 —

Μετὰ τὸν, Εὐλογητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ
τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ...

ΤΑΣ χαμαιζήλους ἡδονὰς συμπατοῦντες, καὶ ἀναργύρως
τοὺς νοσοῦντας ἰώμενοι, Ἀνάργυροι πανεύφημοι καὶ θεῖοι Ἰα-
τροί, πρὸς Χριστοῦ ἐστέφθητε Οὐρανίοις στεφάνοις, ὅθεν ἰκετεύ-
ομεν σκοτασμοῦ ἁμαρτίας καὶ νοσημάτων ῥύσασθε ἡμᾶς, τὸν ἐπὶ
πάντων Θεὸν ἰκετεύοντες.

Δόξα. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ μετὰ δέους ἐμφρόνως πάντες προσδράμωμεν
κραυγάζοντες πόθῳ, ὑπεραγία Δέσποινα Πανύμνητε, ῥῦσαι τῷ ἐ-
λέει σου, ἀδοκῆτων κινδύνων, πάσης περιστάσεως καὶ κολάσεως
τάχος, καὶ πάσης νόσων λύμης, Ἀγαθὴ εὐλογημένη Μαρία
Θεόνυμφε.

Ο Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις

ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

ὡδὴ Α'. ἦχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Πολλοῖς συνεχόμενος ἀλγεινοῖς, πρὸς ὑμᾶς ἐνθέρμως κατα-
φεύγων ἐκδυσωπῶ, ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν ὑμῶν πρεσβείαις, τούτων
με τάχος, Ἀνάργυροι ῥύσασθε.

Παθῶν καταφλέγει μου φλόξ δεινὴ, Ἀνάργυροι θεῖοι, τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν· ταχέως οὖν ταύτην ἱκετεύω, ταῖς ὑμετέ-
ραις δεήσεσι σβέσατε.

Νοσῶν πλείστοις πάθεσι χαλεποῖς, πολλῶν ἐκ πταισμάτων,
τῷ φαρμάκῳ τῶν δραστικῶν, ὑμῶν πρεσβειῶν πρὸς τὸν Δεσπό-
την, ἐκλιπαρῶ ἰαθῆναι, Ἀνάργυροι. Θεοτοκίον.

Συνέτισον τὸν δοῦλόν σου, Μαριάμ, ἀνοιξόν μοι πύλας με-
τανοίας, καὶ ἐκ πυλῶν τῆς θανατηφόρου ἁμαρτίας, τῇ μεσιτείᾳ
σου ῥῆσαι με, Δέσποινα.

ὠδὴ Γ'. Οὐρανίας ἀψίδος...

Προστασίαις ταῖς θεαῖς ὑμῶν, Ἀνάργυροι ῥύσασθε, ἐμὲ τὸν
ἐν ζάλῃ καὶ τρικυμίαις τοῦ βίου ἐγκυματούμενον· ὑμᾶς γὰρ εὖ-
ρηκα μετὰ Θεὸν κυβερνήτας, πρὸς λιμένα ἄσυλον καὶ ἀχείμασον.

Ικετεύω ἐν πόθῳ τὴν τῆς ψυχῆς κάκωσιν, καὶ τὰς σαρκικὰς
ἀσθενείας μου ἰατρεύσατε· ὑμεῖς γὰρ Πάνσεπτοι, τὸν τῶν ψυχῶν
καὶ σωμάτων, ἱατρὸν τὸν Πάνσοφον ἐμιμήσασθε.

Χαλεπαῖς ἀρρώστιάς καὶ τηκτικοῖς πάθεσιν, ὧς καθεκά-
στην, Ἀνάργυροι, τηκομένῳ μοι, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον ὑμῶν
ἐνθέρμοις πρεσβείαις, φάρμακα δωρήσασθε ἀλεξίπινα.

Θεοτοκίον.

Επὶ κλίνης οδύνης οδυνηρῶς κείμενος, σὲ ἐπικαλοῦμαι Παρ-
θένε, κλῖνον τὸ οὖς σου ἐμοί. σπεῦσον τοῦ σῶσαί με καὶ ἐξελέ-
σθαι ἐν τάχει, πυρὸς ὑποσπύχοντος νῦν τὴν καρδίαν μου.

ὠδὴ Δ'. Εἰσακήκου Κύριε.

Τῶν παθῶν τὸν καύσωνα, καὶ τὸν τῆς ἀθλίας ψυχῆς μου
τάραχον, ταῖς εὐχαῖς ἡμῶν, Ἀνάργυροι, σβέσατε ἐν τάχει καὶ
κατευνάσατε.

Απολάβοντες πάντοτε, τῶν ἐκ τῆς Εἰκόνης ὑμῶν, Ἀνάργυ-
ροι, χαρισμάτων, ἀναμείλομεν, τὸν ὑμᾶς δοξάσαντα ὑπερά-
γαθον.

Επὶ κλίνης με κείμενον, καὶ νόσον νοσοῦντα ψυχῆς καὶ σώ-
ματος, ὧς Ἀνάργυροι ἐγείρατε, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ὑμῶν
δεήσεσι. Θεοτοκίον.

Ρῶσιν δίδου μοι, Πάναγνε ἐπικαμπτομένη οἰκτραῖς δεήσεσι,
πᾶσαν νόσον καὶ ἐπάχθειαν, ἐπιούσαν ἄφνω ἀναστέλλουσα.

ὠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Εμπλησον ταχὺ τὴν ψυχὴν μου θείας χάριτος, τῶν Ἀναργύ-
ρων ἡ σεπτῇ Δωδεκάς, τοῦ προσιόντος τῇ σκέπῃ καὶ τῇ εἰκόνι
σου.

Αύτρωσαι με νῦν σαῖς πρὸς Κύριον ἐντεύξεσι, δεινῆς ἐκ νό-
σου καὶ πάσης θλίψεως, ὧς Δωδεκάς Ἰατρῶν ἀξιάγαστε.

Ιασαι ψυχῆς τὰ πολλὰ πάθη καὶ σώματος, ὧς Δωδεκάς Ἰα-
τρῶν Παμμακάριστε, τῶν μετὰ πόθου προσκυνούντων τὴν Εἰ-
κόνα σου. Θεοτοκίον.

Απαντα ἐχθρὸν δυσμενῶς ἐπιτιθέμενον, ἡμῖν τοῖς δούλοις
σου, Πανάμωμε, θεῷ σου κράτει, συμπατοῦσα ἐξαφάνισον.

ὠδὴ ΣΤ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ...

Θανάτου καὶ συμφορῶν καὶ θλίψεων. ἀπαλλάξατε δεινῶν τε
παντοίων, ὧς Ἰατροὶ ἄμισθοι τῶν νοσοῦντων, τὸν εὐλαβῶς πρὸς
ὑμᾶς καταφεύγοντα, καὶ πάσης νόσου χαλεπῆς, ταῖς ὑμῶν ἱκε-
σίαις, Πανάγιοι.

Ως τεῖχος ἐν τοῖς κινδύνοις ἀρρήκτον, τὴν ὑμῶν ἐγκεκτη-
μένοι εἰκόνα, ἐκ τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμεθα πάντων, ἐπιγραφό-
μενοι λυτρωτὰς ἑσχαί, σωτῆρας τε μετὰ Θεόν, εὐκλεέστατοι θεῖ-
οι Ἀνάργυροι.

Εν κλίνῃ τῶν ἀνιάτων μου παθῶν κατακείμενος, Ἀνάργυ-
ροι θεῖοι, ἐκλιπαρῶ τῆς θερμῆς ὑμῶν σκέπης, καὶ ἀντιλήψεως
μὴ με στερήσῃτε, πρεσβεύοντες διηνεχῶς, ὅπως εὖρω ὑγείας
ἀντιληψίην. Θεοτοκίον.

Φιλεύσπλγγε τοῦ Θεοῦ λοχεύτρια, ὦ Παρθένε Θεοτόκα Μαρία, τῇ πρὸς Θεὸν ἐκτενεῖ σου πρεσβεία, τῶν δυσχερῶν με ἀπάλλαξον κράζοντα· δοξάζω σε μόνῃ Ἀγνῇ, Παναγία Θεόνημφε Δέσποινα.

Επίβλεψον, ὦ Δωδεκάς Ἀναργύρων ἁγία, ἐπὶ τὴν ἐμὴν ψυχῆς τε καὶ σώματος κάκωσιν καὶ ἱασιν δώρησαί μοι λιταῖς σου.

Καὶ Θεοτοκίον Ἀχραντε. . .

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Προστάται θερμοὶ καὶ φύλακες ἀγρυπνοὶ, τῶν πίστει ὑμᾶς ἀνυμνούντων ὑπάρχοντες, ἐκ ψυχῆς βοῶμεν ὑμῖν, Ἀκέστορες πάνσεπτοι ἀπεύσατε, καὶ ἐκ κινδύνων λυτρώσασθε ἡμᾶς, ὡς παρῥησίαν πρὸς Κύριον ἔχοντες.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος. Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ· προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς Δώδεκα Μαθητὰς αὐτοῦ. . . κτλ. (Ζῆτει Νοεμβρίου 4).

Δόξαταῖς τῶν Ἀναργύρων πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἀπάλλαξον παθῶν με καὶ δώρησαι ὑγείαν.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις εὐπροσδέκτοις, ἐλέησον τὸν Κόσμον, Χριστέ ὡς εὐεργέτης.

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος Πλ. β'.

Μεταβολὴ θλίψεως πάσης, ἀπαλλαγὴ παντοίας νόσου ὑπάρχουσα, Δωδεκάς ἡ ἁγία Ἀναργύρων τῶν πανευκλεῶν, σῶζε πάντας ἐκ τῆς ὀλεθρίας τοῦ ἐχθροῦ ὁρμῆς καὶ ἐπηρείας, θείαις σου πρὸς Κύριον ἐντεύξεσι.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν σου κτλ.

ὠδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων. . .

Τὴν ὀξείαν μου νόσον, εἰς ὑγείαν, Ἅγιοι, μεταποιήσατε νῦν,

ψυχὴν ὁμοῦ καὶ σῶμα, ἰώμενοι τελείως, τοῦ βοῶντος πρὸς Κύριον· ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, τὸν Χριστὸν κηρύξαντες, θεοὶ Ἀνάργυροι, αὐτὸν ἐκδυσωπεῖτε, λυτρώσασθαι κινδύνων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστὸς Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σωμάτων ἰατῆρας καὶ ψυχῶν σωτῆρας ὑμᾶς ἐπιστάμενοι, δεόμεθα ἰᾶσθαι καὶ σῶζειν τοὺς βοῶντας πρὸς τὸν πάντων Σωτῆρα Χριστόν· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐκ χειμῶνος τὸ ἔαρ, καὶ ἐκ ζάλης γαλήνη, Ἀγνῇ προέρχεται· ἐκ ζόφου δὲ πταισμάτων, τὸ φῶς τῆς ἀπαθείας μετανοία εἰσέρχεται· οἱ ἐμπαθεῖς τοιγαροῦν θαρρῶμεν μεταγνῶντες.

ὠδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα. . .

Τοὺς βοηθείας τῆς παρ' ὑμῶν δεομένους, μὴ παρίδῃτε Ἀνάργυροι θεοὶ, ἀλλ' ἐκ νόσου πάσης λυτρώσασθε καὶ βλάβης.

Τῶν πειρασμῶν ὑμεῖς, προσβολὰς τὰς ποικίλας, ἐκδιώκετε, Ἀνάργυροι πάσας, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην θερμαῖς ὑμῶν πρεσβείαις.

Τῶν νοσημάτων σὺ, Ἰατρεία ἐτοίμη, ἡ τῶν θείων ἐδείχθης Ἀναργύρων. Δωδεκάς σοφὴ τε καὶ ὄντως θαυμασία.

Θεοτοκίον.

Ινα τιμῶν ἀνυμνῶ μετὰ πόθου, τὸ παμπόθητον, Μαρία, ὄνομά σου, νόσων καὶ κινδύνων ἐκλύτρωσαί με τάχος.

ὠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ροήν μου τῶν δακρύων, δέξασθε ἀσμένως, καὶ ταῖς λιταῖς ὑμῶν πάντα τὸν βόρβορον, τῶν νοσημάτων μου πλύνετε, ὦ Ἀνάργυροι.

Χαρὰς τῆς αἰωνίου, πάντες σὺν Ἀγγέλοις ἐπαπολαύοντες, θεοὶ Ἀνάργυροι, χαρὰς ἀλήκτου πληροῦτε καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν.

Λιμὴν καὶ ἰατρεῖον πέλει τῶν νοσούντων, ἡ τῶν σοφῶν Ἰατρῶν σεβασμία Εἰκὼν, ἥ προσιόντες ἐν πίστει νόσων λυτρούμεθα. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεοτόκε, τῶν Πιστῶν χορείας, ἐξ ὁρατῶν ῥυομένη καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, σῶζε ἐκ πάσης φθορᾶς κινδύνων καὶ θλίψεων. Ἀξίον ἔστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Πάντων τῶν νοσούντων τοὺς Ἰατροὺς, πηγὰς ἱαμάτων, Ἀναργύρους τοὺς εὐκλεεῖς, δεῦτε συνδραμόντες οἱ φιλέορτοι τούτους, χρεωστικῶς ἐν ὕμνοις δοξολογήσωμεν.

Αναργυροὶ θεοῖοι, θαυματουργοὶ Ἰατροὶ νοσούντων, ἰατρούσατε τοὺς θερμῶς, ἐπικαλουμένους ὑμᾶς, παθῶν ποικίλων, ταῖς ὑμῶν πρεσβείαις πρὸς τὸν φιλόνητον.

Μὴ παύσητε, Ἀναργυροὶ Ἰατροὶ, ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἵκετε εἰς ὑπὲρ ὑμῶν, τὴν σεπτὴν Τριάδα, ῥυσθῆναι ἐκ κινδύνων, καὶ πάσης ἀσθενείας ἡμᾶς καὶ θλίψεως.

Ἰάσεων ἅπαντες τὰς πηγὰς, ὀχετοὺς ἀφθόνους δωρημάτων τῶν τοῦ Θεοῦ, φωτὸς τοῦ αὐλοῦ τὰ πάμφωτα δοχεῖα, τοὺς θεῖους Ἀναγύρους ἀνευφημήσωμεν.

Καὶ Θεοτοκίον. Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν.

Τρισάγιον, καὶ τὸ Τροπάριον Ηχος Πλ. Δ.

Ἄγιοι Ἀναργυροὶ καὶ θαυματουργοὶ, ἐπισκέψασθε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε ἡμῖν.

Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμιον, Ηχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δεῦτε ὀρθοδόξων ἡ πληθὺς, δεῦτε τῶν Πιστῶν αἱ χορεῖαι κατασπασώμεθα εἰκόνα τὴν πάνσεπτον τῶν Ἀναργύρων Χριστοῦ, Ἰατρῶν τῶν παθῶν ἡμῶν πρὸς αὐτοὺς βοῶντες· ῥύσασθε Ἀναργυροὶ, ἐκ τῶν κινδύνων ἡμᾶς, νόσων καὶ παθῶν ἀνιάτων, ταῖς εὐχαῖς ὑμῶν πρὸς τὸν Κτίστην, τοὺς ὑμᾶς τιμῶντας, Πανσεβάσμιοι.

ΤΕΛΟΣ. ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Εἰς Διαφοροὺς Εορτάς

ὑπο τοῦ ἀργυροῦπολεως σεραφεῖμ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἰνδικτοῦ.

ΘΕΕ Θεῶν αἰδίδε Βασιλεῦ, ἄκτιστε Θεότης, σοῦ δεόμεθα ἐκτενῶς, τὸν στέφανον τοῦ ἔτους, εὐλόγησον Οἰκτίρμον, δωροῦμενος εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου.

Εἰς τὴν Γέννησιν τῆς Θεοτόκου.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν ἐν χαρᾷ καὶ ἀμέτρῳ πόθῳ τὴν πανάμωμον Γέννησιν, τῆς Ἀειπαρθένου, ἐξ ἧς Χριστὸς ἐτέχθη, τοῦ σύμπαντος ὁ Ἄναξ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ὡς Ἰωακείμ καὶ Ἄννα σκιρτᾷ, σὺν τοῖς Ὀρθοδόξοις, γεννεθλίῳ σὼν Μαριάμ, οὕτω καὶ γὰρ χαίρων, προσκυνῶ μετὰ πόθου, τὴν ἐξ ἐπαγγελίας σὴν θεῖαν Γέννησιν.

Γηθόμενοι ἄνθρωποι σήμερον, ὑμνήσωμεν πόθῳ τῆς Παρθένου τὸν Τοκετόν· τέτεκε γὰρ πάση χαρὰν τῇ Οἰκουμένῃ, Προμήτορος τὴν λύπην ἐξαφανίσασα.

Μετὰ τὴν α' Ὀκτωβρίου εἰς τὴν ἁγίαν Ἑβδόμην Σύνοδον.

Πατέρες Οὐρανόφρονες τῆς σεπτῆς, Ἑβδόμης Συνόδου, ἵκετε εἰς τὸν Θεόν, ῥυσθῆναι ἐκ πάσης αἰρέσεως καὶ βλάβης, τοὺς τὴν ὑμῶν ὑμνοῦντας ἁγίαν Σύνοδον.

Δεῦτε εὐφρανθῶμεν πνευματικῶς, καὶ συμφώνως πάντες ἐκβοήσωμεν τῷ Χριστῷ, τὴν εἰρήνην δίδου τὴν Σὴν λιταῖς Πατέρων, Συνόδου τῆς Ἑβδόμης ἡμῖν Φιλόνητον.

Εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον.

Δεῦτε τῶν πενήτων τὸν θησαυρὸν, τὸν τῆς μετανοίας μεγα-

λόφωνον κήρυκα, τὸ εὐλαλον στόμα τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, Χρυσόστομον τὸν θεῖον ἀνευφημήσωμεν.

Χαίροις ἡ Χρυσόφωνος ἀηδὼν, χρυσίπνοον στόμα καὶ ὁ νοῦς ὁ χρυσόμορφος, χρυσόρρυτον ἔχων ψυχὴν τε καὶ τὸ σῶμα, δόξα Πατριαρχείας, Πάτερ Χρυσόστομε.

Εἰς τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν εὐσεβῶς, τὴν ἁμωμον Κόρην, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν, τὴν προσαγομένην ἐν τῷ Ναῷ Κυρίου, αὐτῷ ἐτοιμασθῆναι εἰς οἰκητήριον.

Συνδράμωμεν σήμερον οἱ Πιστοί, ἄσμασι τιμῶντες τὴν Θεοπαῖδα Μαριάμ, τὴν προσφερομένην ἐν Οἴκῳ τοῦ Κυρίου, ὡς περ ἡγιασμένον Θεοῦ χειμήλιον.

Εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ πάνσοφον Αἰκατερίναν.

Τὴν πάνσεμνον νύμφην τοῦ Ἰησοῦ, Παρθένων τὸ κλέος καὶ Μαρτύρων τὴν καλλονήν, τὴν Αἰκατερίναν, τὴν παύσασαν ῥητόρων, ἐνστάσεις τὰς ληρώδεις, πάντες δοξάσωμεν.

Βοήθει καὶ σκέπε ταῖς σαῖς λιταῖς, ὦ Αἰκατερίνα, τοὺς ἐν πίστει τὴν Ἑορτὴν, τελοῦντάς σου Μάρτυς, καὶ ῥύσαι ἐκ κινδύνων καὶ πειρασμῶν παντοίων, Σινᾶ τὸ καύχημα.

Εἰς τὸν Πρωτόκλητον Ἀπόστολον Ἀνδρέαν.

Ανδρέαν τὸν Θεόπνευστον οἱ Πιστοί, τὸν σύγγγονον Πέτρου, καὶ τοῦ Λόγου τὸν Μαθητὴν, Πρωτόκλητον φανέντα Ἀποστόλων Κυρίου. τὸ κλέος Βυζαντίου, πάντες τιμήσωμεν.

Εἰς τὸν ἅγιον καὶ Οὐρανοφάντορα Μ. Βασίλειον.

Ως κόσμον βασίλειον τῆς σεπτῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ὡς θεῖον καθηγητὴν, ὡς τῆς Καισαρείας θεϊότατον Ποιμένα, Βασίλειον τὸν Μέγαν ἀνευφημήσωμεν.

Μέμνησο, Βασίλειε ἱερὲ, τῶν ἐπιτελούντων τὴν ἁγίαν σου ἑορτὴν, Χριστὸν ἱκετεύων, ὅπως ἡμῖν πράσῃ, αἰσίως περαιῶσαι τοῦ ἔτους τὸν στέφανον.

Εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν.

Απάντων ἐδείχθης τῶν Προφητῶν, σφραγὶς Ἰωάννη, καὶ θεϊότατος τοῦ Χριστοῦ, Προδρόμος καὶ κήρυξ, ὃν καὶ κατηξιώθης, βαπτίσει Ἰορδάνου τοῖς θείαις νάμασιν.

Εἰς τὸν Θεολόγον Γρηγόριον.

Δεῦτε Θεολόγον τὸν δεύτερον, τὸν τῆς εὐσεβεῖας φαινότατον κήρυκα, τῆς Τριάδος λάτριν, Γρηγόριον τὸν μέγαν, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις ὑμνολογήσωμεν.

Εἰς τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας.

Τοῦ Δαβὶδ σφενδόνην τὴν τρίπλοκον, τῶν Πατέρων κλέος, καὶ τοὺς πύργους τῆς Πίστεως, Βασίλειον τὸν Μέγαν σὺν Γρηγορίῳ πάντες, τὸν θεῖον Ἰωάννην ἀνευφημήσωμεν.

Εἰς τὴν Ὑπαπαντὴν.

Σήμερον τῆς δόξης τὸν Κύριον, Συμεὼν ὁ Πρέσβυς, ἐν ἀγκάλαις ἐδέξατο, τὸν δοῦλόν σου κράζων, ἀπόλυτον Οἰκτίρμον, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι γένος τὸ βρότειον.

Σήμερον ὡς βρέφος προσφέρεται τοῦ Πατρὸς ὁ Λόγος, ἐκ Παρθένου τῷ Ἱερῷ, καὶ τοῦτον ἀγκάλαις εἰσδέχεται ὁ Πρέσβυς, ἀπόλυσόν με κράζων, Σῶτερ τὸν δοῦλόν σου.

Εἰς τὴν τιμίαν Κάραν τοῦ Προδρόμου.

Τὴν μνήμην τελέσωμεν, ἀδελφοί, Κάρας τῆς ἁγίας τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ, τῆς ἀποτμηθείσης ὑπὸ Ἡρώδου πάλαι, νυνὶ δὲ προχεούσης πᾶσιν ἰάματα.

Εἰς τὸν ἅγιον Ἱερομάρτυρα Ἐπίσκοπον Σκοπέλων

Ῥηγῖνον, ἑορταζόμενον Φεβρουαρίου 25.

Πνεύματος ἁγίου τὸν θυσαυρὸν, Συνόδου Πατέρων ἀντιλήπτορα τὸν θερμόν, τὸν Ἀρχιερέα καὶ Μάρτυρα Κυρίου, τὸν ἅγιον Ῥηγῖνον ὕμνοις τιμήσωμεν.

Εἰς τοὺς Μ'. ἁγίους Μάρτυρας.

Εν ὧδαῖς ἁσμάτων ὑμνήσωμεν, τοὺς θεῖους Κυρίου, Τεσσαράκοντα Μάρτυρας, τοὺς ἡγησαμένους ὡς καύσωνα τὸ ψῦχος, καὶ λίμνην τὴν κρυώδη, θεῖον Παράδεισον.

Εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δεῦτε ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, τὰς σεπτὰς εἰκόνας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, εὐσεβοφρόνως πάντες κατασπασώμεθα.

Εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου.

Εἰς Πόλιν ἐπιφθασας τὴν Ναζαρέτ, Γαβριὴλ ὁ θεῖος, κατασπάζεται σε Ἀγνή, βοῶν σοι τὸ, χαῖρε εὐλογημένη Κόρη, ἐν τῇ γαστρὶ σου ἔξῃ Θεὸν σαρκούμενον.

Σήμερον ἡ Κτίσις ἀγάλλεται, ὅτι σοι τὸ χαῖρε, προσφωνεῖ ὁ Ἀρχάγγελος· διὸ σὺν αὐτῷ σοι βοῶμεν Παναγία, χαῖρε εὐλογημένη, βροτῶν ἀνάκλησις.

Εαυτὸν καθῆκεν εἰς κένωσιν, τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος, κατὰ βούλησιν Πατρικὴν, καὶ ὤκησεν ἐν μήτρᾳ Μαρίας τῆς Παρθένου, ἐν ἀναπλάσῃ ἅπαν γένος τὸ βρότειον.

Εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων.

Βαΐα καὶ κλάδους βαστάζοντες, τοῦ Πατρὸς τὸν Λόγον, μεγαλύνομεν οἱ Πιστοὶ, βοῶντες ἐν ὕμνοις, ὡς οἱ ἄκακοι Παῖδες, ὡσαννὰ, εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Εἰς τὴν Κυριακὴν τοῦ Ἀντιπάσχα.

Επέστης Ἰησοῦ ἡ ζωὴ ἡμῶν, θυρῶν κεκλεισμένων, ταῖς ἁγίοις σου Μαθηταῖς, καὶ τῷ Θωμᾷ ἐδόας, δεῦρο ψηλάφησόν με, καὶ κήρυξον τῷ Κόσμῳ τὴν ἐκ τάφου μου ἔγερσιν.

Εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην τὸν Θεολόγον.

Τὴν τῶν Ἀποστόλων ἀκρότητα, τῆς Θεολογίας τὴν καλῖφω-

νὸν σάλπιγγα, φίλον τοῦ Σωτῆρος, υἱόν τε τῆς Παρθένου, τὸν θεῖον Ἰωάννην ἀνευφημήσωμεν.

Χαίροις Ἰωάννη Ἀπόστολε, φίλε τοῦ Δεσπότη καὶ Τριάδος τὸ ἕδος· χαίροις τῆς Ἐφέσου τὸ κλέος καὶ τῆς Πάτμου, καὶ πάντων Ὁρθοδόξων τὸ ἐγκυλλώπισμα.

Δεῦτε Θεολόγων τὸν ἀρχηγόν, κήρυκα τοῦ Λόγου καὶ Παρθένου τὸν φύλακα, τὸν ἡγαπημένον Παρθένον Ἰωάννην, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις δοξολογήσωμεν.

Εἰς τὴν ἑνδοξὸν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάληψιν.

Δόρατος Κόσμος καὶ ὁρατὸς, ἅπας ἐορτάζει, καὶ οἱ Ἄγγελοι σὺν βροτοῖς, σκιρτῶντες ὕμνοῦσιν ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις, τὴν ἄνοδόν σου Σῶτερ καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Εἰς τὴν Πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Εστήσατε Πατέρες ὡς Ἴατροί, ψυχῶν καὶ σωμάτων, τὴν νομὴν τῆς αἰρέσεως, τοῦ δεινοῦ Ἀρείου, πᾶσιν ἐκτεθεικότες, τῆς Πίστεως τὸν ὅρον, ὃν καὶ κατέχομεν.

Τὸ συγκροτηθὲν πρῶτον ἄθροισμα, τῶν θεῶν Πατέρων, εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοὶ, τὸ ἐξωστρίσαν Ἀρεῖον τὸν φρενήτην, καὶ τῷ Πατρὶ τὸν Λόγον, κηρύξαν συνάναρχον.

Εἰς τὴν Παναγίαν Τριάδα

Ωθεὲ Τριάς ὁμοούσιε, διαιρετὴ Προσώποις, ὁ Πατὴρ ὁ ἀγέννητος, Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, ὁ εἰς Θεὸς τῶν ὅλων, οἰκτεῖρσον καὶ σῶσον τοὺς προσκυνοῦντάς σε.

Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα, Τριάς σεπτὴ, Μονὰς Τρισαγία, μία φύσις, μία Ἀρχὴ, καὶ μία Θεότης, σὲ πάντες προσκυνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας καὶ μεγαλύνομεν.

Εἰς τοὺς Ἁγίους Πάντας

Προφήτας, Ἀποστόλους καὶ Μάρτυρας, θεῖους Ἱεράρχας,

Διδασκάλους καὶ Ἀσκητάς, Ὅσιους καὶ Δικαίους καὶ πᾶσαν τῶν Ἀγίων ὁμήγουριν τὴν θείαν, δεῦτε τιμήσωμεν.

Απόστολοι, Προφῆται καὶ Μάρτυρες, θεῖοι Ἱεράρχαι, Ἀσκηταὶ τε καὶ Ὅσιοι, Γυναικῶν ἁγίων καὶ Δικαίων οἱ δῆμοι, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Κτίστην καθικετεύσατε.

Εἰς τὸ Γενέσιον τοῦ Προδρόμου.

Σήμερον κοσμεῖται ἡ τοῦ Χριστοῦ, σεπτὴ Ἐκκλησία, καὶ φαιδρύνεται ἀληθῶς, τῷ σὺ θεῷ Τόκῳ, Προάγγελε Κυρίου, τιμῶσα σε ἐν πίστει καὶ ἀναμέλπουσα.

Προέρχεται σάλπιγξ ἐπὶ τῆς γῆς, σήμερον ἐκ στείρας, Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, τοῖς βροτοῖς μηνύων, τὸν ἥλιον τῆς δόξης, ἐκ τῆς Ἀγνῆς ἀφράστως, αὐγάζειν μέλλοντα.

Εἰς τοὺς Ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον.

Τὰς εὐήχους σάλπιγκας ταῦ Χριστοῦ, Πέτρον τε καὶ Παῦλον, εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοί, τοὺς διαπρυσίως κηρύξαντας ἐν Κόσμῳ, τὴν σάρκωσιν τοῦ Λόγου καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Εἰς τὴν Τετάρτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Υμνοὶς καταστέψωμεν οἱ Πιστοί, τῶν θείων Πατέρων τὴν Τετάρτην ὁμήγουριν, τὴν τὸν εὐτυχέα καὶ τὸν δεινὸν Σεβῆρον, ἐξώσασαν εἰς τέλος καὶ καταστρέψασαν.

Εἰς τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν.

Τὴν τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαθητῶν ἀκρότητα Σῶτερ, συμπάρελαβες ἐν Θαβῶρ, καὶ ἔμπροσθεν τούτων λαμπρῶς μετεμορφώθης, ἀκτίσι καταυγάζων αὐτοὺς δυνάμει.

Ως τοὺς Ἀποστόλους θεῷ φωτὶ, κατηύγασας τότε ἐν τῷ Ὄρει Χριστὲ Θαβῶρ, οὕτως ἡμῶν πάντων τὰς ψυχὰς φωτοδότα, φωτίσον καὶ σῶσον ὡς ὑπεράγαθος.

Εἰς τὴν Μετάστασιν τῆς Θεοτόκου.

Δῆμος ἐκ περάτων τῶν Μαθητῶν, σήμερον ἠθροίσθη ἐν χωρίῳ Γεθσημανῇ, κηδεῦσαι Παρθένε Ἀπειρόγαμε Νύμφη, τὸ ἱερόν σου Σῶμα καὶ πανακήρατον.

Παρθένε καὶ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, δέξαι ἱκεσίας τῶν πιστῶς τε καὶ εὐλαβῶς, τὴν θείαν σου ὄντως Μετάστασιν τιμώντων, καὶ ῥῦσαι πάσης λύπης καὶ περιστάσεως.

Εκάλυπτον πτέρυξιν ἱεραῖς, σὺν χαρᾷ καὶ φόβῳ, τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, τὸ θεῖόν σου Σκῆνος, ἐν τῇ σεπτῇ Κοιμήσει, τῇ σῇ ὦ Παναγία, ὄντως Μητρόθεε.

Εἰς τὴν Ἀποτομὴν τοῦ Προδρόμου.

Τὸν γνωρισθέντα μεῖζονα Προφητῶν, Πρόδρομον τὸν θεῖον, εὐφημήσωμεν οἱ Πιστοί· τὴν Κάραν γὰρ ἐτμήθη, ἵνα καὶ τοῖς ἐν Ἀδου, κηρύξη τοῦ Σωτῆρος, τὴν θείαν ἔλευσιν.

ΤΕΛΟΣ.

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ

ΘΥΡΑΝΟΝ ανέφελον, και βίβλον παροραμάτων δίχα, οὐκ ἄν τις, κατὰ τὸ περιαδόμενον, εὔροι διὸ σύγγνωτέ μοι εὐγνωμόνως οἱ ἐντυχάνοντες, καὶ τὰ παροράματα διορθοῦτε ἐπεικῶς.

Σελ.	Στίχ.	Γράφε	Σελ.	Στίχ.	Γράφε
1	43	οὐ σιωπήσομεν.	27	2	λύτρωσαι
4	21	κινδύνων	30	3	θαυματοργούς
4	3	προσώπου	32	27	κατηφεία
6	12	αοιδίμου	34	16	ψυχικῆς
7	14	σιωπήσομεν	»	21	Ἰλης παντοίων (ἐπιβουλῶν)
»	15	Ἀκροστιχίδα	35	22	ἀναργύρος
8	18	ρύσασθε	36	15	Ἀκροστιχίδα
9	10	ὦ ταπεινὴ ψυχὴ	39	1	ΑΡΧΑΓΓΕ-
»	28	ἀλήθειαν			(ΛΟΥΣ
10	20	αἰεῖ σε	41	1	ΑΡΧΙΣΤΡΑ-
»	27	ἱλεων			(ΤΗΓΟΥΣ
11	3	ἡ ἀντίληψις Κόρη	42	3	ΜΕΓΑΛΟΜΑΡ
»	12	κινδύνων νόσων			(ΤΥΡΑ
12	13	ΜΑΤΡΩΝΑΝ	45	26	ἦχος δ'.
13	1	ΜΑΤΡΩΝΑΝ	»	31	Ἀπριλίου 23.
13	14	τῆς πρεσβείας (σου)	47	31	Βίκτωρα
15	1	ΜΑΤΡΩΝΑΝ	49	6	λύτρωσαι
»	27	καὶ ῥῦσαι πάσης	50	4	Ἀθληφόρε.
16	25	δυσχερῶν	»	11	πανένδοξε
17	1	ΜΑΤΡΩΝΑΝ	51	1	ΔΑΜΑΣΚΗ-
»	14	Ἰάτρια			(NON
18	14	σιωπήσομεν	»	18	ψυχὴν μου
20	4	θανάτου	52	9	αοιδίμος
21	19	τάς σειρὰς	»	24	τῶν πιστῶς
22	13	κῆρυξ	54	22	νέμουσιν
23	16	ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΝ	»	28	ΣΕΡΑΦΕΙΜ
23	26	σιωπήσομεν	55	8	οὐ σιωπήσομεν
26	8	ταῖς νόσοις μου	56	1	ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Σελ.	Στίχ.	Γράφε	Σελ.	Στίχ.	Γράφε
»	12	τῆς αἰωνιζούσης	108	24	πᾶσι
60	9	ξύλου σε	111	5	ὡς μικρὸν
61	4	Ἀκροστιχίδα	112	16	Φεδρουαρίου
64	25	Μὴ διαλείπης	»	31	ἐν Ναῶ ὡς βρέ-
66	10	ἐγκαυχωμένου	114	9	φυλάττων (φορ
67	2	ἡπείρω	116	18	Χαραλαμπε
»	30	κράζει	117	26	δέησιν
68	8	σύγχυσιν	120	10	Χαράλαμπε
70	14	ὁ Τύραννος	121	9	ἤχος β'.
»	»	προσπλακείσαν	123	16	προσάγοντες
71	30	δὴ με	127	20	Δόξα καὶ νῦν ὁ-
72	14	ξύλου σε			(μοιον
73	2	ἀνευφημοῦντες	129	11	τὴν τῶν θλίψεων
75	9	Παρθένε, προσ-	131	4	κλοπῇ βρόσεως
		(ηλωμένους	»	28	τῆς σαρκὸς
78	13	κῆρυξ	»	31	τοῦ Κυρίου διὰ
80	5	λύτρωσαι			(τοῦ σοῦ σημείου
84	2	ὠδὴ	139	21	μέτοχον
85	3	ζωηφόροις	145	8	πᾶσι τοῖς
86	21—22	ὀφθαλμοῦς	146	9	γνωρίζουσι τῶν
87	4	τῶν παθῶν			(πλημμελημάτων
88	21	σεπτῶν σου	164	11	γυμνωθέντα
»	23	καρδίας	168	10	Τροπάριον
»	24	τοῦ	174	3	σωθῆναι
91	17—18	καταμαράνας	186	2	ταῖς
»	31	Πάτερ	»	15	μεμύηται
92	7—8	βραβεύεις	188	17	δυσωποῦντα
92	20	μέμνησο	»	25	εἰσόδους
93	23	Κοντάκιον	191	26	Βασιλείας
»	»	Ἱερεὺς	»	31	εἰληφῶς
96	7	ἤχος	210	27	τῶν παθῶν μου
98	15	ἰκετεύω	215	16	τέτοκε